

Paul Kearney

ŽELEZNÉ VÁLKY

Pevnost Ormannova Hráz padla. Merdukové pod velením sultána Aurungzeba zaplavují celý ramusianský svět.

Král Abeleyn leží na pokraji smrti a nikdo mu nedokáže pomoci, ani jeho přítel čaroděj Golophin. Navíc všemi zeměmi Normannie zmítá spor mezi dvěma pontifiky a ještě více oslabuje válkou vyčerpaná království.

Jen jediný člověk může zastavit pád západní civilizace. Vojevůdce Corfe Cear-Inaf, geniální stratég a charismatický velitel. Prostí vojáci i divocí horalé jej ctí a obdivují a on z nich poznenáhlu buduje armádu bez bázně a hany.

Mocní jej nenávidí nebo se jej bojí; ale jedna velmi mocná žena jej miluje...

Prodejní cena 159 Kč

ISBN: 80-7193-139-X

Paul Kearney

ŽELEZNÉ VÁLKY

Název originálu: **The Iron Wars**

Obálka: **Pavol Martinický**

Grafická úprava obálky: **Petr Bauer**

Překlad: **Robert Čapek**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright © 1999 by Paul Kearney

AU Rights Reserved

Copyright © 2002 for the Czech translation by Robert Čapek

Copyright © 2002 for Cover by Pavol Martinický Copyright © 2002 for
the Czech edition by **Laser** – books s. r. o.

ISBN 80-7193-139-X

*Tato kniha je se vši úctou věnována
památce Richarda Evanse*

CO SE DĚLO DŘÍVE...

Před pěti sty lety vznikly dvě náboženské víry, které ovládly celý známý svět. Byly založeny na učení dvou mužů. Na západě svatým Ramusiem; na východě prorokem Ahrimuzem.

Ramusianská víra vznikla právě v době, kdy se rozpadalo největší impérium Fimbrijců, pokrývající celý světadíl. Fimbrijci byli největší válečníci, jaké kdy svět poznal, ale nyní zabředli do kruté občanské války, která umožnila provinciím, které kdysi dobyli, aby se jedna za druhou vymanily z jejich područí a staly se Sedmi královstvími západu. Lesk Fimbrie pohasl a zůstal jen stín její bývalé slávy. Její armáda byla stále ještě neporazitelná, ale její zájmy se nyní soustředily výlučně na vlastní území. A sedm samostatných království neustále sílilo – až do chvíle, kdy jafrarský masiv překročily první merducké jednotky a rychle změnily jejich počet na pět.

Tak tedy začal nesmiřitelný boj mezi ramusiany na západě a merduky na východě, nekonečné potyčky a brutální válka, trvající celé generace, která v šestém století (dle počítání ramusianů) konečně dosahovala vrcholu.

Neboť Aekir, největší město západu a sídlo ramusianského pontifika, padl roku 551 do rukou východních útočníků. Ze zkázy a trosek přitom unikli dva muži, jejichž přežití mělo mít pro nastávající léta ty nejvážnější důsledky. Prvním z nich byl pontifex Macrobius samotný – ačkoli ho zbytek ramusianských království a vrcholní představitelé církve pokládali za mrtvého. Druhým byl Corfe Cear-Inaf, obyčejný příslušník jezdeckta, který opustil své místo v zoufalství nad ztrátou manželky – při pádu města ji už nenašel.

Ale ramusianská církev mezitím zvolila dalšího pontifika, Himeria, který byl posedlý mocí a touhou očistit Pět království od všech zbylých uživatelů dweomeru, kteří praktikovali magii. Tyto čistky přinutily Abeleyna, mladého krále Hebrionu, aby vypravil zoufalou výpravu na nejvzdálenější západ. Dvě lodi se pustily přes oceán při hledání legendárního západního světadílu. V čele expedice stál králův nemilosrdně ctižádostivý bratranec Murad z Galiapena. Ten výhrůžkami přinutil nezávislého lodního kapitána Richarda Hawkwooda k tomu, aby se ujal navigace, a cestujícími a zároveň nedobrovolnými kolonisty se stali někteří z prchajících uživatelů dweomeru z Hebrionu, včetně jistého kouzelníka Bardolina z

Carreiridy. Ale když výprava konečně dosáhla vytouženého západního světadílu, zjistila, že tam už po celá staletí existuje kolonie lykantropů a čarodějů pod vedením nesmrtelného arcimága Aruana. Průzkumná výprava do vnitrozemí byla téměř vyhlazena; přežili jen Murad, Hawkwood a Bardolin.

Mezitím byla v Normannii ramusianská církev rozštěpena, když tři království uznávala jako pravého pontifika Macrobia, zatímco zbytek dal přednost nově zvolenému Himeriovi. Vypukla náboženská válka, když se tři takzvaní kacířští králové – Abeleyn z Hebrionu, Mark z Astaracu a Lofantyr z Torunny – snažili uchránit svou vládu. Všichni uspěli, ale Abeleyn musel vybojovat nejhorší bitvu. Byl nucen své hlavní město Abrusio dobýt soustředěným útokem od moře i po souši, a během bojů byl největší přístav západu napůl zničen.

O něco dále na východ se stala starobylá pevnost Ormannova Hráz cílem největšího merduckého útoku, a při její obraně se obzvlášť vyznamenal právě Corfe. Byl povýšen a poté, co si získal pozornost a přízeň torunnské královny-vdovy Odelie, mu bylo svěřeno velení při operaci, jejímž cílem bylo zkročení vzbouřených šlechticů na jihu Torunny. Na tuto pout' se vydal s pestrou a mizerně vybavenou skupinou bývalých otroků, veslařů z galér. Více mu král nehodlal dovolit. Neustále jej trápily vzpomínky na manželku, kterou ztratil u Aekiru – aniž by věděl, že boj přežila a stala se nyní oblíbenou konkubínou samotného sultána Aurungzeba.

Významný rok 551 se chýlil ke konci. V Almarku odkázal umírající král Haukir své království himerianské církvi, která je hodlala proměnit v obrovskou ozbrojenou mocnost. A v Charibonu dva obyčejní mnichové, Avila s Albrekem, narazili na starodávný dokument – životopis svatého Ramusia – z něhož vyplývalo, že je to týž muž, kterému na východě říkali prorok Ahrimuz. Mnichové uprchli z Charibonu, ale až po hrůzném boji s hlavním knihovníkem, který byl – jak se ukázalo – vlkodlakem. Utekli přímo do náruče prudké zimní bouře a na sněhem pokrytých pláních padli vyčerpáním.

Po celé Normannii se dávaly armády znovu na pochod.

*Ve tvých mdlých dřímotách jsem tě sledoval
a slyšel tvé mumlání o válkách železných...*

Jindřich IV, část I.

PROLOG

Ve zpocené horečnaté noční můře temnot cítil, jak netvor vstoupil do jeho pokoje a stojí nad ním. Ale to přece nebylo možné. Ani zdaleka, rozhodně to nebylo –

Ach, milosrdný Bože nebes, vládce země, stůj při mě...

Modlitby, modlitby, modlitby. Je to výsměch – on se modlí k Bohu, on, jehož duše je černá jako smola a už dávno zaprodaná. Propadlá pecku a připravená eóny planout v ohni.

Milosrdný Ramusio, stůj při mě. Bud' mi nablízku v tuto ztracenou hodinu.

Vzlykal. Bylo to tu, samozřejmě že ano. Sledovalo ho to, trpělivé jako kámen. Patřil tomu. Byl prokletý.

Promáčený potem otevřel slepená víčka vstříc všeobjímající půlnoční temnotě svého pokoje. Ve spánku mu stékaly po lících na krk slzy a těžké kožešiny na lůžku byly zpřeházené. S trhnutím se podíval na beztvare, chlupaté hromady. Ale to nic nebylo. Byl tu přece jen sám, díky Bohu. Neslyšel nic než tichý zimní vítr, jak vane v mrazivém nekonečnu za oknem pokoje.

Křísl ocílkou a pazourkem, které ležely připraveny na nočním stolku, a troudem přenesl seménko jisker ke knotu svíčky. Světlo – záchytný bod v nekonečných, hrozivých temnotách.

Naprosto sám. Nebyl s ním ani Bůh, kterého kdysi uctíval a kterému s láskou a oddaností věnoval nejlepší léta života. Klerikové a teologové tvrdili, že Stvořitel je přítomen všude, v každém výklenku a propadlině světa. Ale tady, v této místnosti, nebyl. Ne dnes v noci.

Cítil ale přicházet něco jiného. I v tomto okamžiku skoro viděl, jak se to k němu řítí temnotami, nezastavitelné jako jítří slunce. Nohy toho čehosi se sotva dotýkaly spícího světa. V jediném okamžiku to dokázalo překlenout světa díly a oceány.

Kožešiny na posteli sebou škubly a on vyjekl. Odplazil se po zádech k čelu postele a oči mu málem vypadly z důlků, srdce skoro roztrhlo hrudní koš a vyskočilo ven.

Kožešiny se shrnuly na hromadu do obrovského chlupatého tvaru. A začaly se zvedat, v šeru, poskytovaném slabým plamínkem svíčky, narůstaly a místnost se náhle stala sídlem pohyblivých stínů, zatímco světlo skomíralo a poblíkávalo.

Hromada chlupů na lůžku se zvedala a zvedala, až se tyčila neuvěřitelně vysoko. A když se nad něho temný tvar, podobný vysokému znetvořenému megalitu, naklonil, zamrkaly uprostřed dvě žluté oči, hladově jasné jako žhářův plamen.

Bylo to tady. Přišlo to.

Padl na tvář do vlhkého ložního prádla a klaněl se tomu. Bylo to skutečně *tady* – do chřípí mu stoupalo pižmo té bytosti, cítil horko, které se z obrovského netvora linulo. Z otevřených čelistí ukápla slina a dopadla mu na krk, kde zasyčela a spálila ho.

Zdravím tě, Himerie, oslovil ho netvor.

„Mistře,“ zasípal duchovní, který ležel na břiše a snažil se zarýt do nečistého lože ještě víc.

Neboj se ničeho, zaslechl v hlavě neexistující hlas. Himeriovou odpověď bylo neartikulované, zvířecí zachroptění.

Přišel čas, příteli. Podívej se na mne. Posad' se a viz. Obrovská tlapa s prsty a drápy, která vypadala jako nějaký nečistý kříženec mezi rukou lidskou a zvířecí, ho zvedla na kolena. Bříška prstů ho přes vlněnou zimní noční košili poškrábala do krve.

Tvář byla podobná zimnímu vlkovi a uši se tyčily vysoko nad masivní lebku, pokrytou černou srstí, z níž zářily oči s úzkými štěrbinami jako šafránové lampy. Stopu dlouhý čenich s přečnívajícími tesáky, z něhož ve stříbrných provázcích odkapávaly sliny, černé pysky, ohnuté, až byly vidět zuby, se třásly. A mezi ostrými řezáky lesknoucí se, narůžovělý kus masa.

Jez.

Himerius vzlykal a celou mysl mu opanovala hrůza. „Prosím, mistře,“ zablekotal. „Nejsem připraven. Nejsem hoden –“

Jez.

Drápy se mu zaťaly do svalu na paži a netvor ho zvedl na nohy. Lůžko pod nimi zasténalo. Himeriova tvář byla silou přitažena ke žhnoucím čelistem, dechem toho tvora se mu zvedal žaludek, připadal mu jako vlhké vedro džungle, prosycené puchem rozkladu. Jako brána do jiného, ohavného světa.

Vzal kus krvavého masa do úst a jeho rty se na kratičký okamžik otřely o vlkovec tesáky – jakoby v děsivém polibku. Žvýkal a s úsilím polkl. Ještě chvíli musel bojovat, aby udržel podrážděný žaludek v klidu, pak mu maso sklouzlo do útrob a náhle mu připadlo, že si hledá krvavě temnou cestu přímo k jeho srdci.

Dobře. Velice dobře. A nyní ta druhá věc.

„Ne, prosím tě!“ vzlykl Himerius.

Netvor jím mrštil na břicho a jediným nedbalým máchnutím pazoury mu strhl noční košili. A pak už na něm vlk ležel, jeho neuvěřitelná váha ho přitiskla k lůžku a vyrazila mu dech z plic. Měl pocit, jako by jej cosi dusilo, a nedokázal ani vykřiknout.

Jsem muž Boží. Ach pane, pomoz mi v mé trýzni!

A pak přišla náhlá, trhavá bolest, když vlk přirazil boky a zadek a surově do něho vstoupil jediným žhnoucím pohybem.

Himeriova mysl zbělela a vyprázdnila se žárem utrpení. Netvor mu dýchal do ucha a z tlamy mu stékal pramínek slin, který spaloval pontifikovi krk. Drápy se mu zatínaly do ramen, zatímco ho netvor znásilňoval, a kožich na jeho břicho mu rozdíral záda jakoby miliony rozžhavených jehel.

Netvor vyvrcholil křečovitým zachvěním a v hrdle mu přitom zabublalo hluboké zamručení. Těžká stehna mu přestala drtit hýždě. Netvor se zvedl.

Nyní jsi skutečně jedním z nás. Předal jsem ti vzácný dar, Himerie. Nyní jsme se stali bratry pod světlem měsíce.

Měl pocit, jako by byl roztržen vpůli. Nedokázal ani zvednout hlavu. Teď už pro něj neexistovaly modlitby, nebylo nic, k čemu by se směl obrátit a prosit o smilování a pomoc. Jako by mu bylo z nejvnitřnější duše vytrženo něco životadárného, a na toto posvátné místo se vetřelo něco páchnoucího, odporného.

Vlk mizel a jeho pach v místnosti slábl. Himerius trpce vzlykal do polštáře a po stehnech mu stékala krev.

„Mistře,“ promluvil konečně. „Děkuji, mistře.“

A když nakonec zvedl hlavu, byl ve své ložnici na velké posteli sám. Místnost byla prázdná a vítr venku nabíral sílu a vyl v opuštěných arkádách Charibonu.

ČÁST PRVNÍ

ZIMNÍ SLUNOVRAT

Duch, který se nenechá podrobit, který neuhýbá před žádným nebezpečenstvím, neboť je nepřemožitelný – to je duše skutečného vojáka.

Robert Jackson, Systematický pohled na úlohu formací, disciplíny a hospodárnosti v armádě, 1804

Kapitola první

Nic, co Isolle vyprávěli, ji na to nedokázalo připravit. Samozřejmě, kolovaly všemožné divoké zvěsti, morbidní vyprávění o zkáze a masakru. Ale velikost a měřítko celé záležitosti ji zastihly dokonale nepřipravenou.

Stála na závětrné straně velitelské paluby karaky a její dvorní dámy se držely stranou, zticha jako hejno sov za dne. Ze zadního levoboku jim vál stálý severozápadní vítr a loď se nořila do vln a znovu vyrážela nad hladinu jako laň na útěku před honícími psy, a na závětrnou stranu stříkala od přídě desetistopá vlna, kterou slabé zimní sluneční světlo naplňovalo duhovými pablesky.

Necítila se ani trochu postižena mořskou nemocí, což ji potěšilo; už to bylo dávno, co naposledy strávila nějakou dobu na moři – popravdě už uběhlo hodně vody od chvíle, kdy cestovala kamkoli. Krkolomná plavba Fimbrijským zálivem byla vzrušující po zimní zasmušilosti dvora, který se teprve nedávno vzpamatoval z nezdařeného pokusu o převrat. Její bratr, král Mark z Astaracu, vybojoval a dovedl do vítězného konce půltucet malých bitev, aby si udržel trůn. Ale to nebylo nic ve srovnání s tím, co se dělo v království, jež bylo cílem její cesty. Vůbec nic.

Pluli vytrvale obrovským zálivem, v jehož nejzazším ohbí se nacházelo hlavní město Hebrionu, staré veselé Abrusio, které tam dřepělo jako umilovaná prostitutka na nočníku. Byl to ten nejdivočejší, nejdrsnější a nejbezbožnější přístav na celém západním pobřeží. A nejbohatší. Kdysi. Ale teď se proměnil ve zčernalou, vyhořelou trosku.

Občanská válka vypálila Abrusiu střeva. Po celé tři míle bylo nábreží jedinou dýmající ruinou. Podél pozůstatků doků a přístavních hrází trčely z vody zbytky trupů kdysi mocných lodí a od pobřeží se táhla do vnitrozemí krajina zpustošená v rozsahu celých stovek akrů. Trosky dolního města, z nichž se stále ještě zvedal hustý dým, byly němým a výmluvným svědkem pekla, které se v této části Abrusia rozpoutalo. Jen Admirálská věž zůstala z větší části netknutá a vypadala jako vyhublá stráž, jako náhrobní kámen.

Ve vnějším kanálu stála na kotvě mocná flotila. Námořnictvo Hebrionu, prořídlé divokými boji o vysvobození města z rukou rytířů církve a zrádců, kteří se s nimi spojili, i nyní zůstávalo silou, s níž bylo

nutno počítat: jedna vedle druhé se tu řadily plachetnice, jejichž stěžně byly jedinou změtí ráhen, lan a rychle pracujících námořníků, kteří opravovali válečné škody. Abrusio stále ještě mělo zuby.

Nahoře, na kopci nad přístavem, se dosud vypínal královský palác a klášter mnichů zakladatelů, ačkoli obě budovy poznamenalo námořní bombardování, které zakončilo poslední útoky. A tam někde ji očekával král a shlížel na trosky svého milovaného hlavního města.

Isolla byla sestrou jiného krále. Byla to vysoká, hubená a nehezká žena s dlouhým nosem, který jako by visel přes horní ret – s výjimkou chvilí, kdy se usmívala. Na bradě měla důlek a velké, bledé čelo poprášené pihami. Už dávno se vzdala snahy po porcelánově čisté pleti, která se očekávala od princezny, a dokonce odložila krémy a pudry. Včetně představ, které ji v první řadě nutily je vůbec používat.

Plula do Hebrionu, aby byla provdána.

Sotva si vzpomínala na chlapce, kterým Abeleyn kdysi býval – na chlapce, který se nyní proměnil v muže a krále. V dobách, kdy se jako děti tu a tam vídali, k ní býval krutý, dělal si legraci z její ošklivosti a tahal ji za rusé vlasy, které zářily jako plameny a byly její jedinou pýchou. Ale už tenkrát jakoby z něho vyzařovalo nějaké světlo, něco, díky čemu ho mohla jen stěží nenávidět a díky čemu bylo tak jednoduché mít ho rád. Jako chlapec jí říkal ‚Issa Dlouhonosá‘ a ona ho za to nenáviděla. Ale tenkrát, když jí mladý princ Lofantyr nastavil nohu a strčil ji jednoho zimního večera ve Vol Ephriru do bláta, srazil Abeleyn budoucího krále Torunny k zemi a vymáchal mu královský nos ve špíně, která potřísnila Isollu. Určitě to udělal jen proto, že byla Markovou sestrou a Mark byl zase jeho nejlepší kamarád. Ale zároveň jí s hrubou, chlapeckou něhou otřel slzy. Zbožňovala ho za to – ovšem jen do té doby, než ho nazítří zase začala nenávidět, protože se stala znovu cílem jeho žertů.

Velice brzy se stane jejím manželem, prvním mužem, kterého uvítá ve vlastním loži. V sedmadvaceti si sotva s touto stránkou věci dělala nějaké starosti, i když její povinností samozřejmě bude porodit mužského dědice trůnu, a to čím dříve, tím lépe. Šlo o politický sňatek, v němž nebylo místo pro romantiku, jen pro výhodné praktické záležitosti. Isollino tělo se stalo článkem dohody mezi dvěma královstvími, symbolem jejich spojení. Kromě toho žádnou větší hodnotu nemělo.

„Jedenáct sáhů!“ zavolal hloubkoměřič ze svého místa na přídi. A pak: „U krve milosrdného Boha! Kormidlo na pravobok! Vrak v plavební dráze!“

Kormidelník roztočil kormidlo doprava a karaka se hladce stočila. Vedle pravoboční přídi sledovala posádka potopený vrak válečné lodi; špičky stěžňů vyčnívaly nad hladinu moře jen necelou stopu, ale temný stín trupu byl v průzračné vodě jasně viditelný.

Všichni s úděsem hleděli na válkou zpustošené město. Mnozí námořníci vylézali do lanoví jako opice, aby měli lepší výhled. Na zádové nástavbě ztratila čtveřice těžce ozbrojených astaranských rytířů svůj dosavadní nezúčastněný výraz a zírala na zkázu stejně upřeně jako ostatní.

„Abrusio, Bůh nám pomáhej!“ zvolal kapitán, pohnutím vytržený ze své obvyklé mlčenlivosti.

„Město je úplně zničené!“ vyhrkl jeden z mužů u kormidla.

„Zavři klapačku a drž se kursu,“ štěkl vztekle kapitán. „Hloubkoměřič! Pusť se do práce. Bando bezhlavých idiotů! Klidně byste s ní najeli na mělčinu, abyste se mohli dívat na tančící medvědy. Přitáhnout ráhna! U Boha, copak chcete ztratit vítr z plachet přímo na dohled kotviště, aby si o nás Hebriané mysleli, že jsme náměsíční pitomci?“

„Tady už žádné kotviště nezůstalo,“ prohlásil lakonicky jeden z poddůstojníků, odplivl si přes zábradlí a o vteřinu později střelil po Isolle rychlým, uštváným omluvným pohledem. „To město je spálené po čáru ponoru, kapitáne. Sotva tu zbylo jediné molo, na které bychom mohli hodit lana. Budeme muset spustit kotvu na vnějším kanále a poslat člun.“

„Pravda,“ zamumlal zamračený kapitán. „Připravte kladky u člunového výložníku. Možná máš pravdu.“

„Okamžik, kapitáne,“ ozval se jeden z rytířů, kteří tvořili Isollin doprovod. „Ještě nemáme jasno v tom, kdo je v Abrusiu u moci. Možná král nedokázal město převzít. Možná je v rukou rytířů církve.“

„Z žerdi na královském paláci vlaje hebrionský plamenec,“ odpověděl první důstojník.

„Ano, ale jen na půl žerdi,“ dodal někdo.

Rozhostilo se ticho. Posádka se v očekávání rozkazů obrátila ke kapitánovi. Ten otevřel ústa, ale těsně předtím, než mohl cokoli říct, ozvala se z koše hlídka.

„Paluba! Vidím od základny Admiralitní věže vyplouvat člun a na stožáru má královskou vlajku.“

V tomtéž okamžiku zahlédla celá posádka na počasím ošlehaných přístavních vlnolamech obláčky kouře a o jeden úder srdce později zadunělo vzduchem vzdálené staccato hromu.

„Královský pozdrav,“ určil velitel čtveřice rytířů. Tvář se mu podstatně rozjasnila. „Rytíři církve a uchvatitelé by nás nikdy nevíkali čestnou salvou – leda tak dávkou koulí pod čáru ponoru. Město je v rukou roajalistů. Kapitáne, raději se připrav na přijetí vyslanců hebrionského krále.“

Napětí, které panovalo na celé palubě, opadlo a námořníci si zase začali povídat. Isolla stála mlčky a byl to všímavý první důstojník, kdo vyjádřil nahlas myšlenky, které se jí honily hlavou.

„Proč ale prapor vlaje na půli žerdi, to mi není jasné. Dělá se to tak jedině tehdy, když je král –“

Jeho hlas zanikl v dupotu bosých nohou na prknech paluby, jak se posádka chystala k uvítání hebrionského člunu, který se k nim rychle blížil. Sotva doplul na dohled, všimla si Isolla, že celá posádka dvacetiveslového královského plavidla je oblečena v černé.

„Zdá se, že dáma dorazila,“ řekl generál Mercado.

Stál s rukama založenýma za zády a vyhlížel na svět venku z králova balkonu. Otevřel se mu tak dokonalý výhled na celé zpustošené dolní Abrusio stejně jako na velké zátoky abrusijských přístavů a nová námořní opevnění, která se v nich nacházela.

„Co s tím u všech čertů hodláš dělat, Golophine?“

V šeru téměř neosvětlené místnosti, kam slunce z otevřeného balkonu nedosáhlo, se ozvalo tiché zašustění. Dlouhý stín se neslyšně oddělil od ostatních a připojil se ke generálovi. Byl vyhublejší, než by kterýkoli žijící muž měl kdy být, a připomínal spíše věc vytvořenou z klacíků, svrašťelých kusů kůže a vysušeného pergamenu, bezvlasou a bílou jako kost. Dlouhý plášť, v němž byl oblečen, ho zahaloval celého, ale ze strhané tváře se jasně blýskaly oči a když promluvil, byl jeho hlas tichý a melodický, daleko lépe ustrojený pro smích a zpěv.

„Budu přece hrát o čas, co jiného? Přiměřené uvítání, přijatelně pohodlné komnaty a naprosté mlčení ohledně čehokoli, co se týče králova zdraví.“

„Celé to zatracené město pro něho truchlí. Vsadím se, že už si myslí, že je po smrti,“ opáčil Mercado. Jednu stranu obličeje měl staženou ve zlostném výrazu, zatímco druhá byla tvořena stříbrnou maskou, která se nikdy nehýbala – ani jednou za všechny ty roky, co mu ji Golophin nasadil, aby generálovi zachránil život. Oční bulva hleděla ze stříbrné tváře podlitá krví a bez víčka a díky tomuto přízračnému rysu dokázal kdykoli vyděsit své podřízené. Ale docela určitě nevyděsil muže, který masku stvořil.

„Znám Isollu – nebo jsem ji alespoň znával,“ odvětil Golophin ostře. „Bylo to rozumné děcko a předpokládám, že z ní také vyrostla rozumná žena. Co je ale nejdůležitější, má v hlavě mozek a nezačíná propadat hysterickým záchvatům, kdykoli jí upadne na zem rukavička. A bude dělat to, co se jí řekne, u Boha.“

Zdálo se, že to Mercada uklidnilo. Nepodíval se na starého vyzábělého čaroděje, ale opatrně se optal: „A co ty, Golophine? Jak to vypadá s tebou?“

Na Golophinových rtech se zavlnil překvapivě laskavý úsměv. „Jsem jako stará děvka, která roztahovala nohy příliš často a příliš dlouho. Jsem celý rozbolavělý a unavený, generále. Nemám moc být užitečný ani lidem, ani netvorům.“

Mercado si odfrkl. „Nedožiju se dne, kdy se ti stane něco takového.“

Jako by si řekli, oba najednou se obrátili a vešli do místnosti.

Nacházeli se v královské ložnici, na jejíchž zdech byly rozvěšeny v šeru sotva viditelné tapiserie, na podlaze ležely koberce z Ridawanu a Calmaru a vzduch byl prosycen vůní kadidla z Levangoru. Na obrovském lůžku s baldachýnem ležela v hedvábných příkrývkách zmrzačená postava. Mlčky se na ni zahleděli.

Byl to Abeleyn, král Hebrionu – nebo lépe řečeno to, co z něho zůstalo. Zasáhla ho střela právě v okamžiku vítězství, kdy se Abrusio vrátilo pod jeho vládu a království bylo zachráněno před nelítostnou teokracií. Takovou věc musel způsobit nějaký vrtoch jednoho ze starších bohů, pomyslel si Golophin. Nic z takzvaného milosrdenství a slitování ramusianského božstva. Nezbyvalo nic než trpká ironie, když se na něj díval – na hranici mezi životem a smrtí.

Král ztratil obě nohy a trup nad pahýly měl potrháný, rána vedle rány, a všechny kosti zpřelámané. Kdysi chlapecká tvář vypadala jako z vosku, rty promodralé a slabý dech mezi nimi hvízdal, chrčel a sípal s

namáhavou pravidelností. Přinejmenším mu zůstal zrak. Přinejmenším byl naživu.

„U milosrdného svatého, když si jen pomyslím, že jsem se musel dožít takového neštěstí,“ zašeptal Mercado přiškrceně a Golophin v hlase starého drsného vojáka zaslechl něco, co nemělo příliš daleko ke vzlyku. „Copak s tím nedokážeš vůbec nic udělat, Golophine? Vůbec nic?“

Z čarodějova hrdla se vydral vzdech, který jako by si propracovával cestu až ze špiček prstů u nohou. Zdálo se, jako by se s ním zachvělo i něco z jeho vlastní vitality.

„Dělám všechno pro to, aby alespoň dýchal. Na víc se nezmohu. Nemám sílu. Musím nechat dweomer, aby ve mně znovu zesílil. Smrt mého raroha, ty bitvy. Vysály mě do poslední kapky. Je mi to líto, generále. Nesmírně líto. Je to přece i můj přítel.“

Mercado se napřímil. „Samozřejmě. Omlouvám se. Chovám se jako nějaká staropanenská tetka. Není čas lomit rukama, ne v těchto dnech. Kam jsi dal tu jeho milenkou, tu čubku?“

„Je ubytována v hostinských komnatách a celé dny ječí, že se s ním chce setkat. Postavil jsem k ní stráž – pro její ochranu, přirozeně.“

„Nosí jeho dítě,“ poznamenal Mercado se zvláštní prudkostí.

„Může být. Musíme ji bedlivě sledovat.“

„Zasrané ženské,“ zasyčel Mercado trpce. „Teď máme na krku ještě další, kolem které musíme poskakovat a kterou musíme chovat jako ve vatičce.“

„Jak jsem říkal, Isolla je jiná. A je to Markova sestra. Spojenectví mezi Hebrionem a Astaracem musí být zpečetěno sňatkem. Pro dobro království.“

Mercado si odfrkl. „Sňatek! A kdy se ho asi tak dočkáme, co? Opravdu si myslíš, že se provdá za –“ Odmlčel se, sklopil hlavu a Golophin slyšel, jak tiše kleje a proklíná sám sebe. „Musím se ještě postarat o pár věcí,“ řekl pak náhle. „Je jich víc než dost, Bůh ví. Dej mi vědět, jestli se něco změní, Golophine.“ A vypochoďoval z místnosti, jako by šel k polnímu soudu.

Golophin se posadil na pelest lůžka a uchopil jemně do dlaně královu ruku. Jeho tvář se proměnila ve zlovolnou lebkou, na níž se střídaly výrazy vzteku a nenávisti, až zamrkal a pak se na místě bouřlivých citů usadila nekonečná únava.

„Bylo by pro tebe lepší, kdybys raději zemřel, Abeleyne,“ řekl tiše. „Válečnická smrt pro posledního válečnického krále. Brzy vylezou zpod kamenů všichni ti lidští červi, když tu s námi nejsi.“

A sklopil hlavu a rozplakal se.

Kapitola druhá

U Boha, pomyslel si Corfe, že ten chlap ale uměl chovat nádherná zvířata.

Válečný kůň byl temně kaštanový, skoro černý, a dobrých sedmnáct a půl pěstí vysoký. Byl to tvor se širokou hrudí a silným krkem, živýma očima a hladce svalnatýma nohama. Skutečný válečný oř – takový, jaké sedlali jen šlechtici. A on jich měl stovky, všechny tříleté nebo starší, všechny valachy. Byl to poklad v kopytech, kostech a svalech – ale co víc, byl to základ jezdecké jednotky.

Jeho muži leželi táborem na pastvinách kolem jednoho z chovných statků zesnulého vévody Ordinaca. Tři akry kožených stanů – které mimochodem také kdysi patřily do vévodova majetku – byly postaveny v roztroušených skupinách čtyřmi stovkami příslušníků kmenů, kteří zůstali pod Corfeho velením. Narychlo zbudovaný tábor byl rušný jako rozkopnuté mraveniště, všude se pohybovali muži a koně, nad nimi se zvedal kouř kuchyňských ohňů a bylo slyšet zvonění kladiv na malých polních kovadlinách – všechn ten povědomý, neuvěřitelně složitý a pro Corfeho překrásně vzrušující pach a ruch tábora jezdeckva.

Valach se pod ním roztančil, když z něho vycítil nespoutané nadšení, a Corfe ho uklidnil koleny a hlasem. Půl míle každým směrem kolem tábora postavil jízdní hlídky a Andruw byl už dva dny pryč společně s dvaceti muži na průzkumu kolem Staedu, kde se proti králi vzbouřil vévoda Narfintyr; pod jeho praporem se už shromáždily tři tisíce mužů.

Tvrdá přesila. Ale budou to sedláčtí synové, nižší šlechta a rolníci, kteří se změnili ve vojsko jen pro tuto příležitost. Rozhodně nebude mít co do činění s rodilými válečníky, jakými byli jeho příslušníci divokých kmenů. A na celém světě existovalo jen několik málo útvarů pěchoty, které se dokázaly postavit soustředěnému útoku těžkého jezdeckva,

pokud jezdci věděli, co mají dělat. Možná profesionální pikenýři, ale ti byli tak jediní.

Ne, Corfeho největším nepřítelem byl čas. Protékal mu mezi prsty jako písek. Nesměl čekat ani o den déle, pokud měl najít a porazit Narfintyra dřív, než bude nahrazen druhou armádou, kterou král Lofantyr také poslal na jih, víceméně jemu na posměch.

Dnes byl třetí z pěti svatých dní, které učenci připojili k poslednímu měsíci roku, aby kalendář udržel krok s ročními obdobími. Za dva dny nastane sidhaon, poslední noc roku, a pak se kolo znovu roztočí a období zimy se pomalu začne nachylovat k teplu a probuzení nového jara.

Připadalo mu, že už mělo dávno přijít. Tohle byla nejdelší zima Corfeho života. Stěží si dokázal vzpomenout, jaký je to pocit cítit na tváři hřejivé paprsky slunce a kráčet po trávě místo brodit se sněhem a bahnem. Bylo to pro vedení války pekelné a nepřírozené roční období, obzvlášť pro jízdní jednotku. Ale na druhou stranu se svět poslední dobou změnil v pekelné a nepřírozené místo a všechny staré dávné jistoty přestaly být jistotami.

Zamyslel se nad druhou armádou, která putovala na jih, aby se po svém vypořádala se vzbouřenými šlechtici, ačkoli původně byl tento úkol svěřen pouze jemu. Velení nad touto malou upravenou jednotkou bylo svěřeno jistému plukovníku Arasovi, který patřil mezi královvy oblíbence a měl se postarat o zkrocení neposlušných jižních šlechticů, neboť král jasně očekával, že Corfe se svou barbarskou, mizerně vybavenou hordou divochů nedosáhne vůbec ničeho. Měl nepřátele nejen před sebou, ale i za zády, a to byla skutečnost, se kterou si musel dělat daleko větší starosti než s taktikou a logistikou; musel také jednat trochu jako politik. Podobné věci nebyly ani zdaleka neobvyklé, pokud někdo začal stoupat po žebříčku hodností vzhůru, ale Corfe nikdy nepředpokládal, že dvorní intriky a strategie budou tak vražedné. Alespoň ne v době války. Připadalo mu, že nejméně polovina důstojníků v Torunně se daleko více snaží získat královu přízeň, než odrazit merduky od Ormannovy Hráze. Kdykoli na to pomyslel, měl pocit, že mu útroby sevřel v hrsti černý, divoký vztek, hněv, který se zrodil s pádem Aekiru a který v něm tiše a neustále narůstal bez nejmenší naděje, že někdy pomine. Jen nekonečné a bezohledné vraždění znamenalo naději, že se snad utiší. Zabíjet jednoho merduka po druhém, až na celém světě nezbude jediné plačící děcko s olivovou

pokožkou, které by svou přítomností poskvřňovalo tento rozvrácený svět. Pak možná jeho sny skončí a Heriin duch bude moci spát v pokoji.

Klusem k němu přijel kurýr a bez pozdravu, aniž se snažil zasalutovat, vyhrkl:

„Ondrow se vrátil.“

Příkývl – jeho muži se sice pomalu učili základům normannštiny, ale stále ještě neměli příliš velký smysl pro správné oslovování nadřízených – a následoval ho klusem do kopce, který se vypínal nad tábořem. Byl tam Marsch, poručík Ebro a tři muži z hlídky. Ebro svižně zasalutoval a Corfe mu pozdrav nepřítomně oplatil.

„Kde jsou?“

„Ještě jim zbývá míle cesty po severní cestě,“ odpověděl Marsch. Třel si prsty čelo, kde mu těžká přilba merduckých *ferinai* dřela pokožku. „Myslím, že má naspěch. Pěkně ty koně žene.“ Zdálo se, jako by s něčím podobným Marsch nesouhlasil, jako by žádná nutnost nebyla dostatečnou omluvou pro přepínání sil jejich zvířat.

„Vrací se tedy se zprávami,“ příkývl Corfe souhlasně. „Vsadím se, že si naše protivníky prohlédl.“

Seděli a sledovali, jak po rozbahněné severní cestě tryskem přijíždí skupina dvaceti jezdců a do vzduchu za nimi létají jako vyplašení ptáci kusy bláta. Během deseti minut už dorazili na temeno kopce a zastavili. Koně měli rozšířené a zarudlé nozdry a na krcích jim stála bílá pěna. Všichni byli zastříkaní bahnem a jezdci jím měli pokryté i tváře.

„Jaké máš zprávy, Andruwe?“ zeptal se klidně Corfe, přestože mu srdce bušilo jako o závod.

Jeho zástupce si strhl přilbu z hlavy a otřel si tvář, která byla jednou maskou špíny.

„Narfintyr sedí ve Staedu jako stará bába u ohniště. Jeho vojsko tvoří většinou sedláci a rolníci s partou urozených zadků v padesát let starých zbrojích. Proti králi nepovstal žádný další šlechtic – všichni čekají, aby se zařídili podle toho, jestli mu to projde. Slyšeli, jak dopadl Ordinac, ale nikdo si nemyslí, že bychom byli pravidelná torunnská jednotka. Říká se, že Ordinac narazil buď na odtrženou jednotku merduckých dezertérů, nebo na bandu marodérů.“

Corfe se zasmál. „To je docela spravedlivé. Jak to vypadá na severu?“

„Aha – teď ta zajímavá část. Aras je se svou jednotkou docela blízko, nějaký den pochodu od nás. Má s sebou skoro tři tisíce mužů,

pět stovek z nich v sedle – kyrysníci a jízdní oddíly, vyzbrojené pistolemi. A šest lehkých kusů. Před hlavní jednotkou jede jízdní krycí jednotka.“

„Viděli tě?“ zeptal se Corfe.

„Ani náhodou. Připlazili jsme se na hřeben a sledovali je odtamtud. Zdržují je děla a nákladní vozy, a cesta vypadá spíš jako bažina. Vsadím se, že ty své kulveriny proklínají celou cestu na jih už od Torunny.“

Corfe se zazubil. „Už začínáš mluvit jako kavalerista, Andruwe.“

„To víš – jedna věc je z nich pálit, druhá snažit se je protáhnout bažinou. Co budeme dělat, Corfe?“

Všichni se na něho zahleděli. Náhle jako by i vzduch chutnal jinak, jako by jej naplnilo napětí, které Corfe tak dobře znal a miloval.

„Sbalíme se a okamžitě vyrazíme,“ rozhodl břitce. „Marschi, postarej se o to. Chci jednu švadronu dopředu jako krycí jednotku. Budeš jí velet ty. Druhá požene náhradní koně a třetí pojede jako zadní stráž pod Andruwovým velením. Čelní švadrona vyrazí okamžitě, jakmile bude moci nasedat. Zbytek ji následuje, hned jak to bude možné. Pánové, máme práci.“

Malá skupinka jezdců se rozdělila a Andruwova jednotka se rozjela k ohradě s čerstvými zvířaty, aby přesedlala. S Corfem zůstal jen poručík Ebro.

„A co budu dělat já, pane?“ zeptal se zpola rozmrzele a zpola žalostně.

„Rozděl nákladní mezky. Chci, aby byli všichni připraveni vyrazit nejpozději do dvou hodin. Zabal všechno, co se dá, ale nepřetěžuj je. Musíme se přesouvat rychle.“

„Pane, Narfintyr má tři tisíce mužů; nás je méně než čtyři sta. Neměli bychom raději počkat, až dorazí Aras, a spojit se s ním?“

Corfe se na svého podřízeného chladně zahleděl. „Copak ty netoužíš po slávě? Jed', máš své rozkazy.“

„Ano, pane.“

Ebro odcválal s výrazem naprosté nespokojenosti.

Dokonalý řád tábora byl vmžiku roztříštěn. Mezi stany projížděli důstojníci, křičeli rozkazy a příslušníci divokých kmenů spěchali, aby se oblékli do zbrojí a osedlali koně. Marsch našel ve zbrojnici hradu zesnulého vévody Ordinaca plné skladiště kopí a kavaleristé se nyní

řadili, aby si každý vzal to své z lesa stojanů, který se táhl mezi stany. Stany tu bohužel zůstanou, protože jsou příliš těžké, než aby je naložili na mezky, kteří v Corfeho jednotce nahrazovali nákladní vozy. Tvrdohlavá zvířata byla už tak naložena až příliš: nesla obilí pro tisíc koní na týden, polní výhně s malými kovadlinami a cinkajícími nástroji. Dále prutové železo na nové podkovy a náhradní kopí, zbraně a zbroje, nemluvě o prostých, ale dostatečných polních přídělech, které budou muži pojídat za pochodu. Tvořil je většinou dvakrát pečený chleba, tvrdý jako dřevo, a solené vepřové – a k tomu bylo třeba vzít pro každou švadronu kotle, v nichž bude vepřové máčeno a vařeno. Milion a jedna věc pro armádu, která ve skutečnosti žádnou armádou nebyla. Obvykle by jednotka v poli byla vybavena jedním voly taženým dvouosým vozem na každých padesát vojáků, dvakrát tolik pro jezdecké a dělostřelectvo. Corfeho dvěstěhlavá skupina mezků – ačkoli na pochodu vypadala působivě – sotva mohla přepravit náklad podle armádních předpisů.

Předvoj vyrazil během hodiny a hlavní skupina ho následovala asi o hodinu později. V poledne byl tábor, který nechali za zády, obydlen pouze duchy a několika vyhublými psy, kteří se proháněli mezi opuštěnými stany při pátrání po zapomenutých zbytcích jídla nebo kůže, kterou by mohli kousat. Závod začal.

Zima byla v podhůří severních Cimbrických hor tvrdší než v nížinách Torunny. Zde byl svět jedním velkým panoramatem vražedného původu úchvatných štítů.

Cimbrické hory, které dosahovaly výšky dvaceti tisíc stop i více, se tu ale zmenšovaly a úbočí a hřebeny měly méně ostré a příkré než dále na severu. Na svazích vyrůstaly stromy: houževnaté borovice a smrky, horský jalovec. V této zemi se rodila řeka Torrin. Už nyní to byl divoký, zpěněný proud dvě stě stop široký, vztekly přival mrazivé vody, krmený tajícím sněhem z úbočí, příliš dravý na to, aby jeho hladinu pokryl ledový příkrov. Leželo před ním ještě sto padesát mil, než se promění v majestátního, klidného obra, protékajícího Torunnou a směřujícího k ústí do teplejších vod Kardianského moře.

Ale zde během miléníí strhával proud samotné hory, které jej obklopovaly. Zde se řeka zařezávala hluboko do skalních údolí. Na severu se nacházely poslední výběžky západních Thuril, skalní bariéra, jež zadržovala ostrabarské hordy tak odhodlaně, že po dlouhá staletí

podnikaly invaze raději pobřežní cestou, aby prorazily dále na jihu, a tím se dostaly ke zdem mocného Aekiru a k dělům Ormannovy Hráze. Na jihozápad od řeky se rozkládaly Cimbrické hory, páteř Torunny, domov felimbrijských kmenů a jejich tajných údolí. Ale tento hluboký kaňon, vymletý do skal proudem Torrinu, byl už po staletí spojnici mezi Torunnou a Charibonem směrem ze západu na východ. Byl hlavní silnicí pro imperiální posly v dobách, kdy světu vládla Fimbria, kdy samotný Charibon nebyl ničím více než posádkovou pevností, postavenou pro ochranu silnice na východ od území almarckých divochů. Tudy proudil obchod a podnikání a v pozdějších dnech jej Toruňané opevnili, když se fimbrijská hegemonie zhroutila v troskách a muži se začali vzájemně vyvražďovat ve jménu Božím. A nyní jím pochodoval velký zástup bojovníků – armáda pěchoty, oděné v černých uniformách, jejíž příslušníci nesli dvacetistopé píky a arkebuzy v kožených ochranných obalech. Velké tercio fimbrijských vojáků, pět tisíc válečníků, nejobávanějších na celém světě, kráčelo blizardy a závějemi k Ormannově Hrázi.

A to byl ten zvuk, který k němu doléhal a který si nedokázal zařadit. Byl to zvuk, jaký ještě nikdy v životě neslyšel a hlasitě se nesl přes vrzání dřeva a kůže, přes cinkání kovu o kov i přes křupání sněhu.

Nohy. Zvuk tisíců nohou, pochodujících sněhem, působil tiché dunění, které bylo spíše cítit než slyšet, dusot přímo v morku kostí.

Albrec otevřel oči a zjistil, že zůstal naživu.

Dlouhou chvíli se rozhlížel naprosto zmateně. Nic kolem nebylo ani zdaleka povědomé. Nacházel se v něčem, co se houpalo, trhlo sebou a kymácelo se. Nad hlavou měl kožený baldachýn a tu a tam jím mezerami pronikaly dovnitř šípy nesnesitelně jasného slunečního světla. Huňaté kožešiny ho zakrývaly tak, že se skoro ani nemohl pohnout. Byl zmatený a nedokázal si vybavit sled událostí, který by mu mohl prozradit, kde je a co se s ním děje.

Posadil se a v hlavě se mu s výbuchem probudila bolest; vší silou stiskl víčka. Namáhavě vytáhl z hromady kožešin jednu ruku, aby si mohl ohmatat tvář – bylo na ní něco divného, něco zvláštního a nepřirozeného mu připadalo i na způsobu, jakým hvízdal jeho dech – a ruka se vynořila, ovázána bělostnými obvazy. Ale byla nějaká podivná, neměla tvar. Byla –

Zamrkal, aby se mu oči pročistily od slz, a pokusil se protáhnout si prsty. Ale nedokázal to, protože žádné prsty neměl. Cítil sice palec, ale za klouby na hřbetě ruky nebylo nic. Vůbec nic.

„Milosrdný Bože,“ zašeptal.

Vyprostil z kožešin druhou ruku. Ta byla také ovázaná plátnem, ale díky všem milosrdným svatým a andělům na ní měl prsty. Něco, čím mohl hýbat, čím se mohl dotýkat. Zabrnělo ho v nich, když jimi zahýbal, jako by se probouzely z dlouhého spánku.

Osahal si tvář a zcela nelogicky zavřel oči, jako by si nepřál vidět to, co mu mohl říci hmat.

Rty, brada a zuby byly na místě, stejně jako oči. Ale –

Na místě, kde se měl nacházet nos, mu při každém nádechu a výdechu vzduch hvízdal. Pod zpola citlivými prsty cítil kost. Masitá část nosu byla pryč a chřípí zmizelo. Nejspíš to musí vypadat jako díra ve tváři lebky.

Znovu si lehl, příliš šokovaný na to, aby plakal, příliš zdrcený na to, aby přemýšlel, co se vlastně stalo. Pamatoval si jen útržky hrůzy jakoby ze vzdálené krajiny snů. Úšklebek vlkodlaka, plný ostrých zubů. Temnota podzemních katakomb. Strašlivá prázdnota sněhové bouře a pak už nic víc. Kromě –

Kromě Avily.

A pak se mu všechny vzpomínky vrátily s rychlostí a silou zjevení. Prchali z Charibonu. Ten dokument! Divoce ohmatal své oblečení. Ale kutna byla pryč. Místo ní měl na sobě dlouhou vlněnou košili a dlouhé punčochy, také vyrobené z vlny. Odhodil kožešiny a začal se jimi zuřivě prohrabávat. Celá prostora, ve které se nacházel, se nebezpečně kymácela a házela sebou a jím. Zašátral po uzlech na provázcích, které u jeho nohou držely staženou koženou plachtu, a konečně mu vyhrkly slzy, když si plně uvědomil, co se vlastně stalo. Společně s Avilou ho chytili zakladatelé. Nejspíš jsou na cestě zpátky do klášterního města. Jako kacíře je čeká smrt upálením. A dokument byl pryč. Pryč!

Plachta se otevřela, když trhnutím ovázanou rukou s prsty povolil uzly, a Albrec vypadl po hlavě ven a zřítíl se do ušlapaného sněhu.

Pevně zavřel oči. Na tváři ucítil teplý dech a něco měkkého jako samet se dotklo jeho necitlivé líce.

„Zmiz od něho, zmetku!“ zaslechl hlas a sních vedle něho zakřupal. Albrec otevřel oči a zjistil, že se nad ním sklání černý obrys těla. Za

ním palčivě zářil a oslepoval jej jas slunečního světla, odraženého od sněhu.

Další stín. Dva tvary se proměnily v muže, kteří ho popadli za paže a postavili na nohy. Stál a rozhlížel se v denním světle jako oslněný výr.

„Tak pojď, knězi. Zdržuješ kolonu,“ řekl jeden z mužů hrubě. Oba se ho pak pokusili nacpat zpátky do krytého povozu, v němž až dosud jel. Za nimi se nacházel stejný vůz, tažený párem zvědavých mezků, a za tímto vozem stovky dalších a řada tisíců mužů, kteří jako temný had postav pochodovali sněhem v pravidelných řadách a rozestupech, s píkami na ramenou. Obrovský dav mužů, který čekal, až se uvolní překážka a povoz se znovu pohne.

„Kdo jste?“ zeptal se Albrec ochable. „Co je to?“

Usadili ho na zadní desku dvoukoláku a jeden z mužů přešel dopředu, aby se znovu ujal ohlávky a pobídl mezky. Vyrazili. Kolona se opět dala do pohybu. Albrec neslyšel žádný hovor, ani slovo protestu proti nečekanému zdržení, neviděl nic než trpělivost a strohou výkonnost. Všiml si, že druhý z mužů, kteří mu pomáhali, je stejně jako jeho společník oblečený v černém plášti, který s kapucí a prostríženými rukávy vypadal skoro až mnišsky, a na nohou má vysoké kožené boty, lemované kožešinou. Na bandalíru, pověšeném přes rameno, mu visela pochva s prostým krátkým mečem. K postroji mezka, kterého vedl, byla připevněna arkebuza, jejíž železná hlaveň zářila na slunci jako blesk, a vedle ní visela malá ocelová přilba a černě lakované železné rukavice s manžetami. Muž sám měl krátce zastřižené vlasy; i přes plášť bylo znát, že je dobře stavěný, se širokými rameny. Na bradě se mu ježilo několikadenní plavé strniště a tvář měl zdravou a zarudlou, opálenou dny a týdny, strávenými v otevřené přírodě.

„Kdo jste?“ zeptal se Albrec znovu.

„Jmenuji se Joshelin z Gaderie, šestadvacáté tercio. Pod velením Beltrana.“

Nijak to nerozváděl a zdálo se, že má za to, že tato slova jako odpověď na Albrekovu otázku stačí.

„Ale co jste zač?“ zeptal se Albrec zoufale.

Muž, který si říkal Joshelin, se na něho zamračil. „Co to má být, nějaká hádanka?“

„Promiň, ale jsi snad almarcký voják? Chci říct – žoldněř?“

Mužovi zaplál v očích hněv. „Jsem fimbrijský voják, knězi, a ty jsi přímo uprostřed fimbrijské armády, takže kdybych byl na tvém místě, dával bych si na slova jako ‚žoldněř‘ velký pozor.“

Albrekovi se úžas a nechápavost musely zračit ve tváři, protože voják pokračoval o něco méně stroze: „Už jsou to čtyři dny, co jsme vás sebrali – tebe a toho druhého mnicha – a zachránili vás před vlky a umrznutím. Tvůj společník je v tom voze za námi. Schytlal to o něco míň než ty. Přinejmenším mu zůstala tvář, jakou měl, přišel jen o pár prstů na nohách a o ušní lalůčky.“

„Avila!“ zvolal Albrec radostně. Začal znovu slézat z povozu, ale Joshelin mu položil dlaň, ztvrdlou mozoly, na hrud' a zastavil ho.

„Ted' spí, stejně jako jsi spal ty. Necháme ho, ať se probudí, až se bude na probuzení cítit, co říkáš?“

„Kam ale jedeme, když ne do Charibonu? A proč jsou Fimbrijci znovu na pochodu?“ Albrec zaslechl v klášterním městě řeči o podobných záležitostech, ale nevěnoval jim pozornost a měl je za pouhé fantazie noviců.

„Jedeme vysvobodit Ormannovu Hráz, jak jsem slyšel,“ odpověděl Joshelin úsečně a odplivl si do sněhu. „Pevnost, kterou jsme sami postavili. Musíme zvednout štít tam, kde jsme ho před všemi těmi lety museli odložit. A moc bych se nedivil, kdyby nám za to ani pořádně nepoděkovali. Na tomhle světě nám lidi věří skoro míň než zakladatelům. Na druhou stranu máme zase šanci bojovat s pohany.“ Nesmlouvavě sevřel rty, jako by ho právě napadlo, že možná mluví příliš.

„Ormannova Hráz,“ opakoval Albrec nahlas. To jméno přicházelo z dějin a dávných legend. Velká východní pevnost, která nebyla nikdy dobyta. Nacházela se v severní Torunně. Pochodují do Torunny.

„Musím s někým mluvit,“ řekl. „Musím se dozvědět, co se stalo s našimi věcmi. Je to důležité.“

„Copak, kněže – něco jsi snad ztratil?“

„Ano. Je to důležité, na mou věru. Ani nemůžeš tušit, jak moc důležité to je.“

Joshelin pokrčil rameny. „Tak o tom nic nevím. Mně se Siwardem jen řekli, abychom se o vás dva postarali, nic víc. Myslím, že ty vaše hábity spálili – nestály za to, aby se schovávaly.“

„Ach Bože,“ zasténal Albrec.

„Co to mělo být – relikvíář nebo tak něco? Měli jste v kutnách zašité drahé kameny?“

„Byl to jen příběh,“ odpověděl Albrec a v suchých očích ho zaštipalo. „Jen příběh, nic víc.“

A vlezl zpátky do temnoty krytého dvoukoláku.

Fimbrijci pochodovali dlouho do noci, a když se zastavili, uspořádali svůj tábor ve tvaru dutého čtverce, v jehož středu soustředili nákladní vozy a mezky. Kolem tábora byly rozestavěny a do půdy zapuštěny bariéry ze zašpičatělých kůlů, které vytvořily ježatý plot, a byly vyčleněny oddíly, určené ke sběru dřeva. Albrec dostal vojenský plášť a boty – obojí mu bylo příliš velké – a pak jej posadili k jednomu z velkých ohňů. Joshelin mu dal hrst sucharů, kus tvrdého sýra a měch s vínem, a pak odešel plnit své povinnosti hlídky.

Zvedal se vítr, který srážel plameny k řevavým uhlíkům. Všude kolem podobná ohniště vyšívala krajkoví poblikávajících světel na sněhem spoutané zemi, a všichni cítili, jak se kolem nich na všech stranách tyčí horské masivy jako ohromující a nepominutelná připomínka věčnosti. Jejich vrcholky ovíjela hustá mračna a trhala se na cáry. Fimbrijský vojenský tábor byl skoro až nepřírozeně klidný a všude panovalo ukázněné ticho, rušené jen občas hýkáním mezků. Muži kolem ohňů spolu při požívání polních přídelů tiše rozmlouvali, ale většina se prostě jen najedla, zabalila se do silných plášťů a usnula. Albrec přemýšlel, jak to dokáží snášet: těžké pochody, skrovná, strava a pár chvil spánku na zmrzlé zemi bez jakékoli střechy nad hlavou. Jejich tvrdost ho skoro děsila. Samozřejmě už dříve viděl vojáky, příslušníky almarcké posádky v Charibonu a rytíře církve. Ale tito Fimbrijci byli něčím víc. V jejich asketismu bylo něco skoro až klášterního. Nedokázal si ani v nejmenším představit, jací musí být v bitvě.

„Vidím, že si jako vždycky pěkně nahýbáš z měchu s vínem,“ ozval se mu za zády hlas a Albrec se otočil od ohně.

„Avilo!“

Albrekův přítel kdysi patřil k nejkrásnějším mnichům zakladatelům v celém Charibonu. Ještě stále nesl jeho obličej tytéž jemné rysy, ale tvář měl vyhublou a propadlou, i když se usmíval. Jako by z něho něco zmizelo navždy, okázalost nebo nějaká jiskra mládí. Kulhal k ohništi jako stařec a napůl se vedle přítele zhroutil. Byl stejně jako Albrec zahalen ve vojenském plášti a nohy mu pokrývaly obvazy.

„Rád tě zase vidím, Albreku.“ A pak, když tvář malého mnicha ozářilo světlo plamenů: „Milosrdný Bože na nebesích! Co se ti to stalo?“

Albrec pokrčil rameny.

„Omrzliny. Podle toho, co jsem slyšel, jsi měl větší štěstí než já. Přišel jsi jen o pár prstů na nohou.“

„U Boha!“

„To není důležité. Stejně nemáme žádnou manželku nebo milenku. Avilo, už víš, kde jsme a s kým cestujeme?“

Avila na něho pořád ještě upřeně zíral. Albrec se mu nedokázal podívat do očí. Cítil neuvěřitelnou touhu zakrýt si znetvořenou tvář rukou, ale ovládl se a místo toho podal příteli měch s vínem. „Napij se. Vypadáš, jako bys to potřeboval.“

„Omlouvám se, Albreku.“ Avila si zhluboka zavdal a stiskl přitom kožený měch, aby mu víno proniklo hlouběji do hrdla. Pil, dokud se mu temná tekutina nevyrýnula z koutků úst, a pak se znovu napil ještě víc. Konečně si otřel rty.

„Fimbrijci. Už to tak vypadá, že našimi zachránci se stali Fimbrijci. A pochodují na Ormannovu Hráz.“

„Ano. Ale já to ztratil, Avilo. Vzali mi ho, ten dokument. A na ničem jiném přece vůbec nezáleží!“

Avila se zahleděl na své ruce, které stále ještě svíraly měch s vínem. Na některých místech mu z nich kůže visela v cárech, a na hřbetech rukou měl boláky.

„Omrzliny,“ zamumlal. „Něco takového jsem si nikdy nedokázal ani představit. Vypadá to skoro jako to, co nám říkali o malomocenství.“

„Avilo!“ zahučel Albrec netrpělivě.

„Já vím, ten dokument. Nu, je pryč. Ale my žijeme, Albreku, a možná nás ani neupálí. Měli bychom Bohu děkovat přinejmenším za takové malé milosti.“

„A pravda zůstane pohřbena.“

„Upřímně řečeno budu raději, když bude pohřbena ona a ne já.“

Avila se příteli nedokázal podívat do očí, aby čelil jeho zamračenému pohledu. Něco v něm jako by se stále ještě potácelo v údolích děsu nad tím, čím společně prošli. Albrec by ho nejraději popadl a zatřásl jím.

„To je v pořádku,“ poznamenal pak mladý zakladatel s křivým úsměvem. „Dej mi trochu času a já to nějak překonám – tuhle strašlivou touhu po životě.“

Okolo nich seděli u ohně vojáci, ale ti si jich nevšíмали, jako by snad ani neexistovali. Většina už spala, ale v následujícím okamžiku se ti, kteří byli ještě vzhůru, vyškřábali na nohy a zůstali stát ztuhlí jako kámen. Albrec s Avilou vzhlédli k muži v obyčejné vojenské uniformě, který stál na protější straně ohniště a od ostatních vojáků se odlišoval pouze šarlatovou šerpou, jež mu ovíjela pas. Kolem úst se mu klenul knír a rudozlatě se zaleskl v plamenech, když k nim přikročil.

„Pohov,“ řekl mužům a ti se znovu rozložili po zemi. Příchozí se posadil se zkříženýma nohama k ohništi vedle obou mnichů.

„Mohl bych vás požádat o doušek vína?“ zeptal se.

Hleděli na něho a nedokázali promluvit. Jako první našel hlas Avila, který svým nejpovýšenějším aristokratickým tónem mrazivě řekl: „Samozřejmě, vojáku. Možná nás pak necháš na pokoji. Rád bych s přítelem probral několik důležitých záležitostí.“

Muž si zhluboka zavdal z měchu, který mu podali, a otřel si kapky z kníru. „Jak se vy dva cítíte?“

„Už nám bylo lépe,“ odpověděl Avila pořád stejně povýšeně, každým coulem bratr zakladatel, který oslovuje níže postaveného ozbrojence. „Mohu se zeptat, kdo jsi?“

„To můžeš,“ odpověděl muž nevzrušeně. „Ale na druhou stranu se já mohu rozhodnout, že ti to neřeknu. Čirou náhodou se jmenuji Barbius, Barbius z Neyru.“

„Pak nás teď možná opustíš, Barbie z Neyru, když ses už napil.“ Avilova povýšenost se mísila s nejvyšší mírou nedůtklivosti. Zvýšil a pronikavě zesílil hlas. Muž mu věnoval nevzrušený pohled, jedno obočí mírně pozvednuté.

„Jsi důstojník?“ zeptal se Albrec s pohledem na šarlatovou šerpu.

„Dá se to tak říct.“ Za kruhem světla z ohně zaslechli, jak jeden z vojáků skoro vyprskl potlačovaným smíchem.

„Pak bys nám možná mohl říct, co se stalo s naším majetkem,“ poznamenal Avila. „Zdá se, že nám byl zabaven.“

Muž se usmál, ale v očích jako by se mu zaleskl mořský led, který neprozářil jeho pohled jedinou jiskérkou tepla.

„Možná bych si mohl myslet, že si zasloužím trochu vděku. Koneckonců vám mí muži zachránili životy.“

„Za což jsme jim nepochybně nesmírně vděční. Kde jsou naše věci?“

„V bezpečí stanu velitele této armády, bez obav. Teď je s otázkami řada na mně. Proč jste prchali z Charibonu?“

„Proč si vůbec myslíš, že jsme z toho místa prchali?“ opáčil Avila.

„Vy jste si jen tak vyšli na zdravotní procházku do půlnoční vánice, ano?“

„Do toho ti nic není,“ štěkl mladý zakladatel.

„Ano? Ale já myslím, že je. Zachránil jsem vám životy. Kdyby vás mí muži nenašli, bylo by z vás právě teď na kost zmrzlé žrádlo pro vlky. Myslím, že mi to dává jisté právo žádat odpověď na jakoukoli otázku, kterou uznám za nutné položit, stejně jako na skromný díl obvyklé zdvořilosti, až budete odpovídat.“

Oba mniši několik vteřin mlčeli. Byl to Albrec, kdo konečně promluvil.

„Omlouváme se za své špatné chování. Skutečně jsme vám za záchranu životů vděční, ale poslední dobou jsme byli pod obrovským tlakem. Ano, prchali jsme z klášterního města. Šlo o vnitřní záležitost, o... o mocenský boj, do kterého jsme byli zapleteni bez vlastního přičinění. Navíc je celá záležitost poznamenána kacírstvím...“

„To mě zajímá,“ podotkl Fimbrijec. „Pokračuj.“

„Zachránil jsem před zničením jisté staré texty,“ řekl Albrec a horečnatě přemýšlel, když se snažil upříst co nejpevnější tkaninu polopравd a naprostých výmyslů. „Byly objeveny a my museli buď uprchnout, nebo být upáleni jako kacíři. To je vše.“

Barbius přikývl. „Myslel jsem si, že se jedná o něco podobného. Ten dokument, který jsi nesl – ten k těm kacírským textům patřil?“

Albrekovi se zachvělo srdce. „Ano. Ano, patřil. Existuje ještě?“

„Maršál jej má ve stanu, jak už jsem říkal.“ Zdálo se, že o ně naprosto ztratil zájem. Klouzal pohledem po okolních ohních, kde leželi jeho unavení muži a snažili se co nejlépe vyspat. „Musím už jít. Zastavte se zítra ráno v maršálově stanu a dostanete svůj majetek. Můžete s touto jednotkou zůstat tak dlouho, jak se vám zlíbí, ale musím vás varovat: naše cesta vede k Ormannově Hrázi, a čím déle s armádou zůstanete, tím horší nás čekají cesty a tím hůře si budete hledat cestu divočinou.“

„Pokud bys nám mohl dát pár mezků, mohli bychom se vydat svou cestou hned zítra,“ řekl Albrec dychtivě.

Barbius si chladnými očima chvilku malého mnicha prohlížel a ve tváři se mu objevil zvědavý výraz. „A kam byste chtěli jít?“

„Do Torunny.“

„Proč?“

Albrec byl na okamžik zmatený a s hrůzou ho napadlo, jestli toho neřekl příliš a něco důležitého nevyzradil. Odmlčel se a byl to Avila, kdo muži odpověděl. Z hlasu mu odkapávalo pohrdání.

„Přece proto, abychom spojili svůj osud s Macrobiem a jeho spolukacíři, pro co jiného? Nepřítel mého nepřítele je můj přítel, jak se říká. Tohle je tvrdý svět, vojáku. I mniši se jím musejí probíjet nejlépe, jak dovedou.“

Barbius se znovu usmál. „To tedy musí. Uvidíme se ráno.“ Pružně vstal, ale sotva se otočil k odchodu, Avila ho zastavil.

„Počkej! Kde je ten velitelův stan? Jak ho máme najít? Tenhle tábor je velký jako město.“

Fimbrijec pokrčil rameny. „Ptejte se po velitelství Barbia z Neyru. Ten téhle armádě velí, alespoň tak mi to bylo řečeno.“

Kapitola třetí

„Nelíbí se mi to, paní,“ říkala Brienne s ústy plnými jehlic, které zapichovala Isolle do účesu. „Nikdo mi nechce nic říct, dokonce ani pážata.“

„Pokud se ti nehodlají svěřit se svými tajnostmi ani pážata, tak s tímhle světem opravdu není něco v pořádku,“ poznamenala Isolla suše. „To stačí, Brienne. Nesnáším, když mě takhle obskakuješ.“

„Musíš udělat dojem,“ prohlásila Brienne neústupně. „Copak bys snad chtěla, aby si tihle Hebriáné mysleli, že přicházíš z nějakého zapadákovy, kde si dámy stále ještě nechávají vlasy spuštěné na ramena?“

Isolla se usmála. Se svou komornou se nedokázala přít. Brienne byla prohnaná žena, drobná a štíhlá, měla vlasy černé jako havran a zářivé oříškově hnědé oči. Její pokožka měla přesně ten odstín bezchybné bledosti, jehož se Isolla sama kdysi tolik snažila dosáhnout, a dokázala si muže otočit kolem malíčku tak, že jen koktali a bezmocně zírali. Ale nebyla to žádná prostoduchá koketa. Měla rozum a ze všech

lidí měla k Isolle nejbližší – pokud nepočítala svého bratra Marka. Marka, krále, který sestru miloval a teď ji poslal sem, aby se provdala za muže, o kterém nevěděla dočista nic. Za muže, který byl záhadně nezvěstný.

„Nemyslíš si ale, že je mrtvý, že ne?“ zeptala se Brienne.

„Ne, paní,“ odpověděla komorná. „Mrtvý není. Dovolila jsem si to poznamenat před jedním z kuchařů a ten mi málem vyrazil naběračkou mozek z hlavy. Palácové služebnictvo je neuvěřitelně nedůtklivé, když přijde na jejich krále. Ne, osobně věřím tomu, že se mu něco přihodilo v té bitvě, při níž získal zpět vládu nad svým městem. Byl raněn, to je jasné – ale nikdo buď neví nebo neprozradí, jak vážně. Je to znepokojivé. Byla jsem v Abrusiu jako malá – víš přece, že má rodina pochází z Imerdonu – a tenkrát to bylo bezbožné město, které překypovalo cizinci a pohany a za jistou cenu se dalo sehnat doslova cokoli. Teď je jiné. Všechn život z něj vyprchal.“

„Válka dokáže změnit spoustu věcí,“ poznamenala Isolla a prohlédla si svůj odraz v dlouhém zrcadle. „To bude stačit, Brienne.“

„Žádny pudr, paní?“

„Už po padesáté: ne. Nenechám se malovat jako porcelánová figurka – ani pro krále ne.“

Brienne našpulila nesouhlasně rty, ale neřekla nic. Byla bezvýhradně oddána své vládce, ženě, která se spřátelila s kuchyňskou služebnou a dokázala ji povýšit na místo osobní služebné. A věděla, jak dobře si je vědoma svého nehezkého vzhledu a trpěla za ni, když si o ní dvorní dámy zlomyslně šeptaly. Princezna Astaracu dokázala na koni sedět stejně zpříma jako muž, uměla chodit na svých dlouhých nohou zpříma a dokázala jako muž zpříma mluvit. A dokonce četla *knihy* – u dvora se dokonce říkalo, že celé *stovky* knih. To bylo na šlechtičnu poněkud výstřední chování. Ale král Mark neměl proti sestře a jejím výstřelkům jedinou námitku, a dokonce se proslýchalo, že s ní v soukromí jejích komnat probírá záležitosti nejvyšší politiky. Rozmlouvat o politice se ženou! To bylo nepřírozené.

Brienne cítila nedostatek ženskosti své paní daleko pronikavěji než Isolla sama, neboť pro princeznu to už dávno ztratilo osten. Chtěla vidět svou paní šťastnou, provdanou a obmyšlenou dětmi. Chtěla pro ni všechny ty věci, které si žena zaslouží a které jí přináležejí. Ale věděla, že pro Isollu život znamená více – a to nejen proto, že se narodila jako princezna, ale prostě proto, jaká je to žena.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Isolla plavně vstala od stolku a řekla: „Vstupte.“

Do místnosti vstoupil sluha v hebrionském šarlatu. Uklonil se. „Paní, čaroděj Golophin se ptá, zda by mohl být přijat.“

„Golophin?“ Isollino čelo se nakrčilo a pak znovu vyhladilo. „Ano, samozřejmě. Uved' ho dál.“ A když se dveře znovu zavřely: „Rychle, Brienne. Má rád víno. A přines nějaké olivy.“

Komorná odspěchala do předpokoje a Isolla se snažila uklidnit. Golophin, Abeleynův učitel a rádce a jak se doslechla, i jeho nejlepší přítel. Možná se nyní konečně dozví, co trýzní nepřítomného hebrionského krále.

Golophin vstoupil a kromě uhlazené úklony se choval velice neobřadně. Byla zděšena jeho vzhledem, vypadal neuvěřitelně vychrtlé a seschle. Ten člověk byl sotva něčím více než oživlou kostrou. Jeho očím ale neuniklo ani to nejmenší.

„Děkuji ti, že jsi mě přijala tak neformálně, paní,“ pronesl starý čaroděj. Měl hluboký hlas, jaký by spíše příslušel zpěvákovi nebo kazateli, naplněný hudbou.

Chvilku seděli a jeden druhého si měřili, zatímco Brienne přinesla víno a olivy. Golophinův pohled byl upřímný a otevřený. Zvažuje mne, pomyslela si Isolla. Rozmýšlí se, kolik mi toho vlastně může říct.

Starý čaroděj oběma nalil, nakloněním sklenice jí věnoval přípitek, pak do sebe obsah nádoby zvrátil jedním douškem a nalil si další. Isolla lehce upila a potlačila překvapení.

Golophin se usmál. „Snažím se získat zpět svou ztracenou sílu, paní – nebo možná zapomenout na to, jak jsem ji ztratil. Vůbec si mě nevšímej, prosím.“

Jeho upřímnost se jí zamlouvala, a tak zůstala sedět beze slova. Instinktivně si uvědomila, že by byla chyba uchylovat se k nezávazné společenské konverzaci.

„Tvé komnaty ti vyhovují?“ zeptal se Golophin nepřítomně.

Bylo jí přiděleno rozlehlé, osamělé apartmá, které muselo kdysi náležet nějaké dávno mrtvé hebrionské královně – snad Abeleynově matce. Místnosti byly ohavně vyzdobeny střízlivými tapiseriemi, závěsy a oslavnými obrazy svatých. Obrovské kusy nábytku byly vyrobeny z těžkého temného dřeva. Cítila se v těchto pokojích jako v mauzoleu. Ale nyní přikývla a řekla: „Jsou velice pěkné.“

„Já to tu nikdy neměl rád,“ přiznal čaroděj. „Abeleynova matka Bellona byla milá žena, ale na můj vkus trochu strohá. Vidím, že jsi roztáhla závěsy na balkonech. To je dobře. Jen sem vpust’ tu trochu světla, která je v tomhle černém měsíci k mání.“ Hodil do sebe další sklenici vína. Isolla si v duchu pomyslela, že to dnes ráno není jeho třetí, ba ani čtvrtá.

„Pamatuji si tě jako děcko,“ řekl. „Byla jsi taková malá trpělivá holčička. Abeleyn tě měl rád, ale měl v sobě krutost jako každý malý kluk. Doufám, že mu to nijak nezazlíváš.“

„To samozřejmě ne,“ řekla poněkud chladně.

Usmál se. „Máš hlavu na krku, paní, nebo mi to tak alespoň bylo řečeno. A právě proto jsem tady. Kdybys byla jen princeznička s cingrlátky místo mozku, udržovali bychom tě pěkně stranou a říkali ti jenom to, čemu bys mohla uvěřit. Ale mám pocit, že by to ve tvém případě nestačilo. Proto hodlám udělat to, co hodlám udělat.“

Aha, pomyslela si a napřímila se. „Brienne, nech nás o samotě.“

Komorná opustila komnatu s lítostivým výrazem ve tváři. Golophin vstal z křesla a začal přecházet místností jako nějaký přerostlý vyzábělý netopýr; plášť se mu vlnil kolem kotníků. Ne – daleko více připomínal dravce, snad vyhládlého sokola. I pohyby měl rychlé a úsporné jako pták, navzdory všemu vínu, které vypil.

Přešel ke vzdálené zdi, odtáhl ošklivou tapiserii, která tam visela, a zatlačil na kámen. Ozvalo se cvaknutí a objevila se štěrbina, která se rychle rozšířila do nízkého průchodu.

Isolla se prudce nadechla. „Magie.“

Zasmál se. „Nikoli,“ odpověděl. „Jemná mechanika. Palác je provrtaný tajnými chodbami a skrytými dveřmi. Teď musíš jít se mnou.“

Zaváhala. Nelíbil se jí pohled, který skýtala temná prostora za zdí. Ta chodba mohla vést kamkoli. Měla se snad mít na pozoru před nějakou léčkou?

„Věř mi,“ zaprosil tiše Golophin. A pak si všimla utrpení, které se mu zračilo v očích. V nitru měl zármutek, uzavřený pevněji než láhev s džinem z východních mýtů. Navzdory vlastnímu přesvědčení vstala a přešla k tajným dveřím.

„Odvedu tě ke tvému snoubenci,“ řekl čaroděj a vykročil do temnoty.

Isolla už viděla magické světlo dříve, jako dítě. Nyní se koule světla vznášela nad Golophinovou hlavou a ozařovala jim cestu temnotou. Ale jako by vyhasínala, poskytovala jen matný jas, jako svíčka, které už dohořívá knot. Náhle si uvědomila, že starý čaroděj vypadá, jako by byl nějakým způsobem raněný – jako by mu někdo nebo něco ukradlo všechnu sílu a učinilo z něho karikaturu toho, čím býval kdysi. To ta válka, pomyslela si. Ta ho zcela vyčerpala.

Stěny chodby, jíž putovali, byly vyrobeny z hladce sesazených kamenů, a podlaha se zvedala a zase klesala jako hadí hřbet. Po stranách se tu a tam objevovaly další dveře, které podle Isolly nejspíše vedly do dalších komnat. Uvědomovala si, že jako cizince jí čaroděj svěruje jedno z největších tajemství paláce. Ale vždyť bude tak jako tak brzy hebrionskou královnou.

Zastavili se. Magické světlo pohaslo a ozvalo se skřípění kamenných desek. Prošla za čarodějovými kostnatými zády dalšími nízkými dveřmi, podobnými těm, které vedly z chodby do její komnaty, a zjistila, že se nachází v místnosti s vysokým stropem, v níž panovala skoro naprostá tma. Po straně širokého, zdobeného lůžka s baldachýnem poblikávaly svíce na stojanu, a ona v jejich světle rozeznala odlesky zbraní, pověšených na zdech. Mapy, knihy a další tmavé závěsy. Noční stolek se džbánem a stříbrnou konvicí. A všude, na všech věcech, byl vyrytý nebo vyřezaný královský erb Hebrionu. Nacházela se v králových komnatách.

„Mluv nahlas. Nešeptej,“ řekl jí Golophin. „Je hodně daleko, ale ještě neodešel, ne úplně. Možná k němu nový hlas pronikne, když to dávno známé hlasy nedokázaly.“

„Co –?“ Ale Golophin ji vzal v podpaždí a odvedl ji k pelesti velkého lůžka.

Král. Vyděšenýma očima jedním pohledem zaznamenala všechno, co z něho zůstalo, a ruka jí vylétla ke rtům. Tahle věc se měla stát jejím manželem.

Golophin ji sledoval. Vycítila z něho ochranný hněv, který neměl příliš daleko k tomu, aby se projevil otevřeně. Odtáhla dlaň od vlastní tváře a dotkla se Abeleynovy, která spočívala na polštáři.

Jeho rysy poznávala: tmavé vlasy, stejně husté jako vždy, ačkoli už byly prokvetlé šedinami. Tvář, kterou si pamatovala opálenou, byla nyní bledá jako prostěradlo, na němž král ležel. S překvapením si uvědomila, že cítí zármutek – ne kvůli sobě, ne kvůli tomu, že se měla

stát manželkou této trosky; zármutek kvůli Abeleynovi, tomu veselému a živému chlapci, kterého znávala, který ji tahal za vlasy a říkal kruté věci o jejím nose. Ale nezasloužil si dopadnout takhle.

„Co se mu stalo?“ zeptala se. Nepříjemně si byla vědoma Golophinova dravčího zvažování a zkoumání.

„Kartáčová střela. Jedna z našich vlastních, Bůh nám buď milostiv, zasáhla ho přímo v okamžiku, kdy byla bitva vyhrána. Dokázal jsem uzavřít pahýly, ale velmi jsem se vyčerpal za bojů a na nic víc jsem se nezmohl. K úplnému uzdravení bude zapotřebí pěkné spousty teurgie – nevím jistě, jestli bych se sám na něco podobného zmohl i kdybych byl v plné síle. A tak tu leží, myšlenkami v nějaké nezměrné dálce, kterou nedokážu překonat. Nenápadně jsme začali pátrat po zaříkávačích, ale ti, kteří nepřišli o život za režimu Sastra di Carrery, se rozprchli až do nejzazších konců země. Dweomer Abeleynovi nedokáže pomoci. Musí se z toho dostat vlastní vůlí a musí ho vést veškeré lidské teplo, které mu dokážeme dát.“ Zamračil se na Isollu, jako by mu nějak odporovala.

Ale ta by se nedala zastrašit tak snadno. Položila ruku bezvědomého krále zpátky na příkrývku a zpřímila se na starého čaroděje podívala. „Pokud to správně chápu, žádná svatba nebude, dokud se král nepřebere k vědomí.“

„Ano. Ale svatba *bude*. Země to potřebuje. Možná jsme povraždili Carrerovy přívržence a vyhnali ty z rytířů církve, kteří přežili boj, ale ještě pořád je v Hebrionu dost ctižádostivých a bezohledných mužů, kteří by se nebáli sehnout, aby zvedli spadlou královskou korunu.“

„Nemůžeš klamat svět až do soudného dne, Golophine. Pravda nakonec musí vyjít najevo.“

„To já vím. Ale musíme to zkusit. Tento muž má v sobě velikost. Neopustím ho tu a nenechám ho shnít!“

On ho miluje, pomyslela si. Skutečnou láskou. A ucítila v srdci hlubokou náklonnost k tomuto starci. Vždycky se dokázala nadchnout pro ztracené případy, vždy soucítila se slabšími, u nichž se prohra očekávala. Možná proto, že za takovou pokládala i sebe.

„Proto jsi mě přivedl sem, abys mě také zasvětil do svého malého spiklenectví. Kdo ještě ví, jak to s králem vypadá ve skutečnosti?“

„Admirál Rovero, generál Mercado a možná tři nebo čtyři muži z palácového služebnictva, kterým důvěřuji.“

„Celé město truchlí.“

„Musel jsem vydat prohlášení o králově zdravotním stavu. Je nebezpečně raněn, ale neumírá. Tak zní oficiální stanovisko.“

„Jak dlouho myslíš, že dokážeš udržet psy na vodítku?“

„Několik týdnů, možná i pár měsíců. Rovero s Mercadem mají pevně v rukou armádu a flotilu, a i kdyby tomu tak nebylo, hebrionští vojáci a námořníci Abeleyna doslova zbožňují. Ne, jako vždycky si musíme dělat starosti s dvorem. A právě v tom okamžiku se na scéně objevuješ ty, má drahá.“

„Chápu. Mám chodit po paláci a každého uklidňovat?“

„Přesně tak. Uděláš to?“

Sklopila pohled k postiženému králi, a málem ji přemohla absurdní touha pohladit ty černé vlasy na polštáři. „Udělám to. I kdybych já nechtěla, můj bratr by si to tak přál.“

„Dobrá. Jsem rád, že jsem tě neodhadl špatně.“

„Co by se se mnou stalo, Golophine, kdybych nesouhlasila?“

Na starcově tváři se objevil vlčí úsměv. „Palác by se ti proměnil ve vězení.“

Paní Jemille opravdu připadalo, že je palác vězením. Od chvíle, kdy král znovu dobyl město, byla hlídána, strážena a pozorována jako nějaký válečný zajatec. A za celou tu dobu Abeleyna ani jednou nezahlédla. Ten starý ďábel Golophin ji vždycky nějak dokázal odrazit. Král byl příliš těžce raněný, než aby se setkával s někým kromě nejvyšších ministrů, říkal jí. Ale po paláci se šířily řeči jako divoký lesní požár: Abeleyn je mrtvý a už ho pohřbili, Abeleyn je tak zmrzačený a spálený, že mu ubližuje i pouhé denní světlo, Abeleyn se díky svým zraněním proměnil v idiota. V každém případě celé Abrusio řídil triumvirát Rovero, Mercado a Golophin – vždy a znovu ten Golophin – jako by byli všichni tři korunováni. Neuvěřitelně ji dráždilo, že ona, která nosí králova dědice, by měla být odmítána a odstrkována, jako by byla nějaká otravná běhna, jejímuž břichu nemusí být věnována nejmenší pozornost. A pak, což bylo ze všeho nejhorší, dorazila se vši parádou princezna z Astaracu, aby se provdala za otce Jemillina dítěte. Nebo za muže, který si přinejmenším myslel, že je jeho otcem – teď už na rozdíl stejně nezáleželo.

Každým dnem jí věci jedna za druhou vyklouzávaly z rukou. K té svatbě nesmí dojít. Její dítě musí být uznáno jako jediný právoplatný dědic a nástupce. A pokud je Abeleyn tak blízko smrti, jak si mnozí

mysleli, bylo zajištění následnictví jedinou rozumnou věcí. Copak jim to nedochází? Nebo jim to musí ukázat?

Ležela nahá na širokém lůžku ve svém pokoji. Krátký den se chýlil ke konci a místnost byla temná, osvětlená pouze plameny obrovského krbu, který vévodil jedné stěně. Přinejmenším ji ubytovali v paláci. Už to něco znamenalo. Prohlížela si v záři ohně své tělo, přejížděla si po něm rukama, jako by muž hladil koně, kterého si chce koupit. Nateklé břicho už začínalo být jasně patrné a narušovalo jinak dokonalou symetrii její postavy. Zamračila se na ně. Porod. Jak špinavá, bolestivá záležitost. A ještě špinavější, pokud se jí chtěl člověk vyhnout. Vzpomínala na všechnu tu krev a vlastní křik té noci, kdy se zbavila prvního dítěte Richarda Hawkwooda. Nic nemohlo být horší než tohle.

Ňadra se jí začínala nalévat. Sevřela je v dlaních, přejela si štíhlými prsty po bříse až k místu, kde se černaly první kučery rozkroku. Chvilí se dotýkala sama sebe a přemýšlela. Svě tělo pokládala za nástroj, náčiní, kterého dokázala používat s nejvyšší možnou účelností. Byl to její klíč k lepšímu životu – toto tělo a vše, co obsahovalo. Vstala, přehodila si kolem ramen plášť z nalbenského hedvábí a naboso přešla ke dveřím. Tam se na okamžik zastavila, aby se soustředila, připravila si slova, a pak kvapným trhnutím otevřela dveře.

„Rychle, rychle – pojd’ sem!“

Byli tam dva strážní, ne jeden. Nejspíš je zastihla právě ve chvíli, kdy se střídali na hlídce. Na okamžik zaváhala, ale jen na zlomek vteřiny.

„Něco je v mém pokoji – nejspíš krysa. Musíte jít dovnitř a vyhnat ji!“

Oba vojáci patřili mezi příslušníky abrusijské posádky, kterou tvořili veteráni z bitvy o znovudobytí města. Byli to hrubí, nevzdělaní válečníci, kterým nikdo nevysvětloval, proč mají strážit dveře pokoje paní Jemilly – jen dostali rozkaz, aby hlásili každý její pohyb přímo generálu Mercadovi. Podívali se na ni a jeden z nich řekl: „Doběhnu pro tvou komornou.“

„Ne, ne, vy hlupáci. Ta nesnáší krysy ještě víc než já. Pojd’te dovnitř a zabijte ji, pro milost Boží. Copak nejste muži?“

Jemilla byla krásně rozcuchaná a neupravená, jedno rameno, bílé jako slonovina, vykukovalo zpod pláště, který si tiskla k ňadrům. Vojáci si vyměnili pohledy a ten druhý pokrčil rameny. Vešli do pokoje.

Jemilla za nimi zavřela dveře. Vojáci nahlédli pod postel, prošťouchali závěsy na stěnách ratišti halaparten.

„Myslím, že už je pryč, paní,“ řekl jeden z nich, a pak mu slova uvízla v krku a jen zíral. Jemilla si nechala sklouznout plášť z ramenou a stála před nirni, žádoucí a nahý. Prsty si přejížděla po podbřišku a chvěla se jako vrba ve větru.

„Už je to tak dávno,“ řekla. „Nepomohli byste mi, prosím?“

„Paní –“ začal jeden z vojáků chraptivě. Natáhl k ní ruku, jako by ji chtěl zahnat.

„Prosím. Udělejte to pro mne, alespoň jednou.“ Vykročila k místu, kde stáli vedle sebe jako zasažení bleskem. „Prosím, vojáci. Alespoň jednou. Už je to tak dávno, a nikdo se to nedozví.“

Muži si na kratičkový okamžik vyměnili pohledy; pak k ní vykročili jako vlci, kteří útočí na ovci.

Kapitola čtvrtá

Muži padali v sedle únavou, když první jezdci předsunuté hlídky dorazili na dohled ke Staedu. Corfe nařídil zastavit – noc už se skoro přehoupla do druhé poloviny – a jakmile se postarali o koně, rozložili se příslušníci horských kmenů na holé zemi a usnuli bez pohodlí, které by jim skýtaly zapálené ohně. Každých sto yardů kolem neuspořádaného tábora rozestavěli hlídky.

Corfe, Marsch a Andruw se vykradli ke hřebeni, který je odděloval od jejich cíle, a zahleděli se k přístavu, ozářenému hvězdnatou nocí. Panoval třeskutý mráz a na krajinu se snášely sněhové vločky jako peří. Země byla ztuhlá na kámen; to ale bylo jen dobře. Přesně tohle potřebovali. Není nic horšího než jezdecký útok, kdy se koně boří do bahna až po hlezna.

Staed bylo poměrně velké přístavní městečko s desítkou tisíc obyvatel, jedna z těch vzkvétajících pobřežních osad, které Fimbrijci před staletími založili při tažení na jih, kdy osidlovali divočinu, ovládanou felimbrijskými kmeny. Vedlo si docela dobře. Corfe viděl masivní vlnolamy, které chránily přístav a v objetí držely mnoho plavidel: galéry z Kardianu, které nejspíš patřily některému ze sultanátů, a několik karavel, houževnatých mořských lodí, které tvořily

páteř obchodu v Levangoru. Dole u přístavu stála pevnost, sídlo místního vládce, v níž měl bezpochyby velitelství vévoda Narfintyr. Ve světle hvězd se tyčila do výše, hrad – postavený ještě před nástupem dělostřelectva. Nyní se budovaly zdi silnější a nižší, aby vydržely bombardování. Ale do této pevnosti by se nedokázaly vejít ani tři stovky mužů, o třech tisících nemluvě. Kde tedy jsou utáboření?

Polehávali na tvrdé zemi a pomalu se do nich začínal zakusovat mráz, jak jim z těl vysávala teplo kovová zbroj, kterou se neodvážili odložit. Svět byl ve světle hvězd obrovský a ztrpklý zimou. Ve Staedu a v pevnosti, která mu vévodila, bylo vidět několik světél, ale zbytek spící země vypadal temný jako jeskyně.

Tento kraj býval kdysi dávno Corfeho domovem. Narodil se v sedlácké chatrči necelé dvě míle od místa, kde nyní ležel. Po celých čtrnáct let byl sedláckým synkem, než se vydal za tercií na sever do Torunny, aby se stal vojákem. Byla to jediná profese, kterou mohla vykonávat ta nejnižší vrstva obyvatel Torunny, která byla připoutána závazky ke svým lenním pánům. Chudina měla dvě možnosti: buď armáda, nebo nevolnictví. Připadalo mu, že už musel uběhnout celý věk od toho jitra, kdy odešel ze statku; tenkrát byl svět ještě mladý. Okolní temné kopce mu nic nepřipomínaly, nebylo nic, nač by si vzpomněl. Pamatoval si pouze matku, malou a trpělivou, a otce, doširoka stavěného vážného muže, který pracoval daleko tvrději a pilněji než jakýkoli jiný člověk, kterého předtím nebo od té doby poznal, a který nebránil svému synovi v rozhodnutí stát se vojákem, ačkoli to znamenalo, že se o něho nebude mít ve stáří kdo postarat.

Stáří. Nyní už byli rodiče deset let mrtví, vyčerpaní životem potu a dřiny. Zemřeli kolem čtyřicítky jen proto, aby mohli šlechtici jako Narfintyr lovit, popíjet dobré víno a plánovat vzpouru proti králi. Takhle to na světě chodilo. Byla to ironie, že se právě selský syn vrátí s armádou, aby šlechtice zničil. Byla v tom jistá útěšná sladkost, kterou si Corfe dokázal vychutnat.

Marsch nakonec svým ostřížím zrakem nepřátelský tábor našel. Označoval jej shluk ohnišť, která poblikávala na úbočí kopce jižně od města. Nebyla rozmístěná pravidelně nebo do tvaru. Mohly to stejně dobře být jiskry, které spadly z kovadliny nějakého nebeského boha. Corfe si je prohlížel poněkud překvapeně.

„Žádná táborová disciplína. Rozložili se skoro po celém tom zatraceném úbočí. Nač asi mysleli jejich důstojníci?“

„Na hradě jsou lidé,“ řekl tiše Andruw. „Vidím tam hodně osvětlených oken. Myslíš, že tam bude i Narfintyr, nebo je v poli se svými muži?“

„Je studená noc,“ poznamenal Corfe s úsměvem. „Kdybys patřil ke staré šlechtě, kde bys tak asi byl? A pokud jsou s ním jeho vyšší důstojníci, uklizení pěkně v teple, mohlo by to vysvětlovat nepořádek, který v táboře panuje. Ale copak si neuvědomuje, že se k němu blíží armáda? Z jeho strany je vážný zločin spát odděleně od vojska, i když je to pitomý šlechtic.“

„Během posledních osmnácti hodin jsme udělali šedesát mil,“ připomněl Corfemu Andruw. „Nejspíš jsme na něho pořádně vyžráli. Kromě toho je docela dobře možné, že čeká jen Arasovu kolonu, nikoho dalšího – a ti jsou pořád ještě pětadvacet lig za námi. Jejich tempem je to týden cesty.“

Corfe se nad tím zamyslel, čím víc to rozebíral, tím víc se utvrzoval v názoru, že musí zaútočit hned. Okamžitě. Pokud by odložil útok třeba o jediný den, hrozilo obrovské nebezpečí, že jeho muži budou odhaleni a tím by přišel o výhodu překvapení, která byla v boji proti podobně vysoké přesile jeho největší zbraní.

„Zaútočíme dnes v noci,“ rozhodl.

Andruw zasténal. „To nemyslíš vážně. Chlapi se za poslední dva dny vůbec nevyspali. Právě jsme sem dorazili po pekelném bleskovém přesunu. Pro milost Boží, Corfe, jsou přece jen z masa a krve!“

„A právě jejich maso a krev chci ušetřit tím, že na nepřítelů udeříme dnes v noci. Jakmile porazíme Narfintyrové muže, mohou se vyspat do sytosti.“

„Plukovník má pravdu,“ ozval se Marsch. „Máme je tam, kde je mít chceme. Něco takového se nám nemusí znovu poštětit. Musíme zaútočit dnes v noci.“

„U Boží krve, vy jste ale párek polykačů ohně,“ povzdechl si Andruw odevzdaně. „Dobře. Jaký je plán, Corfe?“

Plukovník několik okamžiků mlčel a sledoval neuspořádanou sbírku táborových ohňů, která vyznačovala nepřátelský tábor. Ten se nacházel na mírně se svažujícím úbočí kopce – přinejmenším měli dost rozumu na to, aby si vybrali vyvýšený terén – ale když se rozhlédl, všiml si hlubší temnoty u vzdálenějšího úpatí. Lesík. Nejspíš se utábořili poblíž proto, aby nemuseli chodit daleko pro palivové dříví.

Poslední kousek skládačky v Corfeho hlavě zapadl. Konečně se zeptal: „Už jsi někdy honil v lese kance, Andruwe?“

Hvězdy se po svých drahách pohnuly, chlad se prohloubil. Trvalo celé dvě hodiny, než se muži dostali do patřičných postavení; potáceli se na nejistých nohou únavou a polovina jich v souladu s Corfeho plánem kráčela po svých. Tohle je jeden z nejúnavnějších a nejobtížnějších manévrů v polních podmínkách, pomyslel si Corfe, který seděl na koni a čekal, až se muži přesunou do pozic. Noční pochod, když jsou tělo i mysl opilé vyčerpáním. Muži dokázali za pochodu usnout a budili se až v okamžiku, kdy se jim podlomila kolena. Začínali vidět v okolních temnotách jasná světla a přeludy. Stíny ožívaly, stromy se pohybovaly a kráčely. Zažil to sám. Doufal, že nezahnal své bojechtivé horaly příliš daleko.

Kolem sebe měl seskupeny čtyři švadrony, dvě stě mužů v sedlech, kteří byli nehybní jako vytesané sochy a jen z nozder jejich koní stoupaly nočním mrazivým vzduchem obláčky páry. Díky Bohu za zásobní koně. Každý z mužů tak mohl osedlat relativně odpočaté zvíře. V narychlo rozbitém táboře zůstalo jen deset vojáků, kteří hlídali zbytek zásobních koní a nákladní mezky. Jako vždy sázel všechno na jednu kartu. Neměl dostatek mužů, aby podnikl cokoli jiného.

Jízdní jednotku rozmístil ve dvouřadu na návrší severně od nepřátelského tábora mezi táborem samotným a Staedem. Ze svého místa mohl po levé straně vidět mořskou hladinu, která se blyštěla pod čistou noční oblohou. Přímo před ním hořely ve vzdálenosti zhruba půl míle stovky ohňů, jejichž plameny se s postupem noci snižovaly.

Zbytek jeho pěších mužů by nyní měl být přímo na jižní straně nepřátelského tábora a měl by pod Marschovým a Andruwovým velením zaujímat postavení. Přesun a rozmisťování kryl les, jehož severní okraj se stane nástupním bodem útoku. Plnili úlohu nadháněčů a jejich úkolem bylo vnést zmatek a hrůzu do tábora a nahnat překvapené nepřátele do otevřeného prostoru. Jako vyhnat kance z lískového hájku přímo před oštěpy lovců. Corfe neměl žádné rezervy. Všechno záviselo na rychlosti, temnotě, překvapení a čiré nespoutané divokosti jeho mužů.

A už to začalo! Nocí se rozlehla vlna řevu, ječivý válečný pokřik Felimbrijců, zvuk, který mrazil krev v žilách. Corfeho kůň sebou škubl

a s narůstajícím hlukem se pod ním ošil, zatímco muži kolem se v sedlech vzpřímili, jak zapomínali na vlastní únavu.

Marsch s Andruwem vrazili do nepřátelského tábora. Muži budou vybíhat ze stanů sotva zpola probuzení. Budou v ohni osvětlené temnotě šátrat po zbraních a zároveň prchat před neznámými a neviditelnými útočníky. Nenajdou čas, aby si oblékli zbroj nebo vytvořili řady. Důstojníci nedostanou čas vydat jasné rozkazy. Pokud by se některý vzpamatoval a začal vnášet do chaosu řád, měli Marsch s Andruwem jasný rozkaz: zabít ho co nejrychleji, uhasit v zárodku jakýkoli náznak organizovaného odporu. Kromě toho měli hlavně za úkol uvrhnout nepřítele do spárů paniky a přinutit ho k útěku na sever. Přímo do čekající náruče Corfeho jízdních Katedrálníků.

Několik roztroušených výstřelů z arkebuz, záblesky, následované prásknutím. Řev zněl hlasitěji. Muži křičeli, ječeli a vřeštěli strachem, vzteky a bolestí. Probuzenou temnotu začaly oživovat stále vyšší plameny. Někdo zapaloval stany. Mezi plameny se míhaly postavy a stíny a ohniště pomrkávala, jak před nimi přebíhali muži. Toto byla nejtěžší část útoku – posoudit, kdy už nepřítel vyrazil do otevřeného prostoru před táborem, dostatečně daleko na to, aby jej Corfeho útok nezahnal zpět do relativního bezpečí. Nyní už je viděl. V neuspořádaném ústupu k němu běžela masa mužů, spíše dav než armáda, celé stovky se jich hnaly na sever k městu a na paty jim tvrdě šlapali příslušníci horských kmenů a nedopřáli jim jediný okamžik, aby se seskupili do řad nebo vzpamatovali. V tom zmatku si ani nedokázali uvědomit, že mají nad útočníky početní převahu.

Ted'. Corfe doufal, že jeho muži rozeznají signály, které se je s Andruwem snažili naučit. Otočil se k Cernemu, podsaditému Felimbrijci, kterého si držel po pravici.

„Zatrub postup.“

Cerne si olízl rty a přiložil k nim lovecký roh. Byl to poněkud neortodoxní druh jezdecké polnice, ale svůj účel splnil a Corfemu připadalo vhodné, aby se tito muži svolávali do bitvy jasným, vysokým tónem rohu, loveckým signálem rodných hor.

První řada těžce obrněných jezdců se dala do pohybu. Nejdřív krokem, pak klusem. Nocí se rozlehlo cinkání kovových postrojů, tlumené frkání koní. A zvuk, který skoro připomínal temné, rytmické dunění: dusot stovek kopyt na ztvrdlé zemi.

Corfe jel s pozvednutým kopím před svými muži. Musel je udržet v řadě, až do posledního okamžiku musel zajistit soudržnost jednotky – jako když před úderem zatne prsty do pěsti. To pro ně bylo něco nového, nebyli zvyklí bojovat z koňských hřbetů ve formaci, a i když jim to během cesty vtloukali do hlav jak to jen šlo nejvíc, stále ještě nebylo jisté, jak dobře si budou pamatovat drill ve vřavě nadcházející bitvy. Raději zůstával před první linií jako bod, na který by se mohli soustředit.

Pobídl koně patami. Řada jezdců se začínala trhat, neboť někteří muži se snažili jet rychleji a koně se předháněli. Nepřítel byl černým davem bez tváří dvě stě yardů před nimi. Stále ještě bojoval s Marschovými a Andruwovými muži, kteří na něj dotírali zezadu, a plameny hořícího tábora jej jasně vykrajovaly z okolní temnoty. Budou září ohně oslnění a nedokáží zjistit, kdo se k nim žene nocí. Ale rozhodně uslyší dunění kopyt a znejistí, sevře je strach a obavy.

„Útok!“ zaječel Corfe a sklonil kopí. Černe zadul pětitéonový lovecký signál cimbrického podhůří. Jezdci pobídl koně do divokého cvalu a kopí se sklopila jako dřevěný plot se železnými hroty.

Corfe cítil, jak jeho kůň překonává malé vyhloubeniny a vyvýšeniny, jak prolétá nerovným terénem. Někdo klopýtl – koutkem oka to zahlédl, a když se zvíře zřítilo po hlavě k zemi, divoce a bolestně zařičelo. Nejspíš králičí nora. Nebyli schopni postřehnout nic, co se zvířatům připletlo pod kopyta, což byla i pro jezdce vysilující zkušenost, obzvlášť když byl sám obtížen zbrojí a kopím a jeho zorné pole – pokud se tomu tak vůbec dalo říkat – omezoval průzor těžké přílby. Ale muži se drželi pohromadě a ječeli svůj ostrý, nepozemský válečný pokřik. Stovky obrněných válečníků na stovkách těžkých koní, hroty kopí ve výši hrudi stojícího muže. Vříteli se ze tmy mezi nepřátele plnou rychlostí jako okovaná apokalypsa a zadupávali je do země, nabodávali je na hroty kopí, drtili je a rozkopávali.

Corfe už teď viděl daleko jasněji. Hořící tábor proměnil noc v chaotickou, žlutě zbarvenou arénu pobíhajících stínů; záblesky oceli, tváře jen napůl viděné a vzápětí sražené k zemi, probodnuté dlouhými kopími nebo rozřáté meči.

Nedočkali se žádného soudržného odporu. Nepřítel nedokázal zformovat řady a jízdní oddíl jej pobíjel jako lovnou zvěř. Byl to prostě a jednoduše masakr. Ti, kteří mohli, probíhali mezerami v Corfeho první řadě, která se nyní proměnila v bojující skupinky jezdců,

zastavených tlakem těl a zvířat kolem. Utíkali k místu, kde doufali v záchranu – na sever ke Staedu a hradu svého pána a velitele.

A tito vysílení a vyděšení uprchlíci na útěku byli přepadeni druhou řadou, kterou nyní přivedl na bojiště plným tryskem poručík Ebro. Z noci se vynořila další útočná vlna obrovských stínů, z nichž bylo poznat jen vztekem naplněné oči, kopyta a divoce bodající železo – to nebyli jezdci, ale přízrační tvorové, kteří vystoupili ze strašlivých nočních mūr. Prosekávali si cestu masou mužů, odhazovali poškozená kopí a tasili meče, aby sekali a bodali, zatímco se cvičení koně pod jejich sedly stavěli na zadní a bušili do prchajících vojáků okovanými kopyty, kousali a kopali v bojové shodě se svými jezdci.

Corfeho nijak nepřekvapovalo, když slyšel, jak se někteří z jeho mužů smějí, když se točili, mávali zbraněmi a nemilosrdně útočili ve víru vražedných jatek – únava byla zapomenuta a krev se pěníla v tom zvláštním, bezhlavém vzrušení, které někdy muže v boji přepadalo. Byli to rození kavaleristé, na dobrých koních a uprostřed bitvy. Dělal to, pro co je příroda stvořila. Corfe si v tom okamžiku uvědomil, že ve svých mužích má jádro potenciální velké armády, moci, která by dokázala zastúnit i fimbrijská terciá. S deseti tisíci těmito muži by dokázal vyhladit ze zemského povrchu každého, kdo by se mu postavil.

Z krvavého shluku oblaků nad jiskřícím mořem konečně vyšlo slunce. Na úbočích kopců se stále ještě držely stíny a bitevní pole přikryla přízemní mlha jako rubáš, milosrdně navlečený na mrtvé tělo. Jitro se svou mrazivou šedí, žeň noci.

Byl *andaon*, první den roku Svatého 552.

Bitevní pole pokrývalo přes sedm stovek těl, a z nich jen třicet náleželo ke Corfeho jednotce. Armáda vévody Narfintyra se proměnila v rozvrácené trosky. Více než tisíc mužů padlo do zajetí, další desítky a stovky byly dohnány a pobity cestou k prvním domům Staedu. Jen několik set jich dokázalo shromáždit zbytky disciplíny a probojovat si cestu z pasti. Nyní byli v kopcích a mezi nimi a městem se nacházelo těžké jezdecktvo. Klidně tam mohli zůstat. Corfeho vojáci se se zapadlými očima třásli vyčerpáním, jak ustupovaly vlny adrenalinu, probuzené nočním bojem. A ztratili mnoho koní: v poli ležely mrtvolky více než osmdesátí velkých valachů.

Corfe stál vedle svého rozechvělého, zpěněného koně a mračil se na otevřenou ránu, kterou zvířeti způsobila nepřátelská čepel na pleci.

Tohle byla ze všeho nejhorší část války – část, kterou nenáviděl – když opojení bojem ustoupilo zmrzačeným mužům a zvířatům a následnému šoku z bitvy. Chvilé, kdy se člověk musí podívat do znetvořených a rozbitých tváří mrtvých a uvědomit si, že jsou to do posledního jeho krajané, kteří zemřeli jen proto, že museli opustit malé usedlosti a splnit příkaz svých urozených pánů.

Přešel k němu Andruw. Sňal prilbu a z plavých vlasů, ztmavlých potem, se mu kouřilo. Jeho obvyklé veselí a živost byly totam.

„Zatracení chudáci,“ řekl a šťouchl špičkou boty do těla mrtvého chlapce – nemohlo mu být víc než třináct let – které mu leželo u nohou.

„Až Narfintyra chytnu, tak ho vlastnoručně pověším,“ řekl Corfe vztekle.

Andruw zavrtěl hlavou.

„Tenhle ptáček už nám uletěl. Když do města dorazila zpráva o boji, utekl na loď. Ted’ se plaví někde v Kardianském moři, nejspíš do některého ze sultanátů, a půlka jeho domácnosti je s ním. Ten posera. No, v každém případě jsme svou práci odvedli.“

„Svou práci jsme odvedli,“ opakoval Corfe hluše.

„Noční útok kavalerie,“ řekl Andruw. „Tohle vejde do dějepisných knih.“

Corfe si protřel oči a tlačil klouby do důlků tak silně, až přišly jiskřičky. Únava mu ležela na ramenou jako promočená přikrývka. Stejně jako on i jeho muži byli jen sotva se vlekoucí přízraky, pouhé stíny krvežíznivých démonů, jimiž se stali v boji. Dvě stovky jich dohlížely na pomalý přesun kulhajících vězňů do města, zatímco zbytek se staral o zraněné spolubojovníky a pro jistotu pročešával bojiště, jestli už na něm není nikdo raněný, koho by přehlédli. Další pod velením poručíka Ebra zajišťovali Narfintyrův hrad a vše, co se v jeho zdech nacházelo, zřizovali hrubý polní lazaret a shromažďovali veškeré zásoby, které jim mohl Staed nabídnout. Bylo třeba udělat tolik věcí. Úklid po bitvě byl vždycky daleko horší než přípravy na boj. Museli se postarat o tolik věcí... ale vyhráli. Porazili armádu mnohokrát početnější než byli oni sami, a za tak nízkou cenu obětí z vlastních řad, že to Corfemu připadalo skoro až obscénní. To nebyla bitva, ale jatka.

„Už jsi někdy viděl takové muže?“ zeptal se ho užasle Andruw. Pozoroval Katedrálníky, kteří se ploužili po bojišti, oděni v cizí a podivuhodné východní zbroji, a za uzdy vedli své unavené koně. V jítřním světle vypadali jako bytosti z jiného světa.

„V sedle? Nikdy. Torunnští kyrysníci vedle nich vypadají jako malí kluci. Je v nich nějaká... energie. Něco, co jsem ještě v životě neviděl.“

„Na něco jsi tady narazil, Corfe,“ poznamenal Andruw. „Ne – něco jsi vytvořil. Smísl jsi disciplínu s divoštvím a to, co ti vyšlo, je něco neuvěřitelného. Něco nového.“

Byli oba opilí. Opilí únavou a zabíjením. A možná ještě něčím dalším.

„Několik příslušníků místní honorace na nás čeká ve městě,“ řekl Andruw po chvilce o něco rázněji. „Chtějí uzavřít dohodu o míru a předat nám zástavy vzbouřenců. Po dnešní bitvě už nemají žaludek na další boje.“

„Mají vůbec ponětí, kolik nás je a v jakém jsme stavu?“ zeptal se Corfe.

Andruw se pobaveně usmál. „Myslí si, že nás tady jsou nejméně dva tisíce, jeden každý ďábel z nejhoroucnějších pekel. Dokonce ani netuší, z jaké země pocházíme.“

„Ať si toho nevědomí ještě chvilku užijí. U Boha, Andruwe, jsem slabý jako kotě, a přitom si zároveň připadám jako pán celého světa.“

„Takové věci dělá s lidmi vítězství,“ odpověděl Andruw s úsměvem. „Já bych to všechno vyměnil za horkou koupel a kout, kde bych se mohl stočit a vyspat.“

„Než se ti splní tahle přání, ještě nějaká doba uběhne, čeká nás rušný den.“

Albrec dosud nikdy žádné vojáky osobně neznal, ani muže z almarckých jednotek v charibonské posádce. Soudil, že muži meče jsou bez výjimky hrubí, sprostí, hlasití a neomalení. Ale tito muži, tito Fimbrijci, byli naprosto odlišní.

Po obou stranách silnice se tyčily oslnivě bílé štíty divokého horského masivu, které dokázaly člověku vzít dech. Z nejvyšších vrcholků Cimbrických hor po pravici a Thuril po levici vály opony mračen a praporce sněhu. To byla proslulá Torrinská soutěska, místo, kde se východ střetl se západem, starodávný průchod, po staletí silnice armád.

Fimbrijci už tudy pochodovali, kdysi dávno za časných dní své říše, kdy byli ještě neklidným, nezměrně zvědavým lidem. Vysílali výpravy na dálný severovýchod do rozlehlých prázdností Torinských plání, kde se nyní pásala stáda almarckých koní. Byli prvním civilizovaným národem,

který kdy překročil řeku Searil a dostal se do míst, kde se v těchto dnech rozkládala severní Torunna a skupiny zeměměřičů a botaniků překročily severní Thriuly do dnešního severního Ostrabarů. Kdysi to byl národ plný otázek, který nepochyboval ani v nejmenším o svém místě na zemi. Albrec jejich dějiny znal; když pracoval jako pomocný knihovník v Charibonu, pročítal nekonečné svazky, které se vztahovaly k Fimbrijské hegemonii. Věděl, že celý západní svět, jak ho znali současníci, existuje z drtivé části jen díky práci Fimbrijců. Ramusianská království byla kdysi provinciemi této obrovské říše. Hlavní města západních králů byla vystavěna fimbrijskými architekty stejně, jako široké silnice Normannie byly navrženy tak, aby urychlily přesuny tercií.

Snad proto se cítil podivně, jako by se vrátil v čase zpátky, jako by byl ztracen v některém z dřívějších staletí, kdy černě oděni pikenýři elektorátů vládli celému západu železnou rukou. Nacházel se ve středu fimbrijské armády, mířící na východ – něco takového se nestalo už celé čtyři stovky let. Měl pocit zvláštní výsady, jako by mu byla darována možnost pohledu na větší svět, v jehož stínu se rituály Charibonu měnily v archaické bezvýznamnosti.

Ale nebyl si jist, co si má myslet o těchto tvrdých mužích, kteří pro tuto chvíli byli jeho společníky. Působili zasmušile a zádušně jako mniši, byli lakoničtí až k hranici nemluvnosti, a přitom nezvykle velkorysí. Jak on, tak Avila byli vybaveni zimním oblečením a všemi možnými pomůckami pro cestování. Dostali mezky z nákladního stáda, aby se na nich mohli vézt, přestože každý z vojáků – včetně velitele Barbia – krácel po svých. O rány se jim překvapivě jemně starali polní ranhojiči a protože oba byli naprosto neschopní, polní přiděly jim vždy navečer ohřívali a vařili Joshelin se Siwardem, dva vojáci, kteří podle všeho dostali rozkaz, aby se o ně starali. Tito dva starší muži byli převeleni z předních řad bojových jednotek, přiděleni pro tuto službu k nákladnímu stádu, a přijali svůj osud s nevďěčným mumláním.

„V té Fimbrii musí být neuvěřitelná společnost,“ řekl příteli Avila, když projížděli poblíž zadní části míle dlouhé kolony.

„Proč si to myslíš?“ zeptal se ho Albrec.

„Nu, pokud jsem správně pochopil to, co se mi doneslo, tak tam nemají žádnou šlechtu. Právě proto se jejich vůdcům říká elektoři. Mají takové série shromáždění, kde jsou předložena jména a mužští obyvatelé si své vůdce volí – a hlas jednoho se počítá stejně jako hlas

druhého, ať už je to hlas kovářův, nebo velkostatkářův. Naprostá anarchie.“

„Zvláštní,“ poznamenal Albrec. „Rovnost mezi lidmi. Všiml sis už, jak volně a svobodně se vojáci chovají k našemu příteli, veliteli Barbiovi? Nemá nic, čemu by se dalo říkat domácnost. Žádné služebnictvo nebo tělesné strážce. A nepatří mu tady žádný majetek, snad kromě stanu, ve kterém se scházejí důstojníci. Ale kromě toho, že všichni dělají, co jim řekne, není mezi ním a nejobyčejnějším pěšákem žádný rozdíl.“

„Je to neuvěřitelné,“ přikývl Avila. „Jak si tihle lidé dokázali podmanit celý svět, nepochopím nikdy. Byli vždycky takovíhle, Albreku?“

„Kdysi měli císaře a právě volba toho posledního v řadě uvrhla elektoráty do občanské války a poskytla provinciím příležitost, aby se odtrhly a změnily se v Sedm království.“

„Co se tehdy stalo?“

„Císař Arbius Menin umíral a chtěl, aby po něm na trůn nastoupil jeho syn, i když to byl teprve osmiletý chlapec. Synové už dříve nastupovali po svých otcích na trůn, ale byli to už dospělí a zralí muži, ne děti. Ostatní elektroři se proti tomu postavili a vypukla válka. Říše se jim rozpadla pod rukama, zatímco Fimbrijec bojoval proti Fimbrijci. Narbosk se od Fimbrie odtrhl úplně a změnil se v oddělený stát, kterým zůstal až dosud. Ostatní elektoráty nakonec ukončily vzájemné spory a snažily se získat provincie zpátky, ale občanská válka vysála z říše všechnu sílu a tak to nedokázali. Sedm království nahradilo jednu velkou říši. Svět se změnil a nebylo cesty, jak to napravit. Fimbria se stáhla do sebe a už si nikdy nevšímala ničeho, co se dělo vně jejích vlastních hranic.“

„Až doted'. Do této chvíle,“ dodal Avila zamračeně.

„Ano. Až do dneška.“

„Co je asi přimělo, aby se rozmysleli, co myslíš?“

„Kdo ví? Měli jsme ale štěstí, že si to rozmysleli a byli tam, kde jsme my málem umřeli.“

Joshelin, s tváří zarudlou od chladu a rychlého pochodu, v tom okamžiku přidal do kroku a společně s mezky, které vedl, je dohonil.

„Mluvíš jako nějaký student dějepisu,“ řekl Albrekovi. „Myslel jsem, že jsi mnich.“

„Hodně jsem četl.“

„Tak? A co ta kniha z maršálova stanu, kterou jsi tolik chtěl zpátky? Stojí za přečtení?“

„Ať už stojí za cokoli, do toho ti vůbec nic není,“ odsekl kousavě Avila.

Joshelin si ho jen pohrdavě přeměřil. „Jen hlupák je tak chudý, že si nemůže dovolit zdvořilost,“ poznamenal. „Zakladatel.“ Zpomalil, takže oba mniši znovu kráčeli před ním.

Albrec se pokradmu dotkl složeného dokumentu, který už měl opět schovaný v záhybech pláště. Barbius mu jej dal, aniž by se třeba jediným slovem dotazoval na jeho obsah. Malý mnich měl silný dojem, že fimbrijský maršál musí řešit vážné záležitosti. Každý den ke koloně přijížděli a zase ji opouštěli poslové – jediní Fimbrijci, které kdy viděl v sedlech koní – a po táboře se říkalo, že je velitel v písemném styku s generálem Martellem v Ormannově Hrázi a zprávy, které dostává, nejsou dobré.

Brzy nadejde okamžik, kdy se mniši budou muset oddělit od armády a zamířit sami směrem k Torunně, zatímco kolona bude pokračovat po východní silnici k řece Searil a k hranici. Albrec už si v duchu připravoval řeč, kterou pronese před nejvyšším pontifikem Macrobiem. Dokument, který nesl, ho tížil jako mlýnský kámen odpovědnosti. Byl přece jen obyčejný antillanský mnich. Chtěl spis předat někomu jinému, jednomu z velkých lidí světa, a nechat dotyčného, ať břímě nese on. Pro něho samotného bylo příliš těžké.

Oba mniši jeli na jihovýchod a armáda jim sloužila jako eskorta. Tři další dny kodrcání na hřbetech neochotných a zlých mezků, posedávání u nočních ohňů s dalšími vojáky, obvazování pomalu se hojících ran vojenskými ranhojiči.

Fimbrijci v té době dorazili na konec Torrinské soutěsky a vcházeli na území Torunny – do široké, hornaté země, rozdělené řekou Torrin, která se o stovky lig níže vlévala do Kardianského moře. Oblast byla jen velmi řídce osídlená, neboť se nacházela příliš blízko sněhovým vánicím, které se sem občas vřítily z hor, a felimbrijským nájezdníkům, kteří se jim někdy – i v této době – hnali v patách. Nejobydlenější města a oblasti Torunny se nacházely na pobřeží. Staed, Gebrar, Rone a samotná Torunna byly přístavy a jejich východní čtvrti omývaly vlny Kardianu. Obydlené vnitrozemské oblasti království od sebe stále ještě oddělovaly široké pásy divočiny, které vedly do hor, kam se neodvažoval nikdo než lovci a královští ženisté a prospektoři, aby

hledali pro armádní slévárny ložiska rudy, která by mohla být vytěžena a proměněna ve zbraně, zbroje a děla.

Fimbrijci konečně nechali za zády věčné sněhy a pochodovali krajinou borovicemi porostlých útesů, kde se lesy jen hemžily zvěřinou. Všude nacházeli stopy vysoké, divokého dobytka a koní, a Barbius dovolil skupinám lovců, aby opouštěli kolonu a doplňovali jídelníček, dosud sestávající jen z vojenských polních přidělů, čerstvě nalovenou zvěřinou. Po místních obyvatelích, poddaných torunnské koruny, zatím ještě neviděli ani známku. Země kolem nich byla opuštěná jako nedotknutá divočina. Jen díky staré silnici, po níž kráčeli, věděli, že sem vůbec kdy dorazila civilizace.

Ale silnice se rozdvojovala: jedna větev mířila na východ, druhá skoro přímo na jih. Východní cesta přecházela v místě brodu řeku Torrin a mizela za obzorem. O nějakých šedesát lig dále končí u pevnosti u Ormannovy Hráze, kam měla armáda namířeno. Jižní odbočka před sebou měla tři stovky mil, plných zatáček a kopců, než také skončí – přímo v branách hlavního města Torunny.

Armáda se toho večera utábořila u křižovatky a Albrec s Avilou byli pozváni do maršálova stanu. Sklonili se pod koženou plachtou vchodu a když se napřímili, stál před nimi Barbius. Nebyl ale sám. Ve stanu byli také Joshelin se Siwardem a mladý důstojník, kterého neznali.

„Posaďte se, otcové,“ vyzval je Barbius tónem, který v jeho podání znamenal přívětivost. „My vojáci postojíme. Joshelina se Siwardem znáte. Byli to vaši... strážní andělé od chvíle, kdy jste se probrali. Toto je Formio, můj pobočník.“ Formio byl štíhlý, vysoký muž kolem třicítky. Ve srovnání se svými spolubojovníky vypadal skoro až chlapecky, ačkoli to mohlo být také způsobeno tím, že mu chyběla tradiční býčí postava, společná všem Fimbrijcům, které Albrec s Avilou dosud poznali.

„Nastala chvíle našeho rozloučení,“ pokračoval Barbius. „Ráno bude naše kolona pokračovat na východ k Ormannově Hrázi, a vy půjdete na jih do Torunny. Joshelin se Siwardem půjdou s vámi. V těchto kopcích se pohybují všechny možné tlupy banditů – nyní, po pádu Aekiru a válce na východě, je jich ještě víc. Oba mí muži budou vašimi strážci a zůstanou s vámi tak dlouho, jak bude jen potřeba.“

Albrec střelil pohledem po ostříleném válečníkovi Joshelinovi, a ten mu odpověděl vzteklým zamračením. Bylo jasné, že starého vojáka tento rozkaz nijak netěší. Ale zůstal zticha a neřekl ani slovo.

„Děkujeme,“ řekl malý mnich Barbiovi.

Maršál nalil víno do cínových pohárů, které byly jediným luxusem, který tu měl. Napil se z nich společně s oběma mnichy, zatímco Formio, Joshelin a Siward stáli a hleděli přímo před sebe typickým pohledem vojáků, očekávajících rozkazy. Rozhostilo se dlouhé, nepříjemné ticho. Bylo jasné, že maršál Barbios nemiluje příliš mnoho bezvýznamného tlachání. Zdálo se, že je zamyšlený, jako by byl duchem nepřítomen. Zamlkle působil i jeho pobočník – a to dokonce i na Fimbrijce. Zdálo se, jako by oba dva tížily nějaké tajné informace, o které se s nikým nehodlali dělit.

„Mně jediné zbývá, abych vám popřál šťastnou cestu a požehnání Boží,“ promluvil Barbios konečně. „Jsem rád, že po útrapách, jimiž jste prošli, vás vidím při dobrém zdraví. Doufám, že na konci své cesty najdete to, co jste hledali. Doufám, že se to podaří nám všem...“ Zahleděl se do svého poháru. V šeru stanu vypadalo víno černé jako zaschlá krev.

„Nebudu vás zdržovat a ukrádat vám spánku, otcové. To je všechno.“ A odvrátil se od nich ke stolu a nejspíš na ně okamžitě zapomněl. Joshelin a Siward mlčky vyšli ven. Zdálo se, že Avilu tak strohé rozloučení podráždilo, ale dopil svůj pohár do dna, zamumlal si něco o ‚vychování‘ a následoval oba vojáky. Albrec okamžik váhal, ačkoli sám nevěděl proč.

„Jsou zprávy od Hráze špatné, maršále?“ zeptal se.

Barbios se otočil a zdálo se, že ho překvapilo, že malý mnich stále ještě stojí ve stanu. „To je záležitost, kterou musí zvážit velitelé vojska,“ odpověděl suše.

„Co mám povědět torunnským úředníkům, pokud se mě budou ptát?“ zeptal se Albrec.

„Torunnští úředníci mají zcela jistě dobré informace, než aby se museli vyptávat na novinky uprchlého mnicha, otče,“ řekl mladý pobočník Formio, ale usmál se, aby otupil ostří svých slov – to bylo taktéž velmi nefimbrijské.

„Zprávy, které jim denně posílám, jim tyto informace zprostředkují,“ dodal rozmrzele Barbios. Zaváhal. Nacházel se pod neuvěřitelně silným tlakem; Albrec to z něho dokázal vycítit.

„Co se stalo, maršále?“ zeptal se malý mnich tiše.

„Hráz je už teď ztracena,“ odpověděl Barbius konečně. „Torunnský velitel Martellus nařídil evakuaci.“

Albrec stál jako zasažený bleskem. „Ale proč? Zaútočili na ni?“

„Ne přímo. Ale velká merducká armáda se vylodila na torunnském pobřeží jižně od ústí Searilu. Ormannova Hráz byla obklíčena z boku. Martellus se snaží z obklíčení vyprostit své muže – je jich tam podle zpráv nějakých dvanáct tisíc – a odvést je do Torunny, ale uvízl v čelistech kleští. Ustupuje za boje od Searilu, tísněn armádou, která stála před Hrází, zatímco tato nová nepřátelská síla pochoduje od pobřeží, aby ho odřízla.“ Barbius se odmlčel. „Rozkazy se změnily. Už nejdeme posílit obranu Ormannovy Hráze, protože Ormannova Hráz jako taková už neexistuje. Musím zaútočit na tuto druhou merduckou armádu a snažit se ji zadržet dostatečně dlouho na to, aby Martellovi muži stačili ustoupit do hlavního města.“

„Jak silná ta druhá nepřátelská armáda je?“ zeptal se Albrec.

„Možná sto tisíc mužů,“ řekl bezvýrazně Barbius.

„Ale to je přece absurdní!“ zvolal Albrec. „Ty sám tu nemáš více než dvacetinu jejich počtu. To je sebevražda.“

„Jsme fimbrijští vojáci,“ vmísil se Formio, jako by se tím vysvětlovalo úplně všechno.

„Zmasakrují vás do posledního!“

„Možná. Možná ne,“ pokrčil rameny Barbius. „V každém případě mám naprosto jasné rozkazy. Mí nadřízení s tím souhlasí. Armáda se přesune na jihovýchod, aby zablokovala postup merduků od pobřeží. Možná ještě připomeneme západu, jak se Fimbrijci chovají na bitevním poli.“

Odvrátil se. Albrec si uvědomil, že tento muž velice dobře ví, že vede své muže na smrt.

„Budu se za vás modlit,“ slíbil malý mnich zájímavě.

„Děkuji. Teď bych si ale přál být se svým pobočníkem sám, otče. Do rána nás ještě čeká spousta práce.“

Albrec bez jediného dalšího slova vyšel ze stanu.

Kapitola pátá

Jaká zvláštní věc je moc, pomyslela si paní Jemilla. Je nepostižitelná, neviditelná. Občas může být kupována a prodávána jako obilí, zatímco jindy jí člověk nemůže dosáhnout za žádné peníze na světě.

A ona nyní trochu té moci měla, jen drobný zlomek, který mohla využívat tak, jak se jí zachtělo. Ve světě, do jakého se narodila, bylo naprosto vyloučeno, aby žena používala nástroje moci, jakými vládli muži. Armády, flotily, děla. Válečná zařízení. Říkalo se, že nejmocnější ženou na světě je Odelia, královna-vdova Torunny, ale i ta se musela skrývat za zády svého syna, krále Lofantyra. Žádný ramusianský národ by nedokázal tolerovat královnu, která by vládla sama – právě kvůli jejímu pohlaví. Nebo přinejmenším zatím tomu tak nebylo. Ženy, které měly nějakou ctižádost, musely používat jiné cesty a způsoby, aby dosáhly svého. Jemilla si to uvědomila, ještě když byla dítě.

Nyní držela v dlaních životy dvou mužů, a tato moc jí zajišťovala jistý díl svobody. Dovolit strážným, aby si ji vzali, bylo sice nechutné, ale naprosto nutné. Uzavřela svou mysl před věcmi, které jí prováděli v šerém světle ohně její komnaty, a místo toho si připomínala, že by stačilo jediné její slovo, aby je nechala oběsit. Palácovým strážným bylo výslovně zakázáno uléhat na lože s urozenými dámami, které se nacházely v jejich péči. Věděli to – a uvědomili si to okamžitě, jakmile byl jejich chtíč stráven, ona vstala z lůžka a zatímco se jí na těle stále ještě lesklo jejich semeno, smála se jim do očí. A právě díky tomu se mohla svobodně pohybovat po paláci, kdykoli před jejími dveřmi držel stráž jeden z nich.

Bylo to tak prosté. Fungovalo to se sprostými vojáky stejně dobře jako s králi.

Bylo už po půlnoci a Jemilla procházela chodbami paláce jako duch, zahalený v hedvábném plášti s kápí. Hledala Abeleyna.

Královské komnaty byly samozřejmě hlídány, ale v paláci byl nespočet tajných chodeb, tunelů a výklenků, z nichž byly některé starší než samotné Abrusio, a ona hledala v chladné temnotě právě tato místa. Abeleyn jí o nich řekl už před dlouhými měsíci, jedné dusné noci v dolním městě, kdy byli oba po milování ještě udýchaní a pokrytí potem, zatímco za oknem poblikávaly letní hvězdy a na dvoře hostince

diskrétně postávali dva muži z Abeleynovy osobní stráže. Používal tajné chodby k tomu, aby mohl z paláce mizet a zase se do něj vracet, kdy se mu zlíbilo, bez fanfár nebo pozornosti, a užívat si divokého nočního života ve starém Abrusiu svobodně a uvolněně jako kterýkoli jiný mladík s měšcem zlata a chutí po zábavě. Byla to – bývala to – pro něho krásná hra; potloukal se zadními uličkami a podchody živoucího města a převlékal se do obyčejných šatů, aby mohl popíjet pivo nebo víno ve špinavých, ale živých hospodách a cítit v klíně zadek laciné děvky ze spodiny města. A přitom zůstával jejich králem, aniž o tom měli ponětí. Možná chtěl na chvíli zapomenout sám na sebe a chtěl se stát mladým mužem, kterého nic netrápí – bohatým synem, který si žije na vysoké noze, ničím víc.

Tenkrát v sobě měl jiskru, pomyslela si Jemilla nikoli bez lítosti. Bylo v něm něco, co nemělo ani za mák společného s tím, že byl král, ale co bylo součástí Abeleyna jako muže. Bylo tak jednoduché mít ho rád, v posteli byl skvělý, chlapec v něm měl navrch nad vladařem. Ale to léto skončilo a zima se vřítla do světa plná krve, ohně a střelného prachu. A Abeleyn se změnil, dospěl. Potom přicházely chvíle, kdy ji děsil – ne hrozbou nebo násilím, ale prostě upřeným pohledem svých temných očí. Stal se z něho skutečně král, ačkoli mu to mnoho štěstí nepřineslo.

Chodila po paláci naboso a pleskala chodidly o dlažbu. Trepky měla schované pod pláštěm; na chladném mramoru klouzaly a pokud se chtěla pohybovat rychle, nebyly k ničemu. Ve spícím paláci byla zima a na stojanech plálo jen několik olejových lamp, které ji ozařovaly kaleidoskopem světla a stínu a vrhaly chodbami její obrovský, pokřivený stín. Jednou rukou přidržovala trepky, druhou měla ovinutou kolem vzdutého břicha. Na nevolnosti, kterou trpěla skoro každé ráno, byla dobrá snad jediná věc – zůstávala pořád štíhlá. Ani tvář se jí nezměnila. Jen ňadra se jí nalávala, bradavky měla často ztuhlé a bolavé. Kromě břicha a ňader ale tělo zůstávalo stále stejně pružné jako kdysi.

Kromě... ach Bože, jen ne teď.

Kromě téhle věci. Z výklenku ve zdi vzala vázu, schovala se s ní za závěs, vykasala si plášť k pasu a dřepala si nad nádobu, aby si s úlevným povzdechem ulehčila. Ach, proč jen Bůh uvrhoval ženy na tomto světě do tak nedůstojných situací.

Nechala vázu za závěsem a co nejrychleji spěchala dál. Abeleyn jí prozradil, jak se dostane z jeho komnaty do jiných místností v paláci, když byl jednoho večera opilý a ona předstírala, že přebrala také. Ale to už bylo dávno, nebo jí to přinejmenším dávno připadalo. Nevěděla jistě, jestli si zapamatovala přesně místa a věci, které na nich bylo třeba udělat. A tak v mrazivé bezměsíčné noci pobíhala naboso po palácových chodbách, vyhýbala se hlídkám a zívajícím sluhům, kteří vyřizovali nějaké půlnoční pochůzky a připadala si jako bláznivá, když osahávala zdi, šátrala za závěsy a tiskla volné kameny ve stěnách. Ale někde tady to muselo být – tady, v hostinském křídle paláce. Jeden z tajných vchodů, kterým se dostane do skrytého labyrintu a konečně až ke králi. Pokud tedy král stále ještě dýchal a oni jeho mrtvolu potají neodnesli z paláce a už před drahnou dobou nepohřbili. Ani by se nedivila, kdyby za tím stál ten strašný čaroděj Golophin. Ale ona musela vědět, jestli Abeleyn skutečně žije, a pokud ano, jestli je příliš znetvořený, než aby se někdy uzdravil – po paláci kolovaly příšerné zvěsti. Jen tehdy se bude moci rozhodnout, jaké kroky ohledně svého života podnikne.

Pohyb v chodbě před ní. Přikrčila se ve stínech, srdce jí divoce bušilo, a bála se, že jí močový měchýř brzy znovu vypoví poslušnost. Díky Bohu za tmavou barvu pláště.

„– beze změny, naprosto. Ale už jsem takový případ jednou viděl. Nesmíme zoufat, ještě ne.“

Byl to hlas toho čaroděje, toho kostnatého zloducha Golophina. Ale kdo to je s ním? Jemilla se schovala hlouběji do tmy. Chodbou se pohupovalo chladné světlo, o kterém věděla, že je nepřirozené: ďábelská čarodějná lucerna. Zády se dotkla těžkého závěsu, který zakrýval výklenek, kam palácoví služebníci ukládali košťata a smetáky, aby nepřišly šlechtě na oči, s úlevou za něj vklouzla a sledovala úzkou škvírkou, jak se k ní světlo přibližuje.

Ano – Golophin. Čarodějné světlo se mu odráželo od lysé hlavy. Ale byla s ním ještě žena, oblečená v bohatých šatech, zpola zakrytých pláštěm s kápí, podobným tomu, jaký na sobě měla Jemilla sama. Dvě bledé ruce shrnuly kapuci na ramena a Jemilla zahlédla bledou tvář, měděný odlesk vlasů. Žena to byla ošklivá, její tvář byla tak nehezka, že ani nestála za druhý pohled, ale cítila z ní sílu. A nesla se jako královna.

„Budu ho tedy navštěvovat i nadále,“ řekla žena hlasem melodickým a hlubokým jako basová loutna. „Předpokládám, že Mercadovi muži pátrají dál?“

„Ano.“ Čarodějův hlas byl také melodický. Dvojice s krásnými hlasy, která se ale k sobě příliš nehodila. A která se na pohled tolik lišila od hlasů. Kdo mohla být tahle aristokratická, ale obyčejná žena? Její přízvuk byl zvláštní, ne hebrionský, ale jinak kultivovaný. Byla nejspíš z nějakého dvora.

Stáli tři metry od ní. Jemilla si přiložila ruku ke rtům. Srdce jí bušilo tak divoce, že slyšela, jak jí v hrdle koluje krev.

„Zatím ale bezúspěšné,“ pokračoval čaroděj. „Království bylo od lidu dweomeru naprosto vyčištěno. Pochybuji, že jej v Hebrionu kdy ještě uvidíme v nějakém podstatnějším počtu. Jsme vymírající druh, my uživatelé sedmi disciplín. Jednoho dne se proměníme v pouhou zkazku, ve ztracený příběh starodávných zázraků. Ne, nedokážeme objevit žádného mocného mága dostatečně včas na to, abychom Abeleyna uzdravili. Všichni buď uprchli, nebo zemřeli či odpluli do nejzazších konců Západního oceánu... A já jsem jako nalomená třtina. Ne, musíme pokračovat sami a pracovat s tím, co máme k dispozici.“

„Což není mnoho,“ poznamenala žena.

Už ji minuli. Jemilla zachytila lehký závan ženina drahého parfému, zahlédla její vlasy navršené v účesu vysoko vyčesaných kadeří barvy měděného ohně, jedinou věc, která na ní kromě hlasu byla krásná. A pak už zahrnuli za roh a byli pryč.

Chvilku ještě počkala, a pak se s rozbušeným srdcem vykradla ze své skrýše. Tiše jako kočka se jim vydala po stopách, ale dorazila do slepé uličky. Chodba končila ozdobným oknem s tabulkami zalitými do olova, jímž viděla spící město pod palácem, stěžňové lucerny lodí, zakotvených ve zničeném přístavu, záblesk chladných hvězd.

Začala prozkoumávat každý čtvereční palec zdi, klepala, tiskla kameny a šťourala do mezer. Tápala tam možná půl hodiny, srdce jí nepřestalo bušit jako splašené a cítila, jak se jí močový měchýř znovu bolestně naplňuje. A pak ucítila pod prsty cvaknutí a část zdi, možná jeden čtvereční yard, se pohnula tak náhle, až málem upadla. Zapotácela se, když jí do tváře z otvoru ve zdi, naplněného temnotou, dýchl vzduch, mrazivý jako v hrobce. Ještě zahlédla okraj schodiště, které vedlo kamsi do tmy, ale pak už jen černočerné temno.

Zachvěla se a prsty u nohou jí pod mrazivým závanem znecitlivěly. Tajný vchod vypadal jako nejnepravděpodobnější místo, kam by se člověk odhodlal vstoupit v této temné noční hodině.

Rychle odběhla zpátky do chodby a vzala si z jednoho stojanu olejovou lampu. Pak si na zmrzlé nohy natáhla trepky a vstoupila do průchodu, jednu rukou před plamenem, aby jej zaštitila proti ledovému průvanu.

Na vnitřní straně dveří se nacházela kovová páka. Stáhla ji dolů a dveře za ní zapadly. Na vteřinu skoro propadla panice. Ale proklela svůj zbytečný strach a vykročila – vztekla na sebe samotnou, na klid té ošklivé ženy, která tu byla s Golophinem a oba je nenáviděla za to, jak jsou dokonale obeznámeni s tajnostmi paláce a jak blízko jsou u zdroje moci. Nenáviděla všechny a všechno bez rozdílu, protože se ona, Jemilla, musela krást a ploužit ledovými chodbami jako zloděj, ačkoli nosila pod srdcem králova syna. U krve všech umučených svatých, za tohle jí zaplatí. Jednoho dne jim všem bude vládnout. Tenhle palác jí bude patřit se vším, co se v něm nachází. Po obou stranách chodby viděla dveře a páky, stejné jako ty, které použila. Nejraději by hned každé otevřela, ale uvědomovala si, že by se tak nedostala na místo, kam měla namířeno. Dveře do králových komnat budou odlišné, budou označené. Budou jiné.

A také byly. Chodba se útroby paláce kroutila celé stovky yardů, ale na jejím konci se nacházely dveře daleko vyšší než všechny ostatní a přímo v jejich středu spatřila oko.

Lampa jí leknutím málem vypadla z rozechvělé ruky. Oko na ni zamrkalo a sledovalo její vyděšený pohled. Lidské oko, zasazené do dřevěných dveří, které ji pozorovalo.

„Milosrdný Bože na nebesích!“ Zuby jí zajektaly. Byla to nějaká ohavnost, kterou sem nachystal ten zvrácený čaroděj. Byla odhalena. Skoro se otočila a dala se na útěk, ale ta tvrdší, odhodlanější Jemilla, která se sama zbavila prvního Hawkwoodova dítěte a která se chladnokrevně odhodlala svést mladého krále, ji přinutila zůstat stát na místě a přemýšlet. Došla tak daleko. Teď už se nevrátí.

Útroby se jí měnily ve vodu, už když se musela k té věci jen přiblížit. Tak odporně na ni hleděla! Zavřela oči a tak tvrdě, jak jen dokázala, vrazila do magického oka palec.

A znovu, ještě víc. Podvolilo se tlaku jako zralá švestka, a pak puklo. Palec do něj zapadl po první článek, cítila, jak ji potřásla teplá

tekutina. Když otevřela oči, ve dveřích zela rozmazaná krvavá díra a ona sama měla plášť potřísněný nějakou vážkou čirou hmotou a karmínovou krví. Odvrátila se, předklonila a vyzvracela se na kamennou podlahu.

„Milosrdný Bože,“ zasténala. Otřela si ústa, napřímila se a zatlačila na dveře.

Otevřely se docela lehce a Jemilla konečně stála v králově ložnici, na místě, které si tak dobře pamatovala.

Stanula a napadlo ji, jestli už nebyl vyhlášen poplach, jestli se sem ten démon Golophin právě v tomto okamžiku neřítí, na rtech děsivá kouzla, kterými by ji zbavil všech světských starostí v jediném okamžiku a navždy. Nu, přinejmenším se dostala tam, kam chtěla.

Přešla k širokému zdobnému lůžku, v němž společně s Abeleynem tolikrát lehávala za vlhkých nocí pozdního léta, kdy byly dveře balkonu rozraženy doširoka, aby vpustily do místnosti alespoň závan větříku od moře. I dnes tu jako tenkrát svítilo několik svící a Abeleynova hlava ležela na polštáři.

Stála nad ležícím králem jako temný, krvavý anděl, který si přišel pro jeho duši. Á uvědomila si, proč ho tu schovávají a proč se o stavu, v němž se nachází, vedou jen divoké dohady a nepodložené řeči.

Dotkla se tmavých kučer a na okamžik cítila v srdci něco, co se podobalo lítosti; pak jedním prudkým trhnutím stáhla z králova těla příkrývky.

Pod nimi ležel, odhalený jejím pohledu, roztrhaný pozůstatek muže s pahýly ovázanými plátěnými obvazy. Hrud' se mu s každým nádechem a výdechem pohybovala, ale sinalost smrti mu už dávno sevřela údy, rty měl ve světle svící promodralé, oči hluboko zapadlé do důlků. Král Hebrionu už neměl na tomto světě setrvat dlouho.

„Abeleyne,“ zašeptala. A pak hlasitěji, s větší sebedůvěrou: „Abeleyne!“

„Neslyší tě,“ ozval se za ní hlas.

Prudce se otočila a plamínek lampy se zasmítal. Golophin za ní stál tiše jako zjevení, jako přízrak. Nedokázala promluvit: hrůza jí sevřela hrdlo stiskem, který zadusil všechny snahy o výkřik.

Starý mág vypadal jako nějaký bezbožný netvor, stvořený z nočních stínů a plamenů svící. Oči mu zářily nelidským světlem a z jednoho stékala po líci stružka černé krve.

„Má paní Jemille,“ oslovil ji a vyrazil k ní po kamenné podlaze, aniž zazněl zvuk jediného kroku. „Je příliš pozdě na to, abys byla ještě vzhůru. S ohledem na tvůj stav.“

Bála se v té chvíli více než kdy dříve v životě, ale prudkou, tichou bitvu s vlastní hrůzou vyhrála, ovládla se a vzpamatovala.

„Chtěla jsem ho vidět,“ zachrptěla.

„Tak teď jsi ho viděla. Jsi šťastná?“

„Je mrtvý, Golophine. Už to není člověk.“ Hlas se jí každou vteřinou uklidňoval, ačkoli zuřivě přemýšlela a kalkulovala – napadlo ji, jestli by někdo zaslechl, kdyby zplna hrdla zaječela. A pak ji napadlo, jestli by se sem vůbec někdo přišel podívat. Starý mág vypadal se svými jasnými očima a tváří, která se spíše podobala lebce, jako zplozenče pekel, který se za nocí plíží chodbami, aby pohltit neopatrné a lehkomyšlné.

„Nosím pod srdcem králova dědice,“ řekla, když k ní přistoupil.

„Já vím.“ Natáhl ruku, ale jen proto, aby znovu zakryl královo odhalené tělo. Skoro z něho dokázala vycítit stěží zadržovaný vztek, ale pohyby měl jemné, hlas zněl ovládané.

„Nesmíš se mne dotknout, Golophine.“

„Já vím.“

„Neměl jsi nejmenší právo snažit se mě držet stranou.“

„Neopovažuj se mi říci jediné slovo o *právech*, paní,“ řekl čaroděj a při zvuku jeho hlasu se jí vlasy v týle zježily. „Sloužím králi a hodlám v tom pokračovat, dokud naposledy nevydechne on nebo já. Pokud hodláš udělat něco, čím bys mu uškodila, zabiju tě.“

Řekl to tak klidně, tak nevzrušeně. Nebyla to výhrůžka, pouze konstatování skutečnosti.

„Nesmíš se mě dotknout. Nosím pod srdcem králova dědice,“ opakovala staženým a ustrašeným hlasem.

„Zmiz odsud.“ Z jeho slov odkapával jed. V chladném vzduchu místnosti mezi nimi visela nezřetelná nenávist. Cítila, že stařec nemá daleko k násilí. Odstoupila od lůžka s lampou v jedné roztřesené ruce, zatímco druhou si držela břicho.

„Budeš se ke mně chovat přiměřeně k mému postavení,“ trvala na svém. „Nenechám se odstrčit, nedovolím, abys na mé zapomněl. Nesmíš mě odsouvat na vedlejší cestu. Řeknu celému světu, čím dítě nosím. Nemůžeš mě zastavit.“

Starý mág na ni jen upřeně hleděl.

„Dostanu, co mi patří,“ zasyčela na něho náhle, jed za jed.

Nedokázala Golophinův upřený pohled snášet ani o vteřinu déle. Otočila se a rychle odešla z místnosti; celou dobu si byla vědoma skutečnosti, že ji stále bez jediného mrknutí sleduje.

Kapitola šestá

„A tady ho máme,“ řekl Andruw. „Plného chcanek a octa.“

Sledovali, jak se k nim přibližuje skupinka jezdců a nad hlavami jim vlají prapory ve vánku, který na návrší vál od moře. Za nimi čekaly ve formaci skoro tři tisíce mužů v plné bitevní zbroji, jezdeckto v rezervě za hlavním vojem. Klasická torunnská formace. Klasická a nenápaditá.

„Ty tohohle plukovníka Arase znáš?“ zeptal se Corfe svého pobočníka.

„Jen podle pověsti. Na tuhle práci je docela mladý a dostal ji jen proto, že je králův mazlíček. Myslí si o sobě, že je vtělení Johna Moga, a na své chlapy je moc měkký. Má za sebou pár šarvátek s horskými kmeny, ale skutečný boj ještě neviděl ani z mostu.“

Skutečný boj. Corfeho stále ještě uvádělo v úžas, jak velká část proslulé torunnské armády skutečný boj ještě neviděla. Úžasnou vojenskou pověst vybudovala této armádě posádka v Aekiru, o níž se tvrdívalo, že v ní slouží po Fimbrijcích nejlepší vojáci na celém světě. Ale všichni příslušníci aekirské posádky byli buď mrtví, nebo umírali jako otroci v Ostrabarů. To, co zůstalo, byly druhořadé jednotky – možná s výjimkou vojáků, které měl Martellus u Ormannovy Hráze. A nyní přicházela chvíle, kdy budou tyto druhořadé jednotky muset převzít břemeno merducké invaze a porazit armády, které dobyly Aekir. Mrazivá představa.

Zbytek jeho vlastních vojáků, Katedrálníků, za ním stál ve vyrovnaném dvouřadu. Z pěti stovek, které s ním vyrazily na jih, jich dokázaly dnes na koně usednout jen necelé tři stovky. Jeho jednotka se navzdory vítězstvím, kterých dosáhl, neúprosně zmenšovala. Muži potřebovali odpočinek, opravené zbraně, čerstvé koně. A doplnění stavu.

Arasův důstojnický sbor zastavil před Corfem a Andruwem.

Zbroj se jim blýskala, koně měli skvěle udržované. Byli oblečení ve standardní torunnské jezdecké zbroji, podstatně lehčí než bylo merducké vybavení, jež chránilo Corfeho muže. Corfe si pronikavě uvědomoval, že se svými vojáky vypadá spíše jako horda barbarských strašáků – oděni v šarlatově natřených merduckých zbrojích, s očima prázdnýma únavou a s koňmi zjizvenými a vyčerpanými.

„Zdravím tě, plukovníku Cear-Inafe,“ řekl velitel skupinky jezdců. Byl mladý, rudovlasý a bledý a pihy mu pokrývaly obličej tak hustě, že vypadaly skoro jako opálení. Měl velké ruce příslušníka jezdeckva a v sedle se držel dobře, ale ve srovnání s Corfeho válečníky vypadal jako malý chlapec.

„Plukovníku Arasi,“ přikývl Corfe. „Tvá jednotka působí úctyhodně.“

Aras se v sedle viditelně napřímil. „Ano. Jsou to dobří muži. Nyní, když jsme konečně dorazili, můžeme se pustit bez odkladu do práce, která nás čeká. Pokud to chápu správně, přesunul se Narfintyr se svou armádou z bezprostředního okolí města, jinak byste tu patrně nebyli.“ A usmál se. Corfe zaslechl, jak někteří horalé za jeho zády vztekle mumlají. Rozuměli normannštině dostatečně na to, aby pochopili, co torunnský plukovník řekl.

„Pravda,“ odpověděl zdvořile Corfe. „Obávám se, že Narfintyr nám utekl daleko z dosahu. Ale pokud chceš, můžeš ho zkusit dohonit a chytit.“

Arasův úsměv poněkud povadl. „Právě proto jsem tady. Tví muži se bezpochyby snažili odvést co nejlepší práci, ale její dokončení musíš od tohoto okamžiku přenechat mně a mým vojákům.“

Corfe byl neuvěřitelně unavený. Skoro už zapomněl, jaký je pocit nebýt unavený. Chyběly mu síly i na to, aby se rozzuřil. Nebo chvástal.

„Narfintyr uprchl na palubě lodi přes Kardianské moře,“ řekl. „Moje jednotka jeho vojsko rozprášila. Právě teď je ve sklepeních hradu uvězněno přes tisíc zajatců. Zbytek přenechám tobě, plukovníku. Odjíždím se svými muži zpět na sever.“

Rozhostilo se ticho. „Tomu nerozumím.“ Aras se stále ještě snažil usmívat.

„Zdá se, že jsme odvedli práci za tebe, pane,“ řekl Andruw s úsměvem. „Pokud o tom máš ještě nějaké pochybnosti, můžeš se zajet podívat kousek jižně od okraje města, kde stojí hranice se sedmi sty

mrtvolami, z níž se ještě pořád kouří. To byli Narfintyrovi nejlepší vojáci.“

Aras rychle zamrkal. „Ale vy přece... totiž... kde je zbytek tvých mužů? Myslel jsem, že máš jen několik tercií.“

„Jsme všichni před tebou, plukovníku,“ vysvětlil mu unaveně Corfe. „Bylo nás dost na práci, kterou bylo třeba udělat. Můžeš dát svým mužům pohov. Jak jsem řekl – okamžitě vyrazíme na sever. Musím se vrátit do hlavního města.“

„Ale to nemůžeš!“ vyhrkl Aras. „Musíš zůstat tady a pomoci mi. Musíš připojit své muže pod mé velení.“

„U Boží lásky – copak mě vůbec neposloucháš?“ vybuchl Corfe. „Narfintyr je pryč, jeho armáda poražena. Nemůžeš mi dávat rozkazy, nemáš vyšší hodnost. Tak mi táhni z cesty!“

Dvě skupiny vojáků stály proti sobě a koně pod nimi začali tančit, když vycítili napětí svých jezdců. Corfe chtěl původně uspořádat civilizované setkání, svým způsobem vojenskou poradou, na které by Arase seznámil se současnou situací. Koneckonců stáli na stejné straně bojiště. Místo toho však zjistil, že nedokáže snést představu, jak se snaží něco vykládat tomuhle arogantnímu štěněti. Jeho nepříteli příliš dobře živená trpělivost začínala při okrajích praskat. Chtěl se co nejdříve vydat na pochod, postarat se svým mužům o kus víc než zaslouženého odpočinku. A jít na sever, kde byla skutečná bojiště. Nebyl čas sténat a stěžovat si.

Ještě ale byla jedna věc, na kterou nesměl zapomenout.

„Než odjedeme, plukovníku, musím tě informovat, že jsem nucen zde zanechat několik desítek příslušníků své jednotky, kteří jsou zranění příliš vážně na to, aby snesli cestu. Jsou ubytováni v horních poschodích pevnosti. O tyto muže se postarej tak, jako by patřili ke tvé vlastní jednotce. Budeš mi osobně odpovědný za zdraví a život jednoho každého z nich. Je to jasné?“

Aras otevřel a zavřel ústa a bledá tvář se mu Zarděla. Jeden z jeho pobočníků za ním slyšitelně zašeptal: „To si máme hrát na chůvy nějakých divochů?“

Byl to Andruw, kdo pobídl svého koně, dokud nestál na jedné úrovni s pobočníkem, takže se ho skoro dotýkal ramenem.

„Já tě znám, Harmione Cear-Adhure. Chodili jsme spolu do dělostřelecké školy. Pamatuješ?“

Muž pokrčil rameny. Na Andruwově tváři se objevil ten jeho nakažlivý úsměv.

„Každý z těch divochů za mnou má cenu kterýchkoli deseti vás hrdinů ze cvičiště. A ty – ty ses dostal k těmhle haptmanským frčkám jen díky tomu, že jsi líbal zadnici každému důstojníkovi, pod kterým jsi kdy sloužil. Co mi na to řekneš?“ Andruwův úsměv se roztáhl ještě víc, až začal na jeho zaprášené tváři vypadat nebezpečně a slabomyslně zároveň. Jednou rukou se dotýkal jílce šavle.

„To stačí,“ zarazil ho Corfe. „Andruwe, vrať se zpátky do řady. Zapomínáš se. Plukovníku Arasi, omlouvám se za chování svého podřízeného.“

Aras se konečně sebral. Odkášlal si, mírně přikývl a konečně se zdvořile zeptal: „Je to skutečně pravda? Tihle tví muži porazili Narfintyra?“

„Nemám ve zvyku lhát, plukovníku.“

„Ty jsi tentýž plukovník Cear-Inaf, který bojoval v Aekiru a u Ormannovy Hráze, že?“

„Jsem.“

Arasův výraz se změnil. Znovu si odkášlal. „Pak mi snad dovolíš, abych ti potřásl rukou, plukovníku, a poblahopřál tobě a tvým mužům k velkému vítězství. A snad tě dokáži přemluvit, aby ses zdržel ještě jeden večer a využil pohostinnosti mého velitelství. Také bych mohl tvým mužům nechat poslat nějaké nadbytečné vybavení a náhradní koně. Pokud mi odpustíš, že se o tom zmiňuji, pak mám za to, že je opravdu nutně potřebují.“

Corfe pobídl koně patami a stiskl mladšímu muži ruku. „Zdvořile řečeno. Dobrá, Arasi, zůstaneme ještě přes noc. Můj pobočník, poručík Ebro, seznámí tvého proviantního důstojníka s našimi potřebami.“

A tak zůstali a obě malé armády se utábořily na bahnitě planině severně od Staedu. Aras se chtěl ubytovat přímo ve městě, ale Corfe mu to vymluvil. Místní lidé poslední dobou trpěli víc než dost, a byli to koneckonců Toruňané, ne nějaký porobený národ. Už tak stačilo, že hladověli, aby poskytli zásoby vojákům, kteří před nedávném zaplavili jejich kraj, a že jejich synové v boji hynuli po stovkách.

Tábory Katedrálníků a pravidelných torunnských jednotek byly umístěny tak, že se mezi nimi nacházely stany Arasova velitelství. Toruňané se tvářili zprvu pochybovačně, pak zvědavě a když se malé

skupinky mužů z obou táborů setkávaly u potoka, kde všichni napájeli koně, obezřetně se navzájem měřili jako dva psi, kteří se očichávají a krouží kolem sebe a nedokáží se rozhodnout, jestli si mají skočit po hrdle.

Arasova kolona byla pozoruhodně dobře vybavena všemi možnými armádními zásobami. Plukovník poslal do tábora Katedrálníků vozy, plné nových kopí, surových železných prutů, dřevěného uhlí pro polní výhně, čerstvých polních přídelů a píce a také šedesát odpočatých koní.

Corfe, Andruw a Marsch sledovali, jak zvířata vcházejí do tábora. Byli to pevně stavění kaštanoví valaši s rozcuchanými hřívami a divokýma očima.

„Jsou jen napůl zkrocení,“ poznamenal Andruw.

„A co jsi čekal – že nám pošlou svá nejlepší zvířata?“ zasmál se Corfe. „I kdyby měli jen po třech nohách, stejně bych si je vzal. Co myslíš ty, Marschi? Budou za něco stát?“

Velký horal se díval na pofrkávající, poskakující přírůstky zkušeným okem starého jezdce.

„Tříročkové,“ řekl. „Přišli o koule teprve nedávno a ještě si to pamatují. Však oni se časem zklidní. Mí muži je brzy srovnají.“

„Proč ti asi tenhle Aras tak najednou leze do zadku, Corfe?“ zeptal se Andruw zamyšleně.

„To je přece jasné. Zítra vyrážíme do Torunny, vracím se ke dvoru. Chce, abychom se o něm zmínili pokud možno co nejpříznivěji a možná mu dokonce dovolili, aby se přiživil na naší slávě.“

Andruw si odfrkl.

„To sotva.“

„Nu, rozhodně ho nebudu před králem shazovat. Takhle bych si moc přátel neudělal. Ale na vítězství, za které krváceli naši muži, se přiživovat nebude.“

Toho večera byla uspořádána hostina v Arasově velitelském stanu, obrovské plátěné stavbě třicet stop dlouhé a dostatečně vysoké na to, aby v ní dokázali muži stát vzpřímeně. Byli tu všichni důstojníci, ke Corfeho úžasu oblečení ve dvorních uniformách – včetně krajkových manžet a bot s přezkami. Za každým mužem, který seděl ve skládacích plátěných křeslech, stál torunnský voják, který sloužil jako číšník, a na dlouhé tabuli se blýskaly stříbrné příbory a nádobí. Když Corfe,

Andruw a Ebro vešli dovnitř, mladý bývalý dělostřelec se nahlas zasmál.

„Nejspíš jsme se ztratili, Corfe,“ zamumlal. „Myslel jsem, že jsme na polním tažení.“

Corfe byl usazen po Arasově pravici v čele stolu, Andruw o něco dále a Ebro skoro až na konci. Marsch s nimi odmítl jít. Prohlásil, že se musí postarat o nová zvířata, která přibyla v táboře, ale Corfe měl v duchu za to, že ho představa nutnosti používat u tabule vidličky a nože vyděsila tak, jako se to nepodařilo žádné bitevní vřavě.

„Někteří příslušníci mého štábu minulý týden v mokřadech na jihu skolili několik srn,“ řekl Aras Corfemu. „Teď už by maso mělo být patřičně zamřelé. Doufám, že máš srnčí rád, plukovníku.“

„Rozhodně,“ odpověděl Corfe roztržitě. Upil ze stříbrného poháru, kde měl nalito víno – dobré candelarijské, lodní víno – a napadlo ho, jak velký musel mít Aras trén, aby dokázal velitelství zásobit tak bohatě. Něco takového mu připadalo pro třítisícovou armádu naprosto směšné.

Víno teklo, chody byly přinášeny a kolem stolu se rozproudil uctivý hovor. Mladý Ebro, jak si Corfe všiml, byl ve svém živlu, když častoval ostatní mladé důstojníky svými válečnými historkami. Andruw neustával v jídle a pití jako muž, který chce dohnat všechny promeškané večere. Seděl vedle důstojníka v modré uniformě dělostřelectva, a oba byli mezi jednotlivými vlčími sousty a úctyhodnými doušky zabráněni do živé debaty. Corfe mírně potřásl hlavou. Polní armáda v Aekiru, které velel John Mogen, nikdy nic podobného nedělala. Odkud se vlastně vzala všechna ta okázalost a obřadnost, která prostupovala celou torunnskou armádou? Možná to mělo něco společného s faktem, že všichni sloužili ve vojsku, skrytém za neproniknutelnou hranicí. Kromě Corfeho a Andruwa se žádný z mužů, kteří s ním seděli v tomto stanu, nezúčastnil pořádné poctivé bitvy. A s pádem Aekiru už hranice nebyla neproniknutelná. Když padlo město, byla zároveň zničena celá armáda, čítající přes třicet tisíc mužů. Jediní opravdu zkušené vojáky zůstali u Ormannovy Hráze pod velením generála Martella. A při této myšlence Corfe znovu pocítil bodnutí nejistoty a skryté hrozby. Kdyby byl na Lofantyrově místě, už by zahájil všeobecné odvody, cvičil by muže po tisících a posílal je přímo nahoru k Ormannově Hrázi. V neuspěchané a poklidné povaze strategie nejvyššího velení bylo něco vyloženě znepokojivého.

Aras mu něco říkal. Corfe se rychle vzpamatoval a vydoloval všechnu zbylou zdvořilost. V poslední době jí neměl příliš mnoho a neměl ani příležitost, aby ji využil.

„Předpokládám, že už jsi ty řeči slyšel, plukovníku, když jsi byl u dvora – tehdy, když dorazil pontifex.“

„Ne. Řekni mi, oč jde,“ odpověděl Corfe.

„Sám tomu sotva dokáži uvěřit, ale skoro by se mohlo zdát, že náš vládce najme k posílení posádky na Ormannově Hrázi fimbrijské žoldnéře.“

Corfe už něco podobného na válečných poradách torunnského krále slyšel, ale neřekl nic. „Nanejvýš zvláštní,“ poznamenal neutrálně a upil vína.

„Přesně tak – i když osobně se mi derou na jazyk úplně jiná slova. Jen si to představ! Najímat naše dávné vládce k tomu, aby naše války vybojovali místo nás. Je to urážka každého důstojníka této armády. Král nebyl nikdy příliš milován řadovým mužstvem, ale tohle vojáky rozzuřilo tak jako už dlouho nic. Skoro by se mohlo zdát, že už nedůvěřuje svým krajanům, že mu válku vyhrají.“

Corfe si v duchu pomyslel, že by se spíš mohlo zdát, že král předvádí, že má alespoň trošku rozumu, ale opět neřekl nic.

„A teď tedy pochoduje velké tercio přes Torunnu, jako by jim snad patřila. Fimbrijci! Zajímalo by mě, jestli vůbec ještě dokáží bojovat po těch čtyřech stovkách let, kdy se sami uzavírali před světem.“

„Nepochybují, že Martellus dokáže využít jejich pomoc,“ poznamenal Corfe nezúčastněně.

„Martellus – ano, jistě – dobrý voják. Předpokládám, že ty ho znáš, když jsi sloužil na Hrázi.“

„Znám ho.“

„Říkají, že to není žádný šlechtic – takový ten obhroublý typ, ale dobrý generál.“

„John Mogen také nebyl žádný gentleman, ale v bitvách si dokázal zachovat mozek v hlavě,“ řekl Corfe.

„Samozřejmě, samozřejmě,“ spěšně souhlasil Aras. „Jen mám pocit, že už nastala doba, aby své hodnoty prokázala i nová generace důstojníků. Starší muži jsou příliš zvyklí na svůj systém velení, a svět se kolem nich mění. Jen mi dejte pár velkých tercií a já vám ukážu, jak bych dokázal Ormannovu Hráz vysekat z merduckého sevření...“ a

pustil se do podrobného popisu, jak by plukovník Aras zastínil Martella a dokonce i Mogaena a poslal merduky pěkně rychle přes Ostijskou řeku.

Corfe si uvědomil, že je opilý. Nebyl ostatně sám – teď už měla v hlavě spousta důstojníků, kteří do sebe házeli jednu karafu rubínového candelarijského za druhou, zatímco se obsah pohárů ve světle svící blyštěl jako čerstvě prolitá krev. Venku se Marsch s Katedrálníky ukládal ke spaní v mrazivém lůžku torunnského bahna, a o sto třicet lig výše proti toku Ostijské řeky stále ještě leží nepohřbeny kosti mužů, kteří nedávno bojovali po Corfeově boku.

Sám jsem opilý, pomyslel si, ačkoli mu víno v ústech spíše kyslo. Nenáviděl tu temnou náladu, která se mu poslední dobou usazovala v mysli stále častěji. Chtěl být jako Andruw nebo Ebro, chtěl si užívat pohodlí a bavit se s ostatními důstojníky. Ale nedokázal to. Aekir ho z této společnosti vyloučil. Aekir a Heria. Napadlo ho, jestli ještě kdy v životě prožije jediný okamžik skutečného míru, který by se lišil od těch divokých, vražedných okamžiků bitvy, které prožíval nyní, kdy všechno, co existovalo, byla přítomnost. Žádná minulost, žádná myšlenka na budoucnost, jen živá, děsivá a opojná zkušenost, již přineslo zabíjení. Jen to.

Vzpomněl si na noc, kdy spal s královnou-vdovou Torunny, svou patronkou. I toto milování bylo jako bitva, když se společně ztráceli v okamžitých pocitech. Ale pak na něj dolehly následky, samota probuzení. Ne – nic nedokáže naplnit tu prázdnotu, kterou v nitru cítil, jen řev války a snad i přátelství těch několika mužů, kterým důvěřoval a kterých si cenil. Nenacházel žádný prostor pro měkkost, žádné místo už pro ni nezbývalo. Tvář své manželky a vzpomínky na ni uložil v nepřístupném koutě své duše, kde se jich už nikdy nic nedotkne.

„– ale samozřejmě k tomu potřebujeme muže, ještě více mužů,“ mlel Aras. „Zbytečně vysoký počet vojáků je vázán v samotné Torunně, a proti dalšímu povstání na jihu budou posíleny zdejší posádky. Předpokládám, že takhle to král vidí. Proč bychom neměli za sebe u Hráze nechat krváčet cizáky a své vlastní soukmenovce šetřit pro chvíli, kdy jich bude skutečně potřeba? Ale přesto něco takového zanechává ošklivou pachů v ústech, to musím říct. Nu, přinejmenším Hráz nepadne – to bys měl vědět lépe než kdokoli jiný, plukovníku. Ne, přinutili jsme merduky k nečinnosti, k tomu, aby se na postupu zastavili, a měli bychom myslet na protiútok. A nejsem v téhle armádě jediný důstojník, který smýšlí podobným způsobem. Když jsem

opouštěl dvůr, točily se rozhovory kolem úvah, jak bychom mohli od Ormannovy Hráze udeřit podél západní silnice a bleskovým postupem znovu dobýt svaté město.“

„Kdyby byla všechna tažení vítězně ukončena odvážnými slovy, pak bychom nikdy neprohráli jedinou válku,“ podotkl podrážděně Corfe. „Před Hrází leží táborem dvě stě tisíc merduků –“

„Už ne,“ vpadl Aras, potěšený, že ví o situaci více než on. „Podle posledních hlášení polovina nepřátelské armády opustila zimoviště podél Searilu. Před Hrází tak zůstalo necelých devadesát tisíc.“

Corfe se snažil mrkáním odplavit závoj opojení a náhle si byl bolestně vědom faktu, že se právě dozvěděl něco nesmírně důležitého.

„Kam odešli?“ zeptal se.

„Kdo ví? Snad do té své smradlavé domoviny, nebo se možná vrátili do Aekiru, aby pomohli při přestavbě města. Skutečností ale zůstává, že –“

Corfe ho už ale neposlouchal. Jeho mysl začala horečnatě pracovat. Proč odvolávat sto tisíc mužů ze zimovišť v nejtemnější době roku, když se cesty mění doslova v bažiny a píce pro tažná a bojová zvířata není k sehnání? Očividně z nějakého dobrého důvodu, ne jen kvůli opravám Aekiru. Za tímto přesunem se musel skrývat strategický motiv. Mohlo to snad znamenat, že se hlavní merducký útočný nápor neuskuteční u Ormannovy Hráze, ale někde jinde? To je určitě nesmysl – ale přesně to poslední zprávy naznačovaly. Otázkou nicméně zůstává: kde, pokud ne u Hráze? Nikam jinam přece jít nemohli.

Náhle ho u srdce bodla temná předtucha, silná jako ještě nikdy. V jediné vteřině vystřízlivěl. Našli způsob, jak obejít Hráz. Rozhodli se vést hlavní úder jinudy – a to co nejdříve, ještě v zimě, když bude torunská vojenská rozvědka přesvědčena o nemožnosti podobného tahu.

„Omluv mě,“ řekl podešenému Arasovi, když prudce vstal z křesla. „Děkuji ti za pohostinný večer, ale musím se svými důstojníky okamžitě odejít.“

„Ale... cože?“ koktal Aras.

Corfe si přivolal Andruwa s Ebrem, kteří na něho překvapeně hleděli, uklonil se shromážděným torunským důstojníkům a vyšel ze stanu. Oba jeho podřízení museli hodně přidat do kroku, aby mu stačili, když čvachtal polotuhým blátem před stanem. Andruw zachytil

užaslého a opilého Ebra, aby neupadl. Z nebe se snášelo jemné mrholení a noc jim připadala poněkud teplejší.

„Corfe –“ začal Andruw.

„Probud' mužstvo,“ odsekl Corfe. „Chci, aby bylo všechno zabaleno a připraveno k přesunu během hodiny. Okamžitě vyrazíme.“

„Co se stalo? Pro lásku Boží, Corfe!“ zaprotestoval Andruw.

„To byl rozkaz, haptmane,“ odpověděl Corfe chladně.

Jeho tón okamžitě přinutil Andruwa vystřízlivět. „Ano, pane. Mohu se zeptat, kam pojedeme?“

„Na sever, Andruwe. Do Torunny.“ Hlas mu o něco změkkl a Corfe dodal: „Budou nás tam potřebovat.“

Zdálo se, že té zimy se Torunna stala osou světa, místem, v němž se rozhodne o osudu celého světadílu. V okolí hlavního města byly stále ještě uprchlické tábory plné hord nešťastných utečenců z Aekiru. Byli to cizinci, vyrostlí v kosmopolitní velikosti města, jež bylo nyní zničeno. A přece to byli popravdě řečeno i Toruňané a tím spadali pod pravomoc krále Lofantyra. Byli živeni z veřejných prostředků a materiály, potřebné ke stavbě obrovské stanové metropole, jim byly přiváženy po celých povozech, takže cizímu pozorovateli by se mohlo zdát, že kolem Torunny leží táborem nějaká obrovská armáda, z jejíhož sídliště stoupaly k nebi dým, mlha a hluk hemžícího se davu. A kromě toho puch z nedostatečné hygieny a nemocí lidí, kteří ztratili všechno a nevěděli, kam jít.

Šlechta Normannie si libovala ve výškách. Možná tomu tak bylo proto, že její příslušníci rádi viděli díl země, jemuž vládli, možná tomu tak bylo z důvodů obrany, nebo se snad rádi vydělovali z masy obyvatel, kterou tvořili jejich poddaní. V Torunně nebyly žádné kopce, na nichž by mohly být zbudovány paláce, jako tomu bylo v Abrusiu a Cartigelle, takže stavitelé naplánovali královský palác jako vysoký propletenec širokých věží, vzájemně spojených visutými můstky a vzdušnými průchody. Palác nebyl na pohled tak krásný jako například ten, který ve Vol Ephriru vlastnil perigrainský král, ale tvořil pevný, působivý masiv, který se nad městem tyčil jako nahrbený titán. Z komnat ve špičkách nejvyšších věží mohl člověk za jasného a průzračného dne spatřit na západním obzoru záblesk běli, který označoval Cimbrické hory. A za čistých jarních rán bylo možno

vyhlížet padesát mil na moře a sledovat, jak lodě připlouvají z Kardianského zálivu jako labutě s temnými břichy.

Ale nyní obklopoval celé město kouř z uprchlických táborů jako mlha, a ani z té nejvyšší věže nebylo možno dohlédnout za torunnská předměstí.

Odelia, královna-vdova, si povzdechla a promnula si ruce. Štíhlé prsty, dokonale upravené nehty – byly by to ruce mladé ženy, kdyby je nehyzdily jaterní skvrny, které je pokrývaly a připomínaly jí skutečný věk. Zdálo se, jako by se jí až v morku kostí usadil chlad letošní zimy – té nekonečné zimy. Bojovala s časem už tak dlouho, že si nyní s naprostým a okamžitým odporem uvědomovala každou další známku chátrání svého těla, každou novou bolest a trýzeň, každý sebemenší úbytek sil. Dnes v noci bude muset upravit rychle vyprcháující teurgii samoobnovovacích zaklínadel – ale jak jen by si přála mít znovu v lůžku toho mladíka, aby se přiživila na jeho vitalitě, aby cítila jeho sílu. Aby se cítila jako žena, zatraceně. Ne jako královna, která vstupuje do podzimu vlastního života.

Nikdo už nevěděl určitě, jak stará vlastně je. Byla provdána za Lofantyrova otce, krále Vanatyra, v patnácti letech věku, ale první tři děti, které spolu neradostným a nijak láskyplným způsobem počali, zemřely dříve, než se naučily mluvit. Lofantyr přežil a její lůno bylo nyní neplodné. A Vanatyr už byl patnáct let mrtvý – ode dne, kdy se udusil něčím, co právě jedl. Při té vzpomínce se usmála.

Za to půldruhé desetiletí, které uplynulo od manželovy smrti, poznalo její lože tři milence. Prvním byl vévoda Errigal, regent, který byl určen, aby radil, vedl a vychovával třináctiletého krále Lofantyra až do doby jeho korunovace. Errigal se stal jejím nástrojem, tělem i duší. Vládla skrze něho a syna po pět let, dokud Lofantyr nedosáhl plnoletosti, a pak pokračovala ve stejném duchu skrz Lofantyra samotného. Ale synovi už bylo třicet let a čím dál častěji nedbal na její rady a rozhodoval se, aniž se s ní poradil. Krátce řečeno učil se vládnout po svém.

Odelia nenáviděla i pouhé pomyšlení, že by měla ztratit moc.

Druhým milencem se stal John Mogen, generál, který byl vojenským velitelem Aekiru, jeden z největších vůdců, jaké kdy západ poznal. A ona ho skutečně milovala. Protože byl skutečný muž. Velký muž bez přítěže způsobů, kultury nebo původu, ale obdařený hlučným

veselím a darem zapamatovat si vše, co mu kdy bylo řečeno a každého, koho kdy potkal. Jeho muži ho milovali také: právě proto pro něho dokázali umírat po desetitisících. Pomáhala mu s postupem a byla to ona, kdo mu vymohl vojenské velení nad svatým městem. Nikdy ji ani ve snu nenapadlo, že by mohlo padnout, když v jeho čele stál právě on. A truchlila pro něho – v noci promáčela polštáře slzami a zároveň zuřila, že se nedovede ovládat. Od chvíle, kdy s ním naposledy promluvila jediné slůvko, už uplynulo dlouhých šest let.

A nyní tu byl nový milenec, zahořklý mladý muž, který sloužil pod milovaným Mogenem, který ho viděl umírat. Velice dobře si uvědomovala, že tím, že mu tolik pomáhá, se oddává jisté nostalgii, že se snad snaží obnovit kouzlo těch let, kdy vládla Torunně vším kromě jména a Mogen byl jejím rytířem, jejím šampiónem. Ale dovolila citu, aby ji ovládal jen zčásti, a temnota těchto dob byla odlišná, v něčem nová. Věřila, že dokáže v muži vycítit velikost stejně, jako psi větrí fenu. Nacházela ji v Mogenovi a stejně tak ji postřehla i v tomto Corfem Cear-Inafovi. Ve vlastním synovi, králi, po ní nebyla ani stopa.

Jakoby v odpověď na tyto úvahy vstoupila do komnaty komorná a udělala pukrle.

„Paní, Jeho Veličenstvo –“

„Uved’ ho,“ řekla a zatáhla závěsy balkónových dveří před syrovostí dne, před pachem uprchlických táborů a řinčivým ruchem města pod věží.

„Poslední dobou jsi trochu vznětlivá, matko,“ řekl Lofantyr, když vešel. Přes ramena měl přehozený kožešinou lemovaný plášť; nenáviděl zimu stejně jako ona.

„Staří lidé si mohou netrpělivost dovolit,“ odpověděla. „Mohou promarnit daleko méně času než mladí.“

Král se pohodlně usadil na jedné z pohovek, které stály podél zdí, a ohřál si ruce nad šafránovou září pánve s ohněm. Rozhlédl se.

„Kde máš svého miláčka?“

„Spí. Chytil si kotě a tak ho to vyčerpalo, že potřebuje nabrat síly, než se do něj pustí.“ Kývla bradou ke stropu.

Lofantyr sledoval její pohyb a ve stínu trámů zahlédl pavučinu celých dvanáct stop v průměru. V jejím středu se krčil matčin familiár a v jednom koutě sebou cukal pavučinou obalený uzlíček, z něhož se ozývalo tiché, smutné mňoukání. Lofantyr se zachvěl.

„Čemu vděčím za to, že jsi mě poctil návštěvou?“ zeptala se královna-vdova, když přecházela k vyšívacímu stojanu, před nímž se posadila. Začala si vybírat jehlu a cívku jasné hedvábné nitě.

„Mám nějaké zprávy – ve skutečnosti jsou to spíš dohady – které by tě možná mohly zajímat. Přišly z jihu.“

Soustředěně se zamračila, když navlékala nit do jehly. „Nuže?“

„Říká se, že naši vzpurní poddaní na jihu byli podmaněni s nezvyklou rychlostí a zručností.“

„Tak to si tvůj plukovník Aras opravdu pospíšil,“ předhodila mu návnadu.

„Říká se také, že rebelové byli poraženi nesourodou skupinou divochů v podivných zbrojích pod velením torunnského důstojníka.“

Udržela na tváři nezúčastněný výraz, i když jí srdce v hrudi poskočilo. Jehla pronikla látkou až do královnina prstu a na špičce se objevila krůpěj krve, ale ona tomu nevěnovala pozornost.

„Skutečně zajímavé.“

„Že ano? A řeknu ti ještě něco daleko zajímavějšího. Kromě uprchlíků od Aekiru se před našimi branami utábořilo skoro tisíc příslušníků horských kmenů společně s koňmi a zbraněmi. Cimbrijci, Felimbrijci, Feldari. Neuvěřitelná směsice divochů. Vyslali k velitelům posádky delegaci, která předložila žádost, podle níž si všichni přejí vstoupit do armády pod velením jistého plukovníka Corfeho, jak mu říkají. Vyjádřili se tak, že se nehodlají vzdálit z okolí města do doby, než ho uvidí.“

„Navýsost zajímavé. A jak ses s tím vypořádal?“

„Nestojím o to, abych měl před branami hlavního města hordu ozbrojených barbarů. Poslal jsem tam pár tercií, aby je odzbrojily.“

„Cože jsi udělal?“ zeptala se Odelia velice tiše.

„Došlo ale k nešťastnému incidentu a byla prolita krev. Nakonec jsem nechal jejich tábor obklíčit dělostřelectvem a donutil je složit zbraně. A teď čekají v okovech, až budou přesunuti na královské galéry, kde budou sloužit jako veslaři.“ Lofantyr se usmál.

Odelia se na syna podívala. „Proč?“ zeptala se.

„Nevím, co tím chceš říct, matko.“

„Nesnaž se hrát si se mnou, Lofantyre.“

„Co tě tak podráždilo? To, že jsem učinil nějaké rozhodnutí, aniž bych běžel do tvých komnat, abych se o něm s tebou nejdřív poradil?“

Jsem král. Nemusím se ti z ničeho zodpovídat, ať už jsi moje matka, nebo ne,“ řekl král a na bledé tváři se mu objevil ruměnek.

„Jsi zatracený hlupák,“ řekla Odelia synovi stále ještě tiše. „Jako děcko, které v záchvatu vzteku něco zničí a pak neví, jak to napravit. Odhlédni na okamžik od své zraněné pýchy, Lofantyre, a měj na paměti dobro království.“

„Nikdy nemám na mysli nic jiného,“ ohradil se král, okamžitě rozhořčený a zamračený.

„Ten muž, ten mladý důstojník, kterému jsem pomohla – je daleko schopnější než kterýkoli z tvých oblíbenců u dvora, a ty to víš. Muže jako on potřebujeme, Lofantyre. Proč ho tolik chceš zničit?“

„Budu povyšovat vlastní vojevůdce. Nedovolím, aby mi byli vybírání!“ vykřikl král, vyskočil z pohovky a plášt' kolem něho zavířil.

„Možná dostaneš příležitost, aby sis vojevůdce zvolil, až se naučíš vybírat moudře,“ odsekla mu Odelia. Skoro se zdálo, že jí z pokožky vyzařuje světlo a planoucí oči vypadaly jako dva smaragdy, prosvícené slunečními paprsky.

„U Boha, tohle nemusím poslouchat!“

„Ne, to tedy nemusíš. Hlupák nikdy neslyší rád moudrost, která se kříží s jeho vlastními touhami. Mysli, Lofantyre! Nemysli na svou vlastní pýchu, ale na království! Král, který nedokáže ovládnout sám sebe, nedokáže vládnout ničemu.“

„Jak mohu cokoli ovládnout, když se vždycky ve stínech skrýváš ty, pleteš své sítě a šeptáš do uší mých rádců? Ty sis svého dne na výsluní užila, matko, a teď přišla řada na mě. Já jsem král, zatraceně!“

„Tak se nauč jako král chovat. Podle svých výstřelků jsi spíš ještě pořád malé dítě. Obklopuješ se tvory, jejichž jediným životním cílem je říkat ti to, co chceš slyšet. Kladeš svou vlastní absurdní pýchu nad dobro samotné země, a odmítáš naslouchat zprávám, které neodpovídají tvým představám, jak by tento svět měl fungovat. Muži, kteří krvácejí na bitevních polích, jsou tmelem, který drží království pohromadě, Lofantyre, ne pávi, kteří se naparují u dvora a snaží se urvat nějaký ten úřad. Nikdy nezapomínej na to, kde se nachází skutečná moc, jaká je skutečná podstata moci.“

„Co to má být – přednáška o kralování?“

„U krve Svatého, kdybych byla muž, namlátila bych ti, až bys ječel o pomoc. Tolik se necháváš oslepovat protokolem a ozdobami, že neslyšíš kroky osudu, který přes celý svět přichází ke tvým dveřím.“

„Jen na mě nezkoušej tyhle apokalyptické řeči, matko,“ v synově hlase se ozval posměch. „Všichni víme, jaké čarodějnictví spřádáš – u dvora to není žádné tajemství – ale ani to ti nepomáhá nahlédnout do budoucnosti. Tvé dary nejsou podobné povahy.“

„Člověk nemusí být věstec, aby předvídal, jakým směrem se svět ubírá.“

„A ani nemusí být génius na to, aby pochopil ten tvůj náhlý zájem o toho povýšeného plukovníka z Aekiru. Zapomíná se ti lépe na vlastní věk, když se pelešíš s mužem dost mladým na to, aby byl tvým synem?“

Chvilí hleděli jeden druhému pevně do očí.

Konečně Odelia řekla: „Dávej pozor, kam šlapeš, Lofantyre.“

„Nebo co? Mluví o tom všichni u dvora – královna-vdova spí s otrhaným dezertérem ze zmizelé armády Johna Mogeny. Ty mě chceš poučovat, jak se mám chovat. Jak si myslíš, že se tvé chování odráží na důstojnosti koruny? Má vlastní matka a nějaký otrhaný mladší důstojník!“

„Vládla jsem téhle zemi v dobách, kdy jsi ještě byl usmrkané děčko!“ zvolala ostře.

„Ano, a všichni víme, jakým způsobem jsi toho dosáhla. S Errigalem jsi spala také. Zaprodala bys sama sebe v lůžku třeba tisíckrát, jen kdyby ses dostala alespoň o palec blíže k moci. Nu, jsem už dospělý muž, matko, muž s vlastní vůlí. Už tě víc nepotřebuji.“

„To si myslíš?“ zeptala se Odelia. „Opravdu si to myslíš?“

Nyní už stáli oba a pekelný přísvit z pánve se žhnoucím uhlím mezi nimi jim ozařoval tváře zespodu, takže je měnil v divoké masky plamene a stínu. Nad nimi se probudil obří pavouk Arach a nohama lehce poklepával na síť, v jejímž středu seděl, jako by se připravoval ke skoku. Lofantyr k němu vzhlédl; tvor vydával tichý a pronikavý zvuk, podobný přidušenému vrnění kočky.

„Přestaň se plést do státních záležitostí,“ řekl Lofantyr klidněji královně-vdově. „Musíš mi poskytnout šanci vládnout, matko. Nemůžeš se u moci držet navěky.“

Odelia mírně sklonila hlavu, jako by laskavě přikyvovala na souhlas. Její oči vypadaly jako dva zelenonodré záblesky, smíšené se žlutou září plamenů.

„Osvobod' ty horaly,“ požádala rozumným tónem. „Ať si je vezme. To nikomu nemůže uškodit.“

„Ozbrojit Felimbrijce? Tak tohle bys chtěla? A přitom jsi to byla ty, kdo mě varoval před najímáním Fimbrijců!“

„Budou ho poslouchat. Vím to.“

„Jsou to divoši.“

„Kdybys mu hned na začátku svěřil velení nad normálním vojskem, možná by tahle situace vůbec nenastala,“ řekla rezavě.

„Možná kdybys mi –“ začal, ale odmlčel se. „Tohle hašteření nikomu z nás nesvědčí.“

„Souhlasím.“

„Dobrá, nechám je propustit. Tvůj chránělec si své divochy může nechat. Ale od vojenských úřadů žádnou pomoc nedostanou. Ten tvůj aekirský plukovník jedná na vlastní pěst.“

Odelia na znamení souhlasu sklonila hlavu.

„Nesmíme se hádat, matko.“ Lofantyr obešel pánev se žhavým uhlím a natáhl k ní ruce.

„Samozřejmě,“ přikývla. Vzala jeho ruce do svých a políbila ho na tvář.

Král se usmál a pak se odvrátil. „Na cestě od bran jsou kurýři od Martella. Musím se s nimi setkat. Půjdeš se mnou?“

„Ne,“ odpověděla jeho odcházejícím žádům. „Ne, promluv si s nimi sám. Mám tady práci.“

Usmál se na ni a vyšel z místnosti.

Odelia chvíli mlčky seděla v tichu, které po něm v místnosti zůstalo, s očima zastřenýma víčky; jejich oheň na okamžik pohasl. Konečně zvedla vyšívací stojan a mrštila jím přes celou místnost. S praskotem narazil na vzdálenou stěnu a změnil se v propletenou změt' polámaného dřeva, látky a nití. Do dveří nahlédla komorná, ale když zahlédla výraz na tváři své paní, rychle utekla.

Zdálo se, jako by dočerna spálený kámen Admiralitní věže barevně odrážel stav, v němž tonuly ulice a prostranství Abrusia. Admirál hebrionského loďstva Jaime Rovero měl své pokoje a pracovnu těsně pod krovem stavby. Tam ve vysoké místnosti přecházel po kamenné dlažbě před svým stolem, zatímco sem z doků stoupal pach popela a slané mořské vody, a poslouchal, jak raci křičí jako posedlí. Nejspíš právě dorazil nějaký zimní rybářský jól. Celý život byl námořníkem a propracoval se z místa plavčíka na palubě karavely až k velení vlastní lodi, pak eskadře, pak flotile a nakonec až na samotný vrchol kariéry –

do funkce ministra námořnictva. Výš už nemohl postoupit. A přece často shlížel na trojlístek přístavů, kolem nichž se rozkládalo Abrusio, a při pohledu na lodě, na kypící život kotvišť, na hordy dokařů a lodníků si často přál, aby byl znovu obyčejným plavčíkem s pouhými dvěma měďáky v kapse a příslibem nového obzoru za příštího svítání.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Houkl: „Dále!“, napřímil se a zamrknáním zahnal vzpomínky a absurdní představy. Jeden z jeho sekretářů ohlásil návštěvníka: „Galliardo Ponera, třetí přístavní kapitán vnějšího kanálu, pane.“

„Ano, ano. Ať jde dál.“

Do místnosti vešel malý muž s temnou pokožkou, který kolem sebe šířil vůni moře i navzdory vybranému oblečení a klobouku s příliš mnoha pery. Ponero se uklonil a pera opsala široký oblouk, když máchl kloboukem v gestu, o němž si patrně myslel, že je ztělesněním čiré elegance.

„Ty dvorní nesmysly nech plavat,“ zavrčel Rovero. „Tohle není žádný palác. A posad’ se, Ponero. Chci ti položit pár otázek.“

Galliardo se potil. Usedl na židli před temným dřevem admirálova stolu a prsty nervózně přihlazoval pera na klobouku.

Rovero svého neklidného návštěvníka chvilku pozorně sledoval. Na stole měl několik listin, opatřených velkou královskou pečetí. Galliardo si jich všiml a ztěžka polkl.

„Uklidni se,“ řekl mu Rovero. „Nejsi tady proto, abych tě obvinil v záležitosti úplatkářství, jestli si myslíš zrovna tohle. Polovina přístavních kapitánů se tu a tam otočí, aby neviděli, co se kolem nich nosí. To je kolomaz, díky níž stroj běží hladce. Ne, Ponero – chci, aby ses podíval na tohle.“ Hodil dokumenty přes stůl.

„Jsou to přípisy k najmutí a vystrojení lodí s královskými pečeti,“ řekl Galliardo po chvilce čtení.

„Úžasný postřeh. Teď mi je vysvětli.“

„Nerozumím ti, excellence.“

„Ty dvě lodě, vybavené a vystrojené na královské náklady, na nichž se plavily jednotky hebrionského vojska, byly připraveny k plavbě ve tvém úseku přístavu. Chci vědět, kam měly namířeno a proč král jejich plavbu financoval.“

„Proč se nezeptat jeho?“ nadhodil Galliardo.

Rovero se zamračil; nebyl to hezký pohled.

„Omlouvám se, excellence. Pravda je taková, že ty dvě lodě patřily jistému Richardu Hawkwoodovi a vůdcem výpravy a velitelem vojáků byl pan Murad z Galiapena.“

Rovero se zamračil ještě víc. „Výprava? Vysvětli mi to.“

Galliaro pokrčil rameny. „Byly naloženy zásobami na několik měsíců, koňmi k chovu – ani jeden valach, abys mi rozuměl – a ovce a drůbež. A pak tam byli ti cestující, samozřejmě...“

„Co byli zač?“

„Nějakých sto čtyřicet uživatelů dweomeru z celého města.“

Rovero tiše hvízdal. „Chápu. A co víš o tom, kam měli namířeno, Ponero?“

Galliaro se v myšlenkách vrátil do toho pozdního letního dne, který mu připadal celá staletí vzdálený. Vzpomněl si, jak si naposledy přitukl sklenkou vína s Richardem Hawkwoodem v přístavní hospodě nedaleko své úřadovny, která už zažila tolik loučení, jejímiž dveřmi už prošlo tolik mužů, kteří nastoupili na paluby plachetnic a odpluli k obzoru, aby se už nikdy nevrátili. Kde je Richard Hawkwood teď – a co jeho loď a posádka? Možná jejich těla hnila v hlubinách, nebo ležela v dálavách nezmapovaných oceánů na nějaké rozeklané skále? Jednu věc Galliaro věděl jistě: Hawkwood měl plout daleko na západ – ne na Brennské ostrovy nebo na Hebriony, ale tak daleko na západ, kam až lodě doplují, snad i dál, než kdo kdy dříve doplul. Našel na konci plavby konečně mez tohoto světa a vystoupil na nějakou neobjevenou zemi? To se Galliaro pravděpodobně nikdy nedozví a tak mu připadalo poměrně bezpečné říct admirálovi to málo, co o Hawkwoodové výpravě věděl, navzdory skutečnosti, že ho Richard zavázal mlčenlivostí. Richard byl se vši pravděpodobností mrtvý a nacházel se tak mimo jakékoli důsledky, které by mohly z prozrazení vyplývat. Linie rodu Hawkwoodů skončila: jeho manželka Estrella zahynula v děsivém pekle, v němž se Abrusio proměnilo jen před několika týdny.

„Tak na západ říkáš?“ zabručel Rovero zamyšleně, když mu Galliaro všechno vypověděl.

„Ano, excellence. Mám za to, že se snažili nalézt legendární západní světadíl.“

„To je ale bajka, něco takového neexistuje.“

„Myslím, že Hawkwood měl k dispozici nějaký dokument nebo portolán, který tvrdil něco jiného. V každém případě už to jsou celé

měsíce, co odplul, a zatím jsme nedostali žádnou zprávu. Nemyslím, že by přežil.“

„Chápu.“ Rovero se tvářil podivně znepokojeně.

„Přeješ si ještě něco, excellence?“ zeptal se Galliardo bázlivě.

Rovero na něho chvíli hleděl. „Ne,“ řekl pak. „Děkuji, Ponero. Můžeš jít.“

Galliardo vstal a uklonil se. Když vyšel z místnosti a procházel temným bludištěm vnitřních prostor Admiralitní věže, vynořily se mu v mysli jasně a ostře osvětlené vzpomínky, obrazy z dob, které mu připadaly jako z jiného světa. Rozpálené, životem vroucí Abrusio, v jehož přístavu stálo na kotvě tisíc lodí a po jehož ulicích procházeli muži ze stovky různých národů. *Gabrionský orel* a *Milost Boží* – vypluly ze zálivu na odlivu, hrdé lodě, mířící do neznáma.

Když vyšel do chladného, šedého dne zimou sevřeného města, vyslal Galliardo šepem krátkou modlitbu k Ránovi, starodávnému bohu bouří, o jehož přízeň usilovalo mnoho námořníků, kteří se octli v potížích daleko od souše, kněze nebo naděje na přístav. Požádal boha o milost pro duše Richarda Hawkwooda a jeho posádek, jejichž těla bezpochyby došla odpočinku ve vlnami zmítaných hrobech.

Kapitola sedmá

Roku Svatého 552

Ačkoli bylo zimní odpoledne šeré, v králových komnatách působilo ještě temněji. Isolle připadalo, že poslední dobou žije jen ve světle svící a ohně. Seděla u Abeleynova lůžka a předčítala mu starý dějepisný komentář o námořních dějinách Hebrionu a každou chvíli se podívala na královo nehybné tělo na velkém loži s baldachýnem. Během prvních dnů, které zde strávila, byla neustále připravena na nějaký nenadálý projev života, nějaké stažení svalů nebo alespoň mrknutí víčka, ale Abeleyn ležel klidně jako vyřezaná socha – pokud byla socha vůbec schopna toho, aby občas začala hlasitě a přerývaně dýchat.

Při čtení mu hladila ruku a občas ho sledovala s knihou položenou na kolenou. Bylo to suché čtivo, ale přinejmenším jí poskytlo důvod zde být a Golophin věřil, že by Abeleyn mohl být povolán k životu

zvukem hlasu, dotekem, nějakým vnějším podnětem, který ještě nedokázali objevit.

Ani na jediný okamžik ji zatím ještě nenapadlo, co tu vlastně dělá, u lože – možná smrtelného lože – muže, kterého sotva znala, a čte mu nahlas, ačkoli on ji nemůže slyšet, v zemi, která nebyla její vlastní a ve městě, zpola zničeném ohněm a mečem. Na něco podobného v sobě měla příliš silně vstípen smysl pro povinnost. A k tomu bylo nutno ještě přičíst přirozenou tvrdohlavost, kterou mohla kdykoli potvrdit její komorná Brienne. Vůli dovést všechno až do konce, jakmile se do toho pustila. Nikdy v životě od ničeho neutekla, snášela jízlivé poznámky astarackých dvorních dam tak dlouho, až po ní sklouzávaly jako voda po kachním peří. Kromě toho věděla, že ji miluje její bratr, král Mark. To patřilo k неотředitelným pilířům, na nichž spočíval její život.

A navíc tu chtěla být s tímto mužem – nebo lépe řečeno s tím, co z něho ještě zbývalo. Isolla se tohoto úkolu nemohla zbavit, stejně jako si nemohla nechat narůst křídla a odlétnout zpět do Astaracu. Život nebyl proto, aby se užíval; bylo to něco, na čem bylo třeba pracovat, co bylo nutno leštit, otesávat a brousit, dokud na samém konci nezůstala nějaká forma symetrie nebo krásy, kterou by ostatní dokázali postřehnout. Štěstí sotva bylo činitelem, který je nutno v tomto procesu brát v úvahu – nikoli, když se člověk narodil v královské rodině.

Dveře za jejími zády se tiše otevřely. Byl to jeden z palácových sluhů, stařec, jemuž byla svěřena důvěra ohledně skutečného králova stavu. Stál mlčky a nejistě, a konečně si tiše odkašlal.

„Co si přeješ, Bione?“ Všechny už je znala jmény.

„Paní, král má... návštěvníka, který trvá na tom, aby byl přijat. Je to šlechtična.“

„Žádné návštěvy,“ odmítla Isolla.

„Paní, ona tvrdí, že jí můj pán Golophin dal výslovný souhlas k návštěvě u krále.“

Isolla odložila knihu, zaujatá, ale obezřelá. Polovina hebrionské šlechty se už chvástala nebo loudila u dveří, dychtivá spatřit svého neviděného vladaře. Golophin je všechny odmítal, ale čaroděj byl v této chvíli upoután na lůžko. Něco se mu stalo s okem – nosil přes ně černý klípec – a dokonce i jeho věčná energie jako by začínala pohasínat. „Jméno?“

„Paní Jemilla.“ Bion jí připadal podivně nejistý, dokonce snad rozrušený. Nedokázal se jí podívat do očí.

„Setkám se s ní v předpokoji,“ řekla Isolla stroze a ani v duchu si nedokázala přiznat, že je za to vyrušení vděčná.

Návštěvnice se pyšnila bledou pletí, vlasy černými jako havran a sebejistotou: vypadala jako dvojnice půltuctů žen, které měnily Isollino dětství v utrpení. Ale teď byla situace odlišná. Na okamžik se zastavila, když Isolla vešla do předpokoj, a černé oči měla pozorné, jako by ji zvažovaly a odhadovaly. Pak poklesla v elegantním pukrleti.

Isolla ji pozdravila mírným pokývnutím hlavy. „Posaď se, prosím.“

Usadily se na malých, nepohodlných židličkách a šaty si kolem sebe rozložily jako dva ptáci, soutěžící o samici.

„Doufám, že tě nacházím v pevném zdraví, paní,“ začala Jemilla přívětivě.

Následovala série nevýrazných témat, tak základních pro dvorskou konverzaci, ačkoli byla všechna bezvýznamná, pouhý zvyk. Jak se paní Isolle zamlouvá Hebrion? V této roční době je poněkud chladný, že ano, ale na jaře bude daleko příjemnější ovzduší. Léta zde bývají příliš horká – vždy je lepší odjet na usedlost do hor a vyčkat příchodu prvního sněhu. A Astarac! Jak skvělé království. Její bratr je skutečným předobrazem ideálního ramusianského monarchy (skutečnost, že byl právě nedávno prohlášen kacířem, Jemilla blahovolně pominula). V jedné ruce držela srolovaný svitek. Popichoval Isollinu zvědavost a zahnal ji do náruče jemně šlechtěné obezřetnosti, zatímco jí ze rtů splývala prázdná slova.

„Golophin souhlasil, že smíš být vpuštěna do královny ložnice,“ řekla Isolla, když došly k poslední zdvořilostní frázi.

„Ano, skutečně. Jsme staří známí. Palác je ve skutečnosti taková malá vesnice. Člověk nakonec pozná úplně všechny – dokonce i samotného krále.“

„Ale, opravdu?“ Isollin výraz nic nevyzradil, ale zlá předtucha v ní sílila.

„Jaký je to muž! Skutečný vladař! Jak sis bezesporu jista, paní, je milován úplně všemi svými poddanými. Království je sužováno velkými starostmi o jeho zdraví. Ale ze všeho nejhorší na celé záležitosti je nedostatek zpráv o postupu jeho uzdravování.“ Isolla si přesedla a Jemilla zvedla ruku, jako by ji chtěla uklidnit. „Tím nehodlám nijak osočovat Golophina, ani ctihodného admirála Rovera, rozuměj, nemluvě o generálu Mercadovi. Ale lidé, kteří pro Abeleyna krváceli, mají právo vědět stejně tak jako velcí muži království.“

Koneckonců, pokud by měl jeho návrat k plné síle trvat delší dobu, pak by bylo jen správné, aby byla vyvolena jiná osoba odpovídajícího původu k pomoci při směřování kormidla království. Tito... *profesionálové* jsou svým způsobem velice výkonní, ale prostý lid rád vidí v čele vlády dobrou krev. Nesouhlasíš?“

Konečně to bylo venku – ten záblesk oceli mezi sametem. Jemilla se usmála. Zuby měla drobné, jemné a velice bílé. Jako kočičí, pomyslela si Isolla. Mohl Golophin vůbec dát svolení k návštěvě u krále takovému stvoření? Ne, samozřejmě že ne. Ale co měla dělat? Měla jí snad přímo do tváře říct, že lže? A co bylo napsáno v tom zatraceném svitku?

Ačkoli si to Isolla neuvědomovala, objevil se jí na tváři přísný, skoro nepříjemný výraz. Král Mark mu mimo její doslech říkal ‚výraz svolávající do zbraně‘.

„Nebudu spekulovat ani o politice muže, který se má velice brzy stát mým manželem, ani o jeho nejbližších rádcích, které se rozhodl pocítit svou důvěrou. Rozuměj, nebylo by to vhodné,“ odpověděla Isolla a sledovala, jak narážka Jemille dochází. „A král je naneštěstí velmi unaven, odebral se na lože a není schopen nikoho přijmout. Ale buď si jista, paní, že mu předám tvá přání všeho nejlepšího a brzkého uzdravení. Bezpochyby ho velmi zahřejí u srdce. Želbohu ani já nejsem paní vlastního času a obávám se, že musím náš příjemný rozhovor ukončit.“ Odmlčela se a očekávala, že se paní Jemilla zvedne, podklesne v kolenou při pukřeti a odejde. Ta se ale ani nepohnula.

„Odpusť mi mou troufalost,“ zapředla jako kočka, „ale obávám se, že budu muset tvé dobré vůle zneužívat ještě okamžik. Mám zde“ – konečně ten svitek – „svým způsobem dokument, který jako králově snoubence předám tobě. Já jako obyčejná žena příliš těmto věcem nerozumím, ale mám za to, že je to žádost, podepsaná mnoha hlavami hebrionské aristokracie. Mohu jej přenechat tobě? Zbavila bych se tím velké tíže. Děkuji, velkorysá paní. A nyní ti popřeji vše nejlepší a rozloučím se.“ Pukřle, nízké na palec přesně tak, jak vyžadovala etiketa, a rychlý odchod s vítězným zábleskem v očích.

Ta čubka, pomyslela si Isolla. Ta intrikánská, drzá čubka. Rozlomila pečeť – byl to složitý erb nějakého urozeného rodu – a přelétla očima listinu, která se jí rozvinula v rukou. Žádost to tedy byla, a při pohledu na podpisy Isolla našpulila rty a tiše hvízdla, což se na dámu rozhodně neslušelo. Vévoda z Imerdonu, nikdo menší. Pánové

Feramuno, Hebrero a Sequero. Pokud byl ten dokument pravý, musely pod ním být podepsány dvě třetiny nejvyšší hebrionské šlechty. Měla by si pravost ověřit, ale už teď nepochybovala, že zfalšovaný není. Kdo vlastně je tahle paní Jemilla? Rozhodně nebyla provdána za nikoho urozeného, jinak by se tu naparovala pod jeho jménem a nepředstavovala by se vlastním. Manželovo jméno bylo v tomto světě známkou ženiny úrovně.

A co že tahle petice vlastně vyžadovala? Aby král předstoupil před své úzkostí trýzněné poddané a dokázal, že vládcem Hebrionu je on a ne triumvirát Golophin, Rovero a Mercado. Nebo – pokud je tak zraněn, že to nedokáže – aby byl jmenován hebrionským regentem vhodný šlechtic, který má díky pokrevní linii blízko k vládnoucímu rodu, do chvíle, než bude vlády schopen král samotný. Za druhé, aby byl ke královské osobě povolen vstup signatářům této žádosti, jeho urozeným bratrancům, kteří jsou sužováni velkou starostí o jeho dobro. Za třetí, aby byl výše zmíněný triumvirát Golophin, Rovero a Mercado rozpuštěn a aby se tito pánové vrátili ke svým běžným povinnostem a přenechali vládu nad královstvím tomu, koho zvolí regentem konsilium šlechticů. Toto konsilium šlechticů – instituce, o níž Isolla přes všechna svá studia hebrionských dějin v životě neslyšela – bude za dva týdny zasedat ve městě Abrusiu, aby tyto záležitosti probralo, a bude po králi požadovat, aby se oženil se svou snoubenkou, astarackou princeznou, a dopřál svým poddaným radostný pohled na královskou svatbu a v patřičném čase i na křtiny pokračovatele vládnoucího rodu Hibrusiů.

A je to tady, rukavice, kterou jí hodili pod nohy. Provdej se za něho, nebo táhni domů. Předved' nám ho, vzpřímeného a dýchajícího, nebo nech nás urozené, abychom si zvolili svého vlastního krále. Přesně tak zněla přes všechny květnaté obraty hlavní zpráva. Isollu napadlo, jak hluboko je asi Jemilla zapletená do téhle machinace. Bylo jí okamžitě jasné, že je něco víc než obyčejný poslíček. „Bion!“ Isollin hlas práskl jako bič.

„Paní?“

„Požádej okamžitě mága Golophina o přijetí. Řekni mu, že jde o záležitost nejvyšší naléhavosti. A pospěš si.“

„Ano, paní.“

Hebrion právě prošel jednou válkou a nyní měl trpět další; ale k této mělo dojít v chodbách královského paláce. Bylo to zvláštní, ale Isolla se na něco podobného skoro až těšila.

Kapitola osmá

Corfeho skličovalo, když znovu spatřil v bezútěšném mrholení nového roku Torunnu, kolem níž se vznášel kouř uprchlických táborů jako rubáš a země byla na celé míle daleko rozšlapána desítkami tisíc lidí bez domova do bažiny. Uprchlíci se stále ještě tísnili ve stanových městečkách, postavených na příkaz torunnských radních, a nezdálo se, že by se o jediný palec přiblížili ke stěhování do nových domovů, naplněných novým životem.

„Naše nádherné hlavní město,“ zamumlal Andruw, jehož obvykle dobrá nálada byla poněkud zkalena tímto pohledem a dlouhými mílemi, které v průběhu posledního týdne cesty urazili. Uštvali třiadvacet koní, jak se vraceli na sever po vlastních stopách, a dokonce i horalé pod Corfeovým velením byli zamlklí a omámení vyčerpáním. Pro tuto chvíli měli dost. Corfe věděl, že už po nich víc chtít nemůže. A možná ho skličovalo i toto vědomí. Byl unavený stejně jako všichni ostatní, ale jediné, nač dokázal myslet, byla touha dostat se odsud pryč, nahoru na severní bitevní pole. Nic jiného ho teď nezajímalo.

V tohle se proměnil můj život. Nic jiného pro mě už neexistuje.

Dlouhá kolona unavené a špinavé jízdní jednotky a tichých mezků pomalu sestupovala z mírně zvýšeného terénu nad hlavním městem a zastavila se před městskými zdmi v těsných uličkách stanového městečka. Lidé z Aekiru zírali na zablácené barbary na vysokých válečných koních, jako by před sebou viděli tvory z jiného světa. Corfe se jim upřeně díval do prázdných očí a při pohledu na špinavé děti a jejich otrhané rodiče ho sžíral dobřela rozžhavený vztek. Toto kdysi byli hrdí obyvatelé největšího města na celém světě. Nyní se proměnili v žebráky a torunnská vláda se podle všeho spokojila s tím, že je tak nechala. Ze všeho nejraději by sem přitáhl krále Lofantyra a vymáchal mu obličej ve vazkém bahně, které páchlo jako stoka. Až přijde teplejší počasí, budou se uprchlickými tábory šířit choroby jako lesní požár.

Obrátil se k Andruwovi a Marschovi. „Tohle k ničemu není, zatraceně. Utábořte se s chlapy za tábory, co nejdál od tohohle bahna.“

„Nemáme stany a nemáme jídlo – dokonce ani seno pro koně,“ připomněl mu Andruw. Jako by mu to snad musel připomínat.

„To si uvědomuji, haptmane. Půjdu do města a uvidím, co se s tím dá dělat. Mezitím máte své rozkazy, oba.“ Odmlčel se a pak neochotně

dodal: „Nejspíš byste měli porazit pár nákladních mezků. Chlapi potřebují nějaké maso.“

„Pro krev Boží, Corfe!“ zaprotestoval Andruw tiše.

„Já vím. Ale moc toho od nich čekat nemůžeme. Raději se připravme na nejhorší. Budu zpátky hned, jak to půjde.“

Okamžitě se s koněm prudce otočil, protože se nedokázal podívat Andruwovi do očí. Ještě včera měl pocit, že hněv, který v něm plane, by dokázal zapálit celý svět a jeho by ten pohled určitě naplnil unaveným uspokojením, ale dnes v něm ta myšlenka zanechávala jen prázdnotu a chlad. Jeho muži na něm záviseli. Pokud bude třeba, olíže králi boty, aby o ně bylo postaráno.

Hlídky u brány mu ani nezasalutovaly, tak cizácky ve své rudě natřené merducké zbroji vypadal. Okamžik uvažoval o svých možnostech a nakonec zamířil k nádvořím a věžím královského paláce. Snad pro něho dokáže něco udělat jeho patronka. Koneckonců alespoň prošel první zkouškou, kterou mu uchystala.

„Plukovník Corfe Cear-Inaf,“ oznámil poněkud vyděšený komorník.

Královna-vdova se otočila od okna. Rukama si přejela po tváři a přihladila si vlasy.

„Uveď ho dál, Charesi.“

Komnatu zahřívaly pánve se dřevěným uhlím a červeně zbarvené závěsy. V rohu seděly dvě služky, tiše jako myšky. Pokynula jim a ony vstaly a zmizely za skrytými dveřmi. Očekávala ho hrdě vzpřímená, ačkoli se jí srdce v hrudi divoce rozbušilo a pocítila v něm okřídlenou lehkost, kterou už nepamatovala celá léta. Rozjařovalo ji to a dráždilo zároveň.

Vešel. Zdálo se, že tu svou merduckou zbroj miluje, ale přinejmenším si sňal z hlavy tu barbarskou přilbu, která k ní patřila. Byl potřísněný bahnem jako krvavý posel války, tvářil se nenáležitě a vůbec se do paláce nehodil. Za těch několik týdnů, které uplynuly od chvíle, kdy ho viděla naposledy, mu tvář zestárla nejméně o deset let. Světlo, které mu plálo v očích, ji popravdě řečeno na okamžik vyvedlo z rovnováhy – ji, která dokázala pohledem umlčet nejednoho krále. Byla v něm síla a prudkost, kterých si dříve nevšimla, zuřivost, již sotva držel na uzdě.

„Nu,“ řekla tiše. „Tak ses vrátil.“

„Skoro by se zdálo.“ Pak jako by se vzpamatoval, ztuhle poklekl na jedno koleno a z bot mu přitom na dlaždice popadaly kusy bahna. „Veličenstvo.“

„Už jsem ti říkala, že pro tebe jsem jen ‚paní‘. Vstaň. Vypadáš unaveně.“

„Pravda.“ Napřimil se pomalu jako stařec. Všimla si na jeho zbroji stříkanců krve, a s nevolí z něho ucítila starý pot, koně a pach ohně.

„Pro lásku Boží,“ utrhla se na něho, „copak ses nemohl alespoň vykoupat?“

„Nemohl,“ odpověděl prostě. „Neměl jsem kam jít. Právě jsme přijeli.“ Zatímco s ní mluvil, mírně se pohupoval a ona si uvědomila, že je k smrti unavený. Stiskla rty a tleskla. V hlavních dveřích se objevil Chares a uklonil se. „Výsosti?“

„Nech sem okamžitě přinést koupací vanu, novou uniformu pro plukovníka a zavolej pár sluhů, kteří rozumějí své práci.“

„Hned to bude, Výsosti.“ Chares okamžitě zmizel.

„Nemám čas,“ řekl Corfe. „Mí muži –“

„Co potřebuješ?“ zeptala se.

Přihloupě zamrkal, jako by ho otázka zastihla nepřipraveného.

„Ubytování pro tři sta mužů, a jídlo. Stáje pro skoro osm set koní a dvě stě mezků. A píci.“

Nyní byla řada na ní, aby se zatvářila překvapeně. „Koně?“

Náznak úsměvu. „Válečná kořist.“

„Postarám se o to. Vidím, že jsi měl práci, plukovníku.“

„Myslím, že jsem udělal, co se ode mě očekávalo.“ A znovu ten náznak úsměvu. Tentokrát mu jej oplatila.

Zbroj měl přirezlou k zádům. Přezky museli dva palácoví sluhové odříznout, zatímco několik dalších přinášelo bronzovou sedací vanu, kterou plnili jedním kotlíkem horké vody za druhým, dokud v místnosti nevisela hustá mlha. Jiní přinesli oblečení a boty. Královna-vdova se stáhla za paraván a potlačila smích, když zaslechla, jak Corfe s nadávkami odhání služebnictvo, které se o něho chtělo postarat. Posadila se k psacímu stolku, rychlým, ostrým písmem sepsala nutné rozkazy a označila je svou pečeti. Byla úplně stejná, jakou měl její syn král. Přinejmenším tolik autority si ještě dokázala zachovat. Lusknutím prstů přivolala sluhu.

„Odnes tu listinu k hlavnímu proviantnímu důstojníkovi,“ řekla mu, „a pospěš si.“ Pak zvýšila hlas: „Plukovníku, kde jsou tví muži?“

Zabručení a úder boty, která zrovna dopadla na podlahu. „U jižní brány za uprchlickými tábory. V téhle chvíli jim velí haptman Andruw Cear-Arudhal. Najdete je podle vůně pečeného mezka.“

Sluhové konečně odešli a ona slyšela, jak se za paravánem myje. Během několika minut se po celém paláci roznese zpráva, že se v soukromých komnatách královny-vdovy koupe zablácený plukovník jezdeckta. Byl to signál, který vyslala docela ráda. Z tohoto důvodu se budou lidé k jejímu chráněnci chovat daleko opatrněji a laskavěji. Byla to jeho odměna za to, jak prošel první zkouškou.

Kromě toho ho tu měla ráda.

Šplouchání utichlo. „Corfe?“

Nakoukla za paraván. Usnul ve vaně, paže mu visely podél boků nádoby a ústa měl otevřená.

Přistoupila k němu a v měkkých botách, které nosila u dvora, nebyly její kroky vůbec slyšet. Podlaha kolem vany byla kluzká bahnem a vodou. Když si k ní dřepala, promáčela si lem sukně.

Když usnul, některé vrásky se vyhladily. Připadal jí mladší. Předloktí mu pokrývaly jizvy po starých zraněních a voda ve vaně byla růžová krví v místech, kde se jedno z nových – na stehně – otevřelo. Dotkla se rány a přejela po ní pod vodou prstem. Na okamžik zavřela oči a řez se jí pod rukou uzavřel. Krvácení ustalo.

S prudkým trhnutím se probudil a voda vystříkla. Kolem zápěstí se jí sevřela jeho ruka.

„Co to děláš?“

„Nic,“ odpověděla tiše. „Vůbec nic.“ Naklonila se k němu, políbila ho na holé rameno a cítila, jak se jí Corfeho svaly pod rty zachvěly.

„Ty se asi moc nebojíš skandálu, že?“ poznamenal.

„Asi tolik jako ty.“

Rukou s mozoly od otěží a jílce meče ji něžně pohladil po tváři. Na vteřinu skoro vypadal jako chlapec. Ale ten okamžik pominul. Na tváři se mu znovu usadily vrásky. Ztěžka se zvedl z vany a natáhl se pro osušku, aby se zakryl. Tvářil se skoro zmateně.

„Musím se vrátit ke svým mužům.“

„Ještě ne,“ zavrtila hlavou a hlas jí ztvrdl, když se narovnala. „O tvé muže je postaráno. Tebe tady ale ještě chvíli potřebuji.“

„Proč, kvůli odměně?“

„Nemluv jako hlupák,“ odsekla. „Obleč se. Musíme si promluvit o spoustě věcí.“

Na okamžik jí upřeně hleděl do očí a ona už se bála, že ji její touha zradí, že se z ní vyvalí jako vlna z moře a ona ho zasype prosbami, aby zůstal. Odvrátil se. Sluhové přinesli karafy gaderianského vína, tác se studenou zvěřinou, jablka, sýr, čerstvý chléb. Nalila si trochu krvavě rudého vína, zatímco se osušoval a oblékal si černou uniformu torunnské pěchoty, kterou mu připravili. Jako příslušník jízdní jednotky by měl být oblečený do karmínové červeni a ona si myslela, že by mu ta barva slušela, ale také věděla, že dává přednost černé.

„Tak už se pro milost Boží najež,“ nařídila mu. Nehybně stál jako na přehlídce; očividně nenáviděl dvorní verzi uniformy, krajkové manžety, tuhý límec a boty s přezkami.

Zdálo se, jako by v nitru s něčím bojoval. Bylo mu to jasně vidět v obličejí.

„Právě teď dostávají tví muži najíst,“ řekla jemně. „Tak se přestaň chovat jako šlechtitný velitel a naplň si vlastní žaludek. Vypadáš vyhladověle.“

Konečně pookřál. Všimla si, že se musí silou vůle přemáhat, aby se na jídlo nevrhl a nezačal je do sebe cpát jako zvíře. Nutil se pomalu žvýkat a víno upíjel po malých doušcích. A znovu díky té únavě ve tváři vypadal mnohem starší. Kolik mu je vlastně let? Třicet? O mnoho více rozhodně ne, spíš méně. Seděl u jedné ze žhnoucích pánví na dřevěné uhlí s plnou sklenicí vína v jedné ruce a kusem chleba ve druhé a střídavě ukusoval a pil. Konečně dojedl, uvědomil si, že se na něj dívá, a tiše řekl: „Děkuji.“

Posadila se proti němu a zalitovala, že neměla alespoň trochu času na použití několika omlazujících zaříkadel. Byla si bolestně vědoma jatrných skvrn na hřbetech rukou a nenáviděla se za to, jak moc si jich byla vědoma.

„Zdá se, že jsi sám sobě poslem. Pokud to chápu správně, dopadla ta záležitost na jihu nanejvýš uspokojivě?“

Přikývl. „Aras tam pořád ještě je. Poslední kus práce jsem mu přenechal.“

„Tví horalé si vedli dobře.“

„Neuvěřitelně dobře.“ Vůbec poprvé se mu v hlase ozval skutečně hřejivý tón a jeho tvář jako by ožila. Stručně jí popsal své krátké tažení;

nijak se nechvástal ani nesnižoval to, čeho dosáhl. Když skončil, dívala se na něho s úžasem.

„Ty tvrdíš, že Felimbrijci jsou rození vojáci. Kdybychom to věděli před dvaceti lety, ušetřilo by to naší zemi hodně zármutku. Říkáš, že už ti jich zbyly jen necelé tři stovky.“

„Ano, nepočítaje v to nějaké dva tucty raněných, které jsem tam musel Arasovi nechat.“

Usmála se a byla ráda, že mu může oznámit nějakou dobrou zprávu. „Je dobře, že se tví divoši v boji osvědčili tak znamenitě. U severní brány tě jich právě teď čeká tisíc dalších. Zdá se, že v horách cestují zprávy na rychlých nohách.“ Raději se mu ani nezmiňovala o tom, že je všechny král málem poslal na galéry. Tak jako tak to brzy zjistí sám.

Oči se mu zaleskly a prsty, sevřené kolem sklenice s vínem, zbělaly. „U všech svatých –“ Sklopil hlavu a na jediný užaslý okamžik si myslela, že začne vzlykat, ale místo toho slyšela, jak se mu z hrdla vydral přiškrčený smích. Když opět vzhlédl, měl v rysech vytesánu úlevu stejně jasně jako písmena na náhrobním kameni. Uvědomila si, jak neuvěřitelné napětí ho svírá a získala alespoň zdání představy ohledně tlaku, jenž ho drtí.

Sklenice s vínem se mu v ruce ve spršce šarlatu roztříštila.

„Odpusť.“ Oklepal si tekutinu z prstů a zašklebil se. Dlaň měl rozříznutou po celé délce a z rány vytékala jasně rudá krev.

„Corfe...“ vydechla, vzala ho za zkrvavenou ruku a přitáhla si ho k sobě. Chvilí jí připadalo, jako by tahala za větev tuhého a nepoddajného stromu, a pak konečně povolil. Klekl si na podlahu a s povzdechem jí položil hlavu do klína. Povolala dweomer, vyhladila řeznou ránu na dlani a přetáhla mu přes otevřené maso kůži, jako by tvarovala teplý vosk. Když uvolnila energii zaříkadla, cítila, jak se v ní plamínek síly zatřepotal. Jako by ji za srdce zatahaly roky a věk se hlásil o svou daň.

Chtěl vstát, ale ona ho držela u sebe, neboť náhle chtěla, aby u ní jeho mládí zůstalo co nejdéle.

„Můžeš si chvíli odpočinout. Merdukové stáhli od Ormannovy Hráze polovinu svého vojska. Všechna tažení pro letošek skončila. Postarám se o to, aby tví muži dostali všechno, co potřebují.“ *Zůstaň se mnou.*

„Ne.“ Zvedl hlavu. Oči měl suché. „Všechno to teprve začalo. Věřím, že se jim nějak podařilo Ormannovu Hráz obejít. Martellus je v ohrožení, vím to.“

Znovu ten voják v jeho nitru. Ustupoval před ní. Nechala ho vstát a on začal přecházet po místnosti. Zastavil se, sklopil pohled ke své uzdravené ruce a pak se podíval na Odelii.

„Přece jen *jsi* čarodějnice.“

„Pravda,“ kývla unaveně. „Co to ale povídáš o ohrožení?“

„Je to pocit, nic víc. Poslal Martellus poslední dobou nějaké zprávy?“

„Celých deset dní ani slovo. Ale cesty jsou špatné.“

„To už ho odřízli.“

„Pro milost Boží! Jsi snad věstec, který tohle dokáže uhádnout pouhou intuicí?“

Pokrčil rameny. „Prostě to vím. Proč by jinak merdukové přesunuli polovinu armády uprostřed zimy? Připravují si prostor k dalšímu útoku, to je jasné – ale tentokrát ten útok nebude frontální. Dělají něco jiného, o čem nemáme nejmenší tušení. A čas nestojí při nás. Musím vyrazit na sever.“

Viděla, že jeho přesvědčení nedokáže zvrátit. „Potřebuješ si odpočinout, ty stejně jako tví muži. Nechám na sever poslat kurýry. Zjistíme, jak se věci mají.“

Zaváhal. „Dobrá.“

Jejich zraky se setkaly. Odelia věděla, že je v něm obrovská síla, něco, co předtím zahlédla jen v Johnu Mogenovi. Ale kromě ní tam bylo i něco jiného. Zranění, které se odmítalo dát vyléčit, stará bolest, která ho stále ještě svírala v drápech. Napadlo ji, že to je právě toto utrpení, které ho neustále pohánělo dál a které proměnilo obyčejného vojáka z aekirské posádky v muže, který před ní stál – v muže, jehož hvězda byla na vzestupu. Nicméně ta bolest v něm stále zůstávala.

Vstala a přešla k němu, objala ho a políbila na rty.

„A teď půjdeš do postele.“

Stále ještě byl napjatý, stále ještě jí odolával. „Musím podat hlášení králi. A musím jít za těmi novými odvedenci...“ Hlas mu zakolísal. „Proč?“ V hlase mu zazněla skutečná a nelíčená zvědavost.

Divoce se usmála. „Za prvé tě tam chci mít, a za druhé tam být potřebuješ.“

Konečně se na ni usmál.

Padesát lig vzdušnou čarou, severoseverovýchodně od místnosti, kde Corfe s královnou-vdovou sdílel lože. Přes prázdné kopce, obklopující západní silnici, která se proměnila v hnědou bahnitou jizvu na kůži země a jejíž okolí pokrývaly staré mrtvoly. Na této silnici zahynuly tisíce lidí a zůstaly ležet v blátě a dešti při útěku od Aekiru cestou k Ormannově Hrázi, když se přestali držet života, který se proměnil v živoucí noční můru.

Ale Ormannova Hráz teď stála v plamenech.

Kouř bylo vidět na míle daleko, černý, dunící sloup zkázy. A uprostřed něj stále ještě bojovali muži. Tisíc Toruňanů, chrabrých i navzdory zoufalé situaci, marně bojovalo, aby oslabili mocný merducký útok. Nepřítel už dokázal ve velkém počtu překročit řeku Searil a získával sáh za sáhem třímílový pás Dlouhých zdí, které byly nepříteli dobyty vůbec poprvé za celou dobu od chvíle, kdy byly postaveny.

Zbytek posádky Ormannovy Hráze byl na ústupu, hlavně děl proraženy, zátravky zacpané, zásoby zničené a muži pochodovali jen se zbrojí, již měli na sobě, a se zbraněmi v rukou. Jejich spolubojovníci, kteří zůstali v poslední linii, jim vykupovali čas vlastními životy a zachraňovali vzácné hodiny pochodu, které stále ještě mohly spasit to, co zbylo z Martellovy armády.

Vojsko ustupovalo ve vakuu. Krajinu kolem něho oživovaly jen sporadicky útočící jednotky merduckého lehkého jezdeckta, které přerušovaly komunikační linii s Torunnou a jihem. Nikdo v hlavním městě netušil, že Ormannova Hráz padla. Merducké lehké jezdeckto už pobilo půltucet posílů, které Martellus v zoufalství poslal na jih.

O třicet lig dál, další kolona vojáků, tentokrát černě oděných Fimbrijců, s píkami na ramenou, rychlým krokem ukrajující míle ve vražedném tempu. Přicházeli od severozápadu, z posledního směru, kde by merducké nejvyšší velitelství pátralo po posílách. Předsunutí zvědové na mezcích pročesávali terén v předstihu před hlavním vojem a snažili se najít třetí armádu, která se v oblasti pohybovala, aby se s ní mohli střetnout dřív, než vpadne těžce zkoušeným Martellovým mužům do boku a dokončí zkázu posádky pevnosti.

A třetí armáda, ze všech tří největší, zanechala za zády čluny, jejichž pomocí překročila Kardianské moře, a postupovala neustále na severozápad, aby odřízla Martellovi ústup. V čele jeli *ferinai*,

příslušníci elitního merduckého jezdeckta, a za nimi úderné oddíly *hraibadar*, vyzbrojených nyní arkebuzami místo kopí a zakřivených talvarů, jejichž pomocí dobyly Aekir. V jejich středu kráčeli váleční sloni jako pohyblivé obléhací věže a další táhli bahnem obléhací děla s obrovskými hlavními, zatímco po stranách pochodovali *minhraib*, jejichž jednotky byly složeny z feudálních odvedenců, a pluky jízdních lučištníků ze sultanátu Nalbeni, nového spojence Ostrabarů. Sto tisíc mužů pochodovalo ve čtyřech proudech, každý několik mil dlouhý. A přímo uprostřed tohoto živoucího koberce se pohyboval vůz ostrabarského sultána Aurungzeba Zlatého; za ním jelo osmdesát těžce naložených povozů, v nichž cestovalo sultánovo služebnictvo a domácnost, potřeby nutné pro vedení války a konkubíny. Aurungzeb rád táhl do války ve velkém stylu.

„Jsou pryč,“ řekl Joshelin s chraptivou nevlídností. „Můžete zvednout břicha ze země, kněží.“

Albrec s Avilou vstali z vysoké trávy, v níž se krčili. Za nimi se napřímil Siward, nasliněným palcem uhasil konec doutníků a nasadil jeho konec zpátky na doutnákový zámek své arkebuzy.

„Kdo to byl?“ zeptal se krajana. „Pícníci, nebo zvědové?“

„Zvědové,“ odpověděl Joshelin. „Půl čtyř merducké lehké jízdy. Pěkně daleko od hlavní jednotky, řekl bych. Kde jsou Toruňané? Skoro by se zdálo, že přenechali celou zatracenou zemi nepříteli.“

Albrec s Avilou naslouchali tomuto rozhovoru v rozechvělém tichu. Byli promočení skrz naskrz, umazaní od bláta a hladoví a nohy se jim podlamovaly, ale zdálo se, že ti dva staří vojáci jsou postavení z něčeho naprosto jiného, než je maso a krev. Byli nejméně o dvacet let starší než oba mniši a přitom otužilí, silní a pružní jako mladíci.

„Musíme ještě dneska jet dál?“ zeptal se Avila.

„Ano, kněže,“ řekl mu Joshelin stroze. „Podle mého kroku jsme dnes urazili sotva osm lig. Další dvě nebo tři do soumraku a pak se můžeme uložit ke spánku. Dnes ale bez ohně. Kopce se hemží merduky.“

Avila se zatvářil sklesle. Přejel si rukou po tváři, ale neřekl nic.

„Myslíte, že je hlavní město v bezpečí?“ zeptal se Albrec.

„Ale jistě. Tohle je jen součást nepřátelských krycích jednotek. Posílají sem lehké jezdeckto, abychom se nemohli nic dozvědět o jejich pohybech, zatímco oni se dozví všechno o našich. Základní taktika.“

„To jsme ale hlupáci, když o těchto věcech nic nevíme,“ poznamenal Avila jízlivě. „Můžeme teď jet?“

„Ano. Mezci si během posledních tří lig docela odpočali.“

Avila zamumlal něco jedovatého, čemu nikdo z nich nerozuměl.

Byli už na cestě čtyři dny, dva mniši a dva Fimbrijci. Během této doby pochodovali a jeli daleko usilovněji, než by si kdy Albrec myslel, že je lidské tělo schopné snést. Zažil noci bez ohně, kdy se tiskli k bokům mezků, aby se vůbec zahřáli, a jedli nasolené hovězí a armádní suchary, prolezlé červy. Joshelin odhadoval, že během dalších tří dnů dorazí do Torunny, pokud se dokáží vyhýbat merduckým hlídkám. Tyto tři dny se před nimi tyčily jako nekonečné pokání. Albrec zjistil, že je jednodušší, když myslí jen na to, jak položí jednu nohu před druhou nebo jak se dostane na návrší na obzoru. Dokonce už neměl dost energie ani na to, aby se modlil. Nyní už ho dokázala udržet na nohou jediná svinutá hmota starého dokumentu, který měl v bezpečí kapsy své kutny. Až bude v Macrobiových rukou v Torunně, pozná jeho mysl odpočinek, stejně jako tělo.

Navečer toho dne byli už Albrec s Avilou úplně otupělí a bezmocně se kymáceli na hřbetech svých mezků. Nic v jejich dosavadním životě je nepřipravilo na tak neuvěřitelně rychlou a obtížnou pouť divočinou. Nohy měli plné puchýřů, pahýly Avilových prstů ronily krev a hnis a hýždě měli odřené skoro až do živého masa od tvrdých sedel nákladních mezků. Když skupinka konečně zastavila na noc, mnichům už na ničem nezáleželo. Neměli ani dost energie, aby sesedli. Jejich společníci se na sebe dlouhou chvíli dívali, a pak začal Siward mnichy jemně stahovat z mezků, zatímco Joshelin vybalil ze svého vaku polní lopatku a pustil se do kopání díry.

Zastavili se na okraji lesíku, tvořeného většinou smrky a borovicemi, zvenčí lemovaného buky a břízami s bílými kmeny. Hluběji uvnitř ustupovaly listnaté stromy jehličnatým a jehličí, pokrývající zemi, zcela tlumilo kroky. Rychle se snášela noc a mezi stromy už byla hustá tma. Za zády se jim zvedl vítr a proháněl se rozlehlými pláněmi a mezi kopci jako zvěstovatel zimy. Albrec si pomyslel, že si ještě nikdy v životě nepřipadal tolik osamělý, ani se nenacházel na tak pustém místě. Během dne mýjeli opuštěné statky a ve spížích tu a tam nacházeli jídlo. Dokonce zahlédli u cesty hostinec, který vypadal opuštěně jako skalní útes. Jak se zdálo, všechno

obyvatelstvo severní Torunny uprchlo před přicházejícími merduky. Postaví se jim Toruňané vůbec do cesty a budou bojovat?

Když Joshelin vykopal jámu hlubokou po kolena, odložil lopatku a pustil se do sbírání dřeva zpod opadavých stromů na okrajích lesa. Siward hodil rozechvělým mnichům pár mastných, provlhlých příkrývek, odsedlal a otřel mezky a nasadil jim na čenichy pytlíky s ovsem. Zvířata byla tak unavená, že jim ani nemusel svazovat nohy; jen je přivázel k nedalekému stromu.

V temném šeru lesa zahoukal výr a něco – nejspíš liška – v dálce zavýlo a zaštěkalo. Zvuk pocit prázdnoty a osamělosti spíše prohloubil, než aby jej zaplašil.

Zaznělo křísnutí a sprška jisker odhalila Joshelinovu tvář, když se skláněl nad troudem a jemně na něj foukal. Objevil se malý ohníček, menší než plamínek svíčky. Jemně jej přikrmoval drobnými větvičkami, jako by se staral o nemocné nemluvně, a když plameny vyrostly na délku dlaně, zvedl malou hromádku větviček a jehličí a přenesl ji do jámy, kterou vykopal, a začal přikládat větší kousky dřeva. Vypadalo to, jako by nahlížel pod zemský povrch nějakou puklinou ze samotného pekla, pomyslel si Albrec, ale pak raději na tak hrozné věci přestal myslet.

Oheň sílil a oba mniši se přesunuli blíž k teplu.

„Udržujte ho,“ řekl jim Joshelin. „My máme nějakou práci.“

„Myslel jsem, že jsme neměli mít žádný oheň,“ řekl Avila a dychtivě k plamenům natáhl ruce. S tím, jak se příkrývka, kterou měl přes ramena, začala prohřívát, se z ní začal linout nesnesitelný pach.

„Připadalo mi, že ho potřebujete,“ řekl Fimbrijec a s vytaseným mečem odešel do tmy.

„Nevzdělaná chasa, tihle vojáci,“ zavrčel Avila. Oči měl zapadlé hluboko do důlků a světlo ohně se v nich kroutilo jako dva červi žlutavé záře.

„Řekl bych, že mají spoustu řečí, ale když přijde na věc, je na ně spolehnutí,“ řekl Albrec a v duchu žehnal teplu plamenů a hrubé laskavosti svých druhů.

Nedaleko se ozvaly zvuky sekání a lámání a za chvíli se vojáci vrátili do kruhu světla s hrubou zástěnou, vyrobenou z propletených větví, vyplněných drny. Podpurné kůly zarazili do země na té straně ohniště, která byla přivrácená k okraji lesa, a konečně se i oni posadili a přitáhli si kolem ramen černé vojenské pláště.

„Děkujeme,“ řekl Albrec.

Nepodívali se na něho, ale hodili mu měch s vínem a vak se zásobami. „Přinejmenším se dnes večer dobře najíte,“ řekl Joshelin. „Na tom statku jsme dneska sehnali dobrý proviant.“

Měli kuře, už dříve oškubané a vykuchané, několik dní starý chleba – který i přesto, že byl tvrdý, připadal Albrekovi po dnech vojenských sucharů jako nebeská ambrózie – a jablka a cibule. Kuře nabodli na rožeň nad ohněm a zbytek zhlтали mezi doušky hrubého vína, nad kterým by mniši ještě před několika týdny v Charibonu ohrhovali nos. Dnes jim klouzalo hrdly jako ta nejlepší gaderianská odrůda.

Siward vytáhl ze záňadří krátkou černou dýmku, naplnil ji z váčku, který mu visel u pasu a když ji zapálil, střídavě z ní s Joshelinem pokuřovali. Z hlavičky stoupal těžký, silný a štiplavý kouř. Albrec jej nasál, ale připadalo mu, že je v něm něco, co nedokáže identifikovat.

„Mohl bych to zkusit?“ zeptal se vojáků.

Siward pokrčil rameny a jeho tvář v pološeru připomínala štěrbinaté bludiště, tvořené hrou světla a stínů na vrásčité pokožce. „Pokud máš silnou hlavu. Je to *kobhang* z východu.“

„Ta bylina, kterou kouří merdukové? Myslel jsem, že je jedovatá.“

„Jen když jí vykouříš přespříliš. Pomáhá ti udržet se vzhůru a zbystřuje smysly, pokud to s ní nepřehleneš.“

„Jak jste ji získali?“ V Albrekovi se probudila zvědavost a na okamžik mu zvedla z mysli závoj vyčerpání.

„Z armádních přidělů. Dostáváme tu směs společně s chlebem a solenou koninou. Když není co zakousnout, dokáží vojáci vydržet celé týdny jen díky tomuhle.“

„A dokáží pak s tím kouřením přestat, když chtějí?“ protáhl Avila.

Joshelin se na něho podíval. „Jen pokud mají vůli.“

Albrec si vzal dýmku, kterou mu Siward poněkud neochotně podal, a nasál doušek trpkého kouře hluboko do plic. Nic se nestalo. Vrátil dýmku majiteli a cítil tak trochu úlevu.

Ale pak se znenáhla všechny bolesti a starosti rozplynuly v příjemné, hřejivé záři. Cítil, jak mu svaly zaplavuje nová síla a zdálo se mu, že je lehký jako malé dítě. Užasle zamrkal. Světlo ohně se proměnilo v překrásnou podívanou, která ho do sebe vtahovala s jasnou, splétanou přitažlivostí. Natáhl k plamenům ruku a v poslední chvíli mu záěstí stiskly tvrdé Joshelinovy prsty.

„Musíš dávat pozor, kněže.“

Přikývl a cítil se přihloupale a nadšeně zároveň.

„Ještě nikdy jsem vás to neviděl kouřit,“ poznamenal Avila k Fimbrijcům.

Siward pokrčil rameny. „Začínáme cítit únavu. I my jsme lidé, zakladateli.“

„No to nám tedy Bůh milostivě žehnej,“ odsekl Avila a zahalil se do své páchnoucí přikrývky.

Stáhli kuře z rozně a rozdělili je na čtyři kusy. Albrec už sice neměl hlad, ale přesto spálené maso snědl, přestože vůbec netušil, jakou má chuť. Měl pocit, že má mysl čirou a ostrou jako ledový rampouch. Po starostech bylo veta. Začal se pohihňávat a pak se náhle vzpamatoval, když si uvědomil, jak nevěřičně ho jeho tři společníci sledují.

„Skvělý materiál. Skvělý,“ zamumlal a padl na záda do měkkého borového jehličí; usnul dřív, než se jeho hlava dotkla země.

Avila přes něho přehodil přikrývku. Byla už proděravělá od předchozích nocí, strávených spánkem poblíž ohnišť.

„Ráno ti ovážu nohy,“ slíbil mu Joshelin.

Mladý mnich zakladatel roztržitě pokýval hlavou a zhluboka si zavdal vína. „Co budete dělat, až nás v bezpečí dopravíte do Torunny?“ zeptal se.

Fimbrijci si vyměnili pohledy a pak stočili oči k ohni. „Budeme čekat na další rozkazy od maršála,“ odpověděl konečně Siward.

„Přece ale nevěříte, že vůbec nějaké další rozkazy dostanete. Albrec mi řekl, co má váš maršál v plánu. Vede muže na jistou smrt.“

„Starej se o své věci, knězi,“ zahučel nečekaně prudce Joshelin.

„Tohle moje věc není,“ připustil Avila. „Jen mě tak napadlo, jestli jste přemýšleli, co si počnete, až vyřídíte tenhle úkol.“

„Jak správně říkáš,“ poznamenal ostře Joshelin, „tvá věc to není. A teď se prospí. Potřebuješ hodně odpočinku, jestli nás chceš během zítřka obšťastňovat stejnou dávkou kňučení a skučení jako dneska.“

Avila se na něho chvíli díval a nakonec se mu tvář roztáhla do úsměvu.

„Máš pravdu,“ přikývl. „Nerad bych tě zklamal.“

Kapitola devátá

Připadalo mu, že v jitřním světle vypadá mladší než včera v noci. Ležel opřený o loket a sledoval, jak poklidně spí, a v popředí jeho mysli zuřil prudký boj pocitů a vzpomínek. Surově je potlačil, přibouchl jim dveře do tváří a několik následujících vteřin dokázal ležet a sledovat ji skoro spokojeně, skoro bez trýzně.

Otevřela oči. Neviděl ani stopu po ranní nejistotě nebo po pozvolném buzení. V jednom okamžiku spala, v následujícím myslela, byla ostražitá a při plném vědomí. Oči měla zelené jako mělčiny Kardianského moře na vrcholu léta, okouzující, nádherná barva. Oči jeho Heriy byly šedé, neustále veselé, a v jejich hlubinách bylo daleko méně vědění. Ale Corfeova manželka zemřela mladá.

„Žádný smutek,“ řekla Odelia tiše. „Ne dnes ráno. Něco takového ti nedovolím.“ Její slova sice rozkazovala, ale tónem skoro až prosebným. Usmál se, políbil ji na čelo bez jediné vrásky a posadil se. Jeho okamžik míru pominul, ale to se dalo jen očekávat. Nic víc si ani přát nemohl.

„Budu muset jít, paní,“ řekl a zničehonic si připadal jako mládenec z milostných písní. Aby se víc přiblížil skutečnosti, shodil nohy z lůžka na kamennou podlahu. „Čeká na mě tisíc mužů.“

„Co zmůže jedna žena proti síle tisíce barbarů?“ usmála se čtverácky a vstala také, nahá a nádherná. Sledoval, jak si přes ramena přehazuje hedvábný plášť a vlasy se jí rozlévají ve zlaté záplavě po zádech. Byl rád, že je nemá tmavé. To už by bylo příliš.

Navlékl si dvorní uniformu, kterou ze srdce nenáviděl, a zadupal nohama v absurdních botách s přezkami. Po dlouhých týdnech ve vysokých jezdeckých škorňích mu připadalo, jako by vsunul nohy do bavlny.

Ozvalo se diskrétní zaklepání na dveře.

„Ano,“ řekla Odelia, aniž spustila třeba jen na okamžik oči z Corfeho.

Komorná. „Výsosti, v předpokoji je král. Přeje si tě okamžitě vidět.“

„Řekni mu, že se oblékám.“

„Nechce čekat, Výsosti. Trvá na tom, abys ho přijala okamžitě.“

Odelia se podívala Corfemu do očí a na rtech se jí zavlínil úsměv. „Zalez někam do kouta, plukovníku.“ Pak se otočila ke komorné. „Řekni mu, že ho přijmu hned, tady.“

Děvče odběhlo. Corfe jedovatě zaklel. „Ty ses nejspíš královsky zbláznila, co?“

„Za čelem postele je závěs, který ti skvěle poslouží. Jen si dej pozor, ať ti nevyčuhují špičky bot.“

„U lásky Svatého!“ Corfe polkl zbytek kletby, vystřelil přes místnost a skryl se na určeném místě. Závěs byl volně vázaný. Viděl jím jako hustou mlhou. Srdce mu bušilo tak prudce, jako by šel do boje, ale nedalo mu to, aby se na okamžik nezamýšlel, jestli je vůbec prvním mužem, který tohoto úkrytu využívá.

Král Torunny vstoupil do soukromých komnat královny-vdovy o několik vteřin později.

Odelia seděla u toaletního stolku zády k synovi a kartáčovala si zlaté vlasy.

„Musí to být skutečně vážná záležitost, když mi musíš vrazit do ložnice dřív, než se stačím obléct,“ poznamenala kousavě.

Lofantyr přešel očima po pokoji. Potil se a vypadal jako vyděšený žáček v pracovně přísného učitele.

„Matko, Ormannova Hráz padla.“

Kartáč se zastavil na půli cesty lesklými kadeřemi. Corfe měl pocit, že se jeho srdce zastavilo s ním. Skoro už vykročil zpoza závěsu.

„Víš to jistě?“

„Merducké lehké jezdeckto bylo pozorováno sotva deset mil od městských zdí. Generál Menin vyslal oddíl, který nepřátelskou jednotku rozprášil a několik mužů zajal. Jeden z nich u sebe měl tohle.“

Lofantyr podal matce malý kožený válec, poškrábaný a pokrytý temnými skvrnami.

„Kurýrní schránka,“ podotkla Odelia mechanicky. Vytrhla ji synovi z rukou a jediným trhnutím ji otevřela a vyklepla list pergamenu, který se nacházel uvnitř. Rozvinula jej a pročetla a ruce se jí přitom chvěly jako uvězněný skřivan.

„Martellova pečeť – vypadá pravě. Datováno předevcířem. Kurýr musel mít dobrý čas, než ho chytili. U lásky milosrdného Svatého, dali se na pochod a míří na hlavní město. Deset tisíc mužů, Lofantyre. Musíš jim vytáhnout s vojskem naproti.“

„Zešílela jsi, matko? Celá země se rojí nepřáteli. Oddíl generála Menina se sotva stačil stáhnout. Musíme se připravit na obléhání a Martellus se musí o sebe postarat sám. Nemohu postrádat jediného vojáka.“

Odelia zvedla hlavu. „Ty žertuješ?“

„To je uvážená rada generálního štábu,“ bránil se král. „Já s ní souhlasím. Už jsem vydal rozkazy, aby byly tábory uprchlých Aekíranů zrušeny a jejich obyvatelé dopraveni lodní cestou na jih. Flotila stojí na kotvě v ústí řeky. Necháme merduky, ať vykrvácejí u našich zdí.“

„Stejně jako krváceli u Aekiru a Ormannovy Hráze, bezpochyby,“ řekla královna-vdova suše. „U Boha, Lofantyre, myslí na to, co děláš. Vzdáváš se čtvrtiny své země a jejího lidu ve prospěch nepřítele. Zahazuješ Martella a jeho armádu – nejlepší vojáky, které máme. Synu, tohle přece nemůžeš udělat.“

„Nutné rozkazy jsou sepisovány právě v tomto okamžiku,“ odsekl král. „Děkuji ti, že si uvědomuješ, kdo v tomto království vládne, matko.“ Hlas mu začínal znít pisklavě. Na spáncích mu stály krupěje potu. Vytrhl jí Martellovu zprávu z ruky. „Od této chvíle nejsou státní záležitosti tvou věcí.“ Očima přešel po komnatě, všiml si dvou sklenic a zmuchlaného ložního prádla. „Ostatně vidím, že máš na práci jiné věci. Během odpoledne sem pošlu úředníka pro pečeť, kterou stále ještě máš. Dobrý den.“ S divokým pohledem v očích se uklonil, otočil, vyrazil z místnosti a ještě ve dveřích si otíral z čela pot.

Na okamžik se rozhostilo ticho a pak se Corfe vynořil z úkrytu. Královna-vdova seděla u toaletního stolku s bradou položenou na hrudi. Když vyšel zpoza závěsu, zvedla k němu oči a on si zděšeně všiml, že v nich má slzy, ačkoli rysy její tváře byly jako vytesané z kamene.

„Bůh sám ví, jak jsem mohla porodit něco takového,“ řekla a něco v jejím hlase zjeřilo Corfemu vlasy v týle.

Vstala. „Ten hlupák nemá ani dost odvahy na to, aby mi vzal pečeť rovnou – musí si pro ni poslat lokaje. Nu, přinejmenším jsem předem varována, což má své výhody. Musíš dostat rozkazy, plukovníku – něco natolik všeobecného a vyhýbavého, aby tě nikdo nemohl obvinít z překračování pravomocí. O to se okamžitě postarám.“

Corfe už stál u dveří s náručí plnou své staré uniformy a rezavějící merducké zbroje a přes rameno měl přehozený bandalír se šavlí. „Co chceš, abych udělal?“ zeptal se chraptivě.

„Pokud to bude jen trochu možné, zachraň Martella. Využij k tomu ty horaly, kteří na tebe čekají před branami. Nic jiného nedostaneš. Pokud jsem tu zprávu četla dobře, tak je Martellus alespoň týden pochodu od nás.“

„Pěchotního pochodu,“ poznamenal Corfe. „To já se svými muži urazím za polovinu času.“ Zaváhal. „Opravdu si myslíš, že mí horalé mohou situaci zvrátit?“

„Jinak bych tě tam neposílala. Jak rychle se můžete vypravit na cestu?“

Zamyslel se. Jeho muži byli vyčerpaní stejně jako koně. Měl tisíc nových vojáků, které musel do jednotky začlenit.

„Potřebuji alespoň den. Když budou dva, tím lépe,“ odpověděl.

„Dobře.“

Corfe se otočil k odchodu, ale ona ho zavolala zpátky.

„Ještě jedna věc, plukovníku – ve skutečnosti dvě. Za prvé: na severu je na pochodu fimbrijské velké tercio, které se snaží zapojit do boje s jižní merduckou armádou. Možná k tobě budou mít blíž než samotný Martellus. Nedovolím si tě poučovat o taktice, ale mohlo by být výhodné se s nimi spojit dřív, než na nepřítele zaútočíš.“

Corfe přikývl. Jeho mysl pracovala na plné obrátky, třídila informace a snažila se vytvořit nějaký plán, jakkoli rámcový.

„A za druhé,“ pokračovala královna-vdova, „ti sepíšu pověření, které tě tu bude po návratu čekat. Pokud se ti podaří Martella a Fimbrijce zachránit, udělám z tebe generála, Corfe.“

Bez úsměvu se na ni podíval. Právě jsem ochutnal mrkev, pomyslel si. Kdy asi ucítím bič? Ale než vykročil ze dveří, řekl jen: „Na shledanou, paní.“

Jeho muži byli ubytováni v prázdném skladišti u řeky. Leželi bez příkrývek na kamenné podlaze, nedostatečně postlané slámou. Mezi nehybnými těly stály otevřené nádoby se soleným vepřovým a suchary a soudky slabého piva, které patřilo k denním přidělům torunnské armády. Strhli pár dřevěných přepážek uvnitř budovy a rozdělali několik ohňů. V celkově zatuchlém prostředí horalé páchli a kouř štípal Corfeho do očí. Probudil Andruwa, Marsche a Ebra a všichni tři na něho zírali rudě podlitýma očima jako na ducha, zatímco na šatech jim stále ještě lpěla špína tažení.

„No ne, podívejte se na šviháka,“ řekl Andruw, promnul si oči a dokázal na tváři vyloudit unavený úsměv.

Corfe si začal stahovat dvorní uniformu a místo ní si oblékal starou. Cítil se neuvěřitelně zahanbený, když byl čistě a dobře oblečený, zatímco jeho vojáci leželi na slámou posypaném kamení jako banda zapomenutých vagabundů.

„Myslel jsem, že vás ubytují v běžných kasárnách,“ řekl s prudkým vztekem.

„Tohle bylo nejspíš to nejlepší, co dokázali najít,“ uklidňoval ho Andruw. „Ale na tom nesejde. Klidně bych spal v kanále a chlapi taky. O koně se ale postarali dobře, osobně jsem na to dohlédl. Leží na slámě.“

„Nechte mužstvo spát. Vy tři pojd'te se mnou. Máme práci.“

Jeho důstojníci ho poslechli jako tři nemohoucí starci. Výraz na Corfeho tváři ale umlčel veškeré otázky, které by snad mohli mít.

Torunna byla v zimě stejně jako všechna severní města bahništěm, neboť v ulicích stálo tekuté bahno, ve které se proměnila udusaná hlína. Obyčejným obyvatelům sahalo po kotníky a ti, kteří byli společensky na vyšší příčli žebříčku, jím ztěžka projížděli na koních, byli nošeni v nosítkách nebo jezdili kočáry. Proplétat se davy v řídkém mrhlení bylo únavné, ale déšť je přinejmenším probudil. Corfe byl rád, že je vlhko. Ještě pořád mohl ze své pokožky cítit Odeliinu vůni, i přes pach rezivějící zbroje.

Dost často si davem lokty klestily cestu jednotky torunnského vojska, které měly namířeno k hradbám. Hlavní město hučelo ruchem, ale nezdálo se, že by se zatím šířila nějaká panika – nikde neviděli ani stopy po neklidu. Zprávy o pádu Ormannovy Hráze se ještě mezi lidmi nerozšířily, i když už všichni věděli, že uprchlické tábory za městskými hradbami mají být zrušeny. Zatímco čtveřice putovala k severní bráně, Corfe své spolence zpravil o současné situaci. Andruw zmlkl a mračil se. Stejně jako Corfe sloužil u Ormannovy Hráze, ale ještě déle. Měl mezi Martellovými muži přátele. Hráz byla jeho domovem. Na rozdíl od něho byl Marsch vzrušený, skoro až potěšený představou, že se setká s tisícovkou svých soukmenovců.

Případní odvedenci byli utábořeni míli od hradeb, mimo bažiny tábora. Jak si Corfe potěšeně všiml, postavili hlídky, a když se svými důstojníky pomalu stoupal do kopce, vyrazila jim v ústřety skupina jezdců, kteří se ve spršce vazkého bahna zastavili deset yardů před

nimi. První jezdec, mladý muž s černými vlasy, štíhlý jako děvče, něco zavolal jazykem kmenů a Marsch mu odpověděl. Corfe zaslechl mezi řečí své jméno a oči černého jezdce se do něho zabodly.

„Doufám, že na vzhled moc nedají,“ zabručel Andruw. „Měli jsme si vzít koně.“

Černý jezdec jediným plyným pohybem sesedl a předstoupil. Byl dokonce menší než Corfe a na sobě měl dokonale zhotovenou starobylou drátěnou košili. U boku mu visela dlouhá, zlověstně zakřivená šavle a Corfe si všiml lehkého kopí, zavěšeného na hrušce sedla.

„Tohle je Morin,“ řekl Marsch. „Patří k Cimbrijcům. Má tu šest set lidí. Zbytek jsou Feldari a něco z mého vlastního lidu, z Felimbrijců. Náčelníci ho zvolili ze svého středu za válečného náčelníka.“

Corfe přikývl.

Černý horal Morin z hrdla vyrazil dlouhý, vášnivý proslov v rodném jazyce.

„Chce vědět, jestli je pravda, že jeho muži mají bojovat jen s merduky,“ překládal Marsch.

„Řekni mu, že je to pravda.“

„Ale také říká, že pokud si budeš přát, klidně bude bojovat i s Toruňany. Pokusili se jeho muže zotročit, když sem dorazili, a násilím je odzbrojili. Tři přišli o život. Ale pak byli znovu propuštěni. On“ – Marschův hlas zněl v tomto okamžiku skoro omluvně – „nevěří Toruňanům, ale doslechl se, že jsi jako důstojník sloužil pod Johnem Mogenem a tak musíš být ctihodný muž.“

Corfe si s Andruwem vyměnili pohled. „Vidím, že torunnská vojenská zdvořilost neztrácí na síle,“ zamumlal Andruw. „Překvapuje mě, že po takovém přivítání hned neodtáhli zpátky do hor.“

„Chtějí bojovat,“ řekl Marsch prostě, zatímco Ebro, dokonalý příklad torunnské vojenské zdvořilosti, se jim za zády mlčky mračil do bláta u svýh bot.

„Řekni Morinovi, že dokud bude se svými muži sloužit pod mým velením, bude s nimi zacházeno jako s muži a já se za ně postavím naprosto ve všem. Pokud poruším přísahu, kterou tímto skládám, nechť moře vystoupí z břehů a pohltí mne, nechť se zelené kopce otevrou a spolknou mne, nechť hvězdy z nebe spadnou a pohrbí mne navěky.“

Tak zněla starodávná přísaha horských kmenů, kterou mu kdysi složil Marsch se zbytkem Katedrálníků. Když Marsch dokončil překlad

Morinovi, černý vůdce horských kmenů poklekl na jedno koleno a podal Corfemu jílec své šavle – a Corfe poslouchal, jak tatáž slova opakují všichni náčelníci hrdelním jazykem cimbrických národů.

A jeho malá armáda se v tom okamžiku rozrostla o tisíc mužů.

Kapitola desátá

Než se celá jednotka připravila k cestě na sever, netrvalo to dva dny, ale tři. Celkem ji tvořilo třináct set mužů a skoro dva tisíce koní plus nákladní mezci v počtu necelých dvou set. Všichni byli vybaveni nepoužívanou merduckou zbrojí, která neužitečně plesnivěla v zapadlém skladišti, a všichni nováčci si své zbroje natřeli toutéž krvavou červení jako původní Katedrálníci. Zprvu se dívali na merducké vybavení úkosem. Na rozdíl od Marsche a jeho původních pěti set galejníků měli s sebou vlastní zbraně a nosili krásně vypracované drátěné košile, ale Corfe trval na tom, aby oblékli stejnou zbroj, v jaké bojovala jeho první jednotka na jihu. Mimoto chtěl těžké jezdectvo, drtivý úder obrněného útoku. Polovina nově příchozích byla vyzbrojena silnými kompozitními luky z rohu a horského tisu s dopředu vyhnutými konci a na rozsochách sedla se jim ježily plné toulce šípů, ale nyní byli vyzbrojeni kopími jako merducké těžké jezdectvo. Měli čistě a jednoduše sloužit jako úderné jednotky.

Třináct set mužů, z nichž tisícovka dosud nikdy netvořila součást organizované vojenské jednotky. Corfe je rozpočítal do šestadvaceti čet po padesáti a těch tři sta mužů, kteří přežili tažení na jih, rozdělil do těchto čet jako poddůstojníky. Dvě čtyry tvořily švadronu a čtyři švadrony zase křídlo: takto vytvořil tři křídla plus švadronu v záloze, aby strážila nákladní mezky a zásobní koně. Povýšil Andruwa, Ebra a Marsche na velitele jednotlivých křídel a Ebro se samým vděkem ze svého prvního samostatného velení skoro nezmohl na slovo.

Tohle všechno vypadalo hezky na papíře, ale skutečnost byla daleko složitější. Den a půl trvalo, než vymohl pro své muže vybavení a přeorganizoval velitelský řetězec. Ukázalo se, že Morin mluví dobře normannsky a Corfe si ho vybral za pobočníka a překladatele. Náčelník kmene sice nebyl příliš nadšen tím, že mu nebylo svěřeno velení nad samostatným křídlem, ale neměl nejmenší ponětí o taktice, kterou Corfe

chtěl používat a spokojil se s tím, že se v budoucnu do čela jednotky v poli dostane. Prozatím byla jeho hrdost ukojena tím, že Corfeho rozkazy předával ostatním, skoro jako by pocházely od něho.

Celkově byla jednotka – střizlivě řečeno – velice nesourodá a na nejnižší úrovni stále ještě přetrvávaly sklony k dělení podle příslušnosti k jednotlivým kmenům. Muži se ještě stále pokládali více za Cimbrijce nebo Feldari než za Katedrálníky, ale Corfe věděl, že jakmile projdou několika bitvami, změní se to.

Tábor byl ve dne v noci jedním bzučícím vírem aktivity. Andruw se s několika četami pustil do dovážení zásob od neochotného a poněkud pobouřeného oddělení proviantních jednotek, a kdyby nebylo dobré vůle hlavního zásobovacího důstojníka plukovníka Passifala, nejspíš by jim nebyl vydán jediný suchar. Jiní pilně pracovali na okovávání koní a opravách zbrojí, zatímco Corfe vedl na pusté planině severně od hlavního města formační cvičení a cimbuří městských zdí lemovali užaslí a v některých případech posměvační diváci.

Nutil své muže pracovat tvrdě, ale ani o vlásek tvrději, než honil do práce sebe. Třetího dne byla všechna tři křídla s jistou dávkou kleteb a strkání schopna na jediný signál Cerna, Corfeho trubače, přejít z pochodové linie do bojové formace. Při pohledu na přesuny téhle jednotky by určitě torunnští pořadoví poddůstojníci ztratili ohromením řeč, ale Corfe měl za to, že konečný výsledek vyhovuje. Nebylo dost času na to, aby je učil nějaké jemnějšíky. V myšlenkách ho ze všeho nejvíc mučila představa, jak se řady jeho vojáků na bojišti rozpadnou a celá formace se promění v kmenovou válečnou družinu; obzvlášť v případě, že se před nimi dá nepřítel na útěk. U shromáždění kolem táborového ohně se jim snažil s pomocí Morina jako překladatele vštípit příkaz, že se nesmí zrušit řady, pokud k tomu od velitelů křídla nedostanou výslovný rozkaz. Jeho proslov následovalo zlostné mumlání a z temnoty v zadní části davu někdo zavolal, že jsou válečníci a ne otroci, a že nepotřebují, aby jim někdo přikazoval, jak mají bojovat.

„Bojujte po mém způsobu,“ zavolal v odpověď Corfe. „Jen projednou bojujte tak, jak to chci já, a pokud vám nepřinesu vítězství, pak můžete vést boj tak, jak budete chtít vy. Ale zeptejte se Marsche a jeho Felimbrijců, jestli můj způsob není dobrý.“

Mumlání utichlo. Muži už všichni věděli o bitvách, které původní Katedrálníci svedli na jihu, o přesilách, které porazili. Corfe si uvědomil, že stojí před zkouškou. Pokud povede tyto muže k porážce –

v jakémkoli měřítku – pak už si nikdy nezíská jejich důvěru a oddanost v dalším boji. Ctili schopnosti a ne hodnosti, a skutků si vážili více než květnatých prohlášení.

Noc před plánovaným pochodem byl znovu povolán do komnat královny-vdovy. Dorazil k ní ve své staré otrhané uniformě a celou cestu palácem si byl vědom šeptání, které se ozývalo za jeho zády. Řeči se hnaly městem jako lesní požár: Torunnu čekalo stejné obléhání, jaké zažil Aekir, král měl brzy odcestovat s celým dvorem na jih a přenechat město nepříteli, měla být podepsána dohoda, úmluva o poddanství. Martellus byl mrtev, vítězil na celé frontě, padl merdukům do rukou a stal se jejich zajatcem. Nikdo nedokázal rozlišit skutečnost od výmyslů a tisíce obyvatel už se daly na útěk na jih v jednolitém proudu kočárů, povozů, vozíků a lidí. U Aekiru byla alespoň nějaká naděje, dokonce i důvěra, že dokud je vede John Mogen a hradby stojí, nakonec zvítězí. Zde veškerá naděje prchala s davu uprchlíků. Corfemu se z toho zvedal žaludek. Začínal přemýšlet, jestli cokoli ze světa, který znal, přežije do následující zimy.

Když byl uveden do jejího soukromého pokoje, seděla Odelia sama u pánve s dřevěným uhlím a vysoko na stěnách kolem ní stály temné stíny.

„Paní.“

Jedna část stínu se oddělila a utekla pod ochranu okolní převládající temnoty příliš rychle, než aby si stačil všimnout, co to bylo, ale královna-vdova se ani nepohnula. „Měl jsi štěstí, plukovníku.“

„Proč, paní?“

„Málem na tebe zapomněli. Prozatím jsi byl přehlížen.“

Corfe se zamračil.

„Nevím, co tím chceš říct.“

„Chci tím říct, že můj syn král na tebe zapomněl díky... řekněme vzrušení, způsobenému jinými zprávami. Ale někdo jiný – plukovník Menin, nebo bych možná měla říct *generál* Menin – byl právě zpraven o tvé existenci. čím dříve se dostaneš z města, tím lépe.“

„Chápu,“ kývl Corfe. „Chce mi to nějak znepřijemnit?“

Odelia se nevesele usmála. „To nevím. Už se nedostanu tak často k informacím z jednání na nejvyšší úrovni. Instinktem bych odhadla, že král je ustrašený a jeho generál je kašpar. Meninovi lokajové sledovali tvé muže při cvičení. Zítra ráno obdržíš nové rozkazy. Bude ti nařízeno,

abys předal velení nad svou jednotkou jinému, daleko poddajnějšímu důstojníkovi, který právě dnes dorazil do města z jihu.“

„Aras,“ zasyčel vztekle Corfe.

„Přesně ten. Podle jeho verze jsi dole dokončil práci jen zpola a teď si připisuje lví podíl na vítězství, kterého musel dosáhnout, zatímco ty ses už nemohl dočkat, aby ses vrátil do lože královny-vdovy.“ Úsměv na Odeliině tváři připomínal v záři plamenů spíše jizvu.

„Nechal jsem u toho zmetka raněné, zatraceně.“

„Postarala jsem se, aby je Passifal uložil na nějakém zapadlém místě, o to se neboj. Ale ty musíš vytáhnout do pole, Corfe, než tě zničí.“

„Vyrážíme za úsvitu. Mohli bychom i dřív.“

„Svítání bude úplně stačit. Ale žádné fanfáry. Obávám se, že situace si žádá diskrétní odchod.“

„A byl jsem snad někdy cokoli jiného než diskrétní, paní?“

Náhle se zasmála jako mladá dívka. „Nedělej si s tím starosti, Corfe. Jen se postarej o to, aby ses vrátil s vavřínem ve vlasech, já dohlédnu na zbytek. Ještě pořád zbylo dost provázků, za které dokážu zatáhnout, dokonce i v hlavním štábu. Ale proto jsem tě k sobě nevolala. Něco pro tebe mám.“ Odhrnula plátno, které dosud v jejím klíně přikrývalo dlouhou, lesklou dřevěnou skříňku. Corfe přistoupil blíž, zvědavý, ale trýzněný nedostatkem času.

„Nu, tak ji otevři!“

Poslechl a zevnitř se mu do tváře zaleskla dlouhá, naleštěná čepel.

„Je tvá. Jestli chceš, myslí si, že jsi ji dostal pro štěstí. Schovávala jsem ji tady celých šest let.“

Corfe vzal zbraň do ruky. Byla to těžká jezdecká šavle, jen mírně zakřivená, ale přesto broušená po obou stranách, s prostým košovým jílcem, v němž byla rukojeť, ovinutá drátem, potemnělá potem cizího muže. Byla to stará zbraň, která svou práci odváděla – na ostří zahlédl několik malých zubů. Při pohledu zblízka si všiml hadovitého lesku na kování čepele.

„Musí být stará,“ řekl obdivně.

„Patřila Johnu Mogenovi.“

„Můj Bože!“

„Říkal jí *Hanoran*, což ve staronormannštině znamená ‚Řešitel‘. Dědila se v jeho rodě po celé generace. Nechal mi ji tady, když odešel

převzít místo guvernéra v Aekiru. Můžeš si ji vzít.“ Odeliin hlas zněl nenucené, ale oči se mu vpíjely do tváře jako dva olivínové blesky.

„Děkuji, paní. Znamená pro mě mnoho, když mám takovou zbraň.“

„Sám by určitě chtěl, abys ji měl. Líbilo by se mu víc, že znovu ochutná krev v rukou schopného muže, než aby se na ni prášilo v komnatách staré ženské.“

Corfe se na ni podíval a usmál se, když mu do srdce pronikla radost z lehké šavle, její smrtonosná vyváženost. Jílec mu v ruce seděl, jako by byl vyrobený přímo pro něho. Veden impulsem poklekl na jedno koleno a nabídl jej královně-vdově.

„Paní, máš přinejmenším v tomto království svého rytíře, ať už je jaký je.“ Zvedl k ní rozesmáté oči. „A nejsi vůbec stará.“

Znovu se zasmála. „No tedy, taková dvornost! Ještě z tebe udělám šlechtice, Corfe.“ Vstala a opravdu v tom okamžiku vypadala mladá – žena sotva kolem třicítky, i když už jí mohl být i dvojnásobek. Je krásná, pomyslel si Corfe obdivně. Pohladila ho po tváři rukou se štíhlými prsty.

„To je vše, plukovníku. Nebudu tě od tvých barbarů vzdalovat ani o vteřinu déle. Musíš, *musíš* opustit město za svítání. Vybojuj svou bitvu, vrať se s Martellem a jeho muži a já se postarám o to, aby se tě nikdo nedokázal ani dotknout.“

Přikývl. Řešitel vklouzl do pochvy u jeho boku sotva s jemným cvaknutím, ačkoli byl skoro o palec delší. Vzal odřenou šavli, která s ním putovala celou cestu až od Aekiru, a se zařinčením jí mrštil do kouta. Pak se uklonil a bez jediného ohlédnutí vyšel z místnosti.

Ale královna-vdova Odelia přešla pokoj, zvedla odhozenou šavli a uložila ji do hedvábím vyložené skříňky, v níž ještě před chvílí ležela zbraň Johna Mogeny, a pak uložila skříňku stejně pečlivě, jako by v ní byl uložen veliký poklad.

Šedivá hodina před úsvitem, mrazivá jako nitro hrobu. A v kopcích, které ohraničovaly západní silnici na sever od hlavního města, se malá skupinka unavených cestovatelů na okamžik zastavila, aby se podívala na Torunnu, která se před nimi rozkládala. Podél cimbuří plály pochodně jako had drahokamů, proplétající se spící zemí, a řeka Torrin byla široká, hluboká a kovově bledá, když se obloha nad Jafrarským masivem na východě začala prosvětlovat.

Dva mniši, dva fimbrijští vojáci a dva polomrtví mezci, všichni potřísněni bahnem daleké cesty. Mlčky stáli jako vysochaní v šerém přísvitu rána, dokud menší z obou mnichů, ten s tváří neuvěřitelně znetvořenou, neklesl na kolena a neseplal ruce k modlitbě. „Díky, Bože, ach díky, Bože.“

Vojáci se kolem sebe rozhlíželi jako lišky, na které je uspořádán hon, ale v kopcích se kromě luňáků vysoko nad zemí nic nehýbalo. „Můžeme rozdělat oheň,“ řekl jeden z nich mnichům. „Pochybuji, že by se merdukové odvážili tak blízko k hlavnímu městu.“

„Proč nepokračujeme přímo k bránám?“ protestoval Avila. „Je to sotva liga. Předpokládám, že to bychom ještě zvládli.“

„Počkáme, dokud se úplně nerozední,“ odpověděl Siward. „Kdybys dorazil k bránám teď, mohli by tě zastřelit. Torunna je skoro v obležení a strážní na cimbuří budou vyjukaní jako zajíci. Neurazil jsem tuhle cestu jen proto, abych do sebe nechal vpálit torunnskou kuli.“

Žádná další diskuse se nerozvinula a oba mniši by ve skutečnosti nedokázali na rozechvělých nohou urazit ani krok. Byli na pochodu celou noc. Joshelin se Siwardem složili otepi klestí, naložené na jednom z mezků, hodili svým svěřencům zpola prázdný měch s vínem a pustili se do práce s ocílkou a troudem. Albrec a Avila si stříkli trpké víno do hrdel, ačkoli se jim hlady dělaly mžitky před očima, a seděli s pohledem upřeným na poslední ramusianské velkoměsto východně od Cimbrických hor.

„Svatý nad námi musel držet ochrannou ruku,“ poznamenal Albrec. Hlas se mu chvěl. „Jaký očištec to byl, Avilo. Nikdy v životě jsem nebyl tolik unavený. Ale očišťuje to duši: Milosrdný Svatý –“

„Blíží se sem nějakí jezdcí,“ zavolal Avila.

Joshelin a Siward rozkopli sotva zapálený oheň a zakleli. Vrhli se na zem a unavené mezky strhli s sebou.

„Kde jsou?“

„Můj Bože, vždyť je to celá armáda!“ zasténal Avila. „Tam – jdou v řadě. Museli vyjít z města.“

I jindy tak těžko čitelné výrazy obou Fimbrijců jasně odrážely zoufalství. „Jsou to merdukové,“ zašeptal popelavý Siward. „Torunna už padla.“ Zachmuřeně začal nabíjet arkebuzy, zatímco Joshelin zuřivě zapaloval doutnáky.

„Mají zbroje celé šarlatové,“ řekl otupěle Albrec. „U lásky svatých, pomyslet si, že jsme urazili celou tu cestu, abychom takhle skončili.“

Byla to skutečně armáda, dlouhá, disciplinovaná kolona těžce obrněného jezdeckta přes tisíc mužů silná. Jeli pod podivným černým a šarlatovým praporem a někteří za jízdy zpívali neznámým jazykem, který nicméně oběma příkrčeným mnichům zněl hrubě a divošsky. Pochodová linie je zavede jen sáhy od úkrytu unavené čtveřice a za mělkou terénní prohlubní, ve které se skrývali, se rozkládala na celé míle plochá krajina. Neměli kam utéct.

Albrec se horlivě modlil s očima pevně zavřenýma, zatímco Avila jen otupěle seděl, a ve tvářích obou Fimbrijců bylo jasně vidět, že nehodlají prodat životy zadarmo. Čelo kolony se k nim přiblížilo sotva na délku kabelu a dva vojáci právě tiše natahovali kohoutky, když zaslechli hlas, volající nezaměnitelnou normannštinou:

„Řekni Ebrovi, aby držel to své Bohem zapomenuté křídlo na silnici! Žádný roztroušený pohyb, Andruwe, slyšel jsi mě? Pro lásku Svatého, nejedeme na žádný zasraný piknik!“

Albrec otevřel oči.

První jezdec v koloně přitáhl koni otěže a zastavil dlouhou kolonu pokynem zvednuté paže. Mniši byli odhaleni. Vyrasila k nim klusem skupinka jezdců a vycházející slunce se rumělkově odrazilo od pancířů. V chladném větříku se prapor rozvinul a Albrec na něm zahlédl něco, v čem se při troše fantazie daly odhalit věže katedrály. Vstal, zatímco se ho tři společníci snažili ze všech sil znovu strhnout k zemi.

„Dobré jitro!“ zavolal a srdce mu v hrudi bušilo jako splašené.

První jezdec v předsunuté skupině zpomalil a s pohledem stále na ně upřeným k nim došel krokem. Pak si sňal z hlavy barbarskou přilbu. „Dobré jitro,“ odpověděl. Měl tmavé vlasy a hluboce zapadlé šedé oči. Albrekovi připomínal oba Fimbrijce, se kterými strávil tolik času. Tvrdý, úctyhodný a plný přirozené autority. Mladý muž, ale obdařený pohledem staršího muže. Vedle něho seděl další, vytesaný ze stejného kamene, ale ten v sobě měl jistou dávku veselí, kterou nedokázala skrýt ani cizokrajná zbroj. V šeravém jitřním světle vypadali oba jako starodávni válečníci, kteří vystoupili z legendy.

„Kdo jste?“ zeptal se Albrec rozechvěle.

„Corfe Cear-Inaf, plukovník torunnské armády. Tohle je má jednotka.“ Muž mírně přimhouřil oči, když se ze země zvedli i ostatní Albrekovi společníci. „Nejste vy náhodou Fimbrijci?“

„Jen my dva,“ prohlásil Joshelin hrdě. Držel v rukou arkebuzu, jako by se zatím ještě nerozmyslel, jestli z ní má vystřelit, nebo ne. „Ze

šestadvátého tercia pod velením maršála Barbia, momentálně oddělení a operující samostatně.“

Plukovník jezdecký zamrkal a otočil se k druhovi. „Jeďte dál, Andruwe. Já vás dohoním.“ Sesedl a podal Joshelinovi ruku, zatímco se velká kolona za jeho zády dala znovu do pohybu. Stovky vojáků, všichni na skvělých koních, oblečení v podivných zbrojích, a mnozí měli tetované tváře. Pokud to byly torunnské jednotky, tak se nepodobaly žádným vojákům, které Albrec kdy v životě viděl nebo o kterých slyšel.

„Kde je Barbius?“ zeptal se plukovník Corfe Cear-Inaf Joshelina, sotva mu sevřel ruku.

„Proč to chceš vědět?“ zeptal se Fimbrijec.

„Jedu mu na pomoc.“

Kapitola jedenáctá

„Tihle dva jsou z Charibonu, říkáš?“ zeptal se plukovník Corfe Cear-Inaf Joshelina, když mu povyprávěl, co je sem přivedlo. „Jsou tedy mniši. Co máte vy dva za práci, jste vyslanci od pontifika?“

„Ne tak docela,“ odpověděl Avila suše. „Pověsti o pohostinnosti Charibonu většinou neuvěřitelně přehánějí. Rozhodli jsme se hledat svou pozemskou spásu jinde.“

„Jsou to kacíři, stejně jako vy Toruňané,“ vpadl netrpělivě Joshelin. „Přišli sem předat nějaké dokumenty tomu druhému svatému muži, kterého tu máte. Nuže, jak jsem říkal, Toruňané – maršál s armádou byli týden pochodu od Ormannovy Hráze, když jsme se od nich oddělili, a mířili na jihovýchod, k pobřeží. Ale poslouvej mě, nejdou se jen spojit s Martellem. Maršál také chce zaútočit z boku na merduckou armádu, která míří na sever od Kardianského zálivu.“

„Mají pěkně velkou odvahu, když si myslí, že mohou zaútočit na armádu takové velikosti a přežít,“ řekl Corfe krátce. Očima se zabodl do Fimbrijce před sebou. „A také obrovský smysl pro povinnost. Za to jim musím vzdát poctu.“

Joshelin krátce pokrčil rameny, jako by sebevražedná odvaha byla součástí normálních duševních pochodů ve fimbrijské armádě.

„Nedokážete je dohnat dřív, než dojde ke kontaktu s nepřítelem,“ řekl. „Pokud tomu správně rozumím, máte posílit obranu pevnosti.“

„Ano.“

„Se třinácti sty mužů?“

„Zdá se, že i my máme silný smysl pro povinnost.“

Dívali se jeden druhému pevně do očí, a najednou mezi nimi proběhl slaboučký záblesk úsměvu. Joshelin mírně pookřál.

„Jste jízdní, takže se možná dokážete přesouvat dostatečně rychle, abyste do bojů zasáhli,“ přiznal neochotně. „Co to máš za vojáky? Toruňané to nejsou.“

„Příslušníci horských kmenů z Cimbrických hor.“

„A ty jim věříš?“

„Stejně jako každému jinému. Prolili jsme spolu krev.“

„Určitě svou práci znáš. A co torunnský král? Tahle jednotka je všechno, co nahoru pošle?“

„Ano. Král je v tomto okamžiku... velice zaměstnán. Dává přednost naději, že se Torunna pokusí přežít obléhání a bude čekat na merdukův útok tady.“

„Pak je to hlupák.“

Albrec s Avilou zalapali po dechu a čekali v odpověď na tuto poznámku vzteklý výbuch, ale Corfe jen kývl: „Já vím. Ale přesto pro něho budeme krváčet v poli.“

„A tak to má být. Jsme koneckonců jen vojáci.“

Dlouhá kolona už kolem nich prošla a jen v dálce se ještě ježily píky zadní stráže. Corfe se po ní ohlédl a pak se vyhoupl do sedla svého neklidného koně. „Musíme jet dál. Hodně štěstí při plnění vašeho úkolu, otcové. Pokud se setkáte s Macrobiem, řekněte mu, že ho pozdravuje Corfe a že ještě nezapomněl na cestu od Aekiru.“

„Ty Macrobia znáš?“ zeptal se ho Albrec užasle.

„Dá se říct, že jsem s ním cestoval. Kdysi dávno.“

„Jaký je to člověk?“

„Je to dobrý muž. Skromný – nebo přinejmenším takový byl v době, kdy jsem ho znal. Merdukové mu vyloupili oči. Ale lidé se mění, jako všechno ostatní. Teď už za něho odpovídat nemohu.“

Otočil se na cestu, ale Joshelin zavolal: „Plukovníku!“

„Ano?“

„Může se stát, že nebude tak jednoduché Barbia najít, o Martellovi nemluvě. Pojedu s tebou a přinejmenším tě navedu na správnou cestu.“

Corfe si ho pozorně prohlédl od hlavy k patě. „Dovedeš jezdit na koni?“

„Dokážu se udržet v sedle, pokud to stačí.“

„Bude muset. Tak dobře. Naskoč si za mě. Později ti najdeme zvíře mezi zásobními. Dobrý den, otcové.“

Válečný oř se dal do klusu a zatímco na něm Corfe seděl pohodlně vzpřímený jako na židli, Joshelin za jeho zády nadskakoval a kymácel se s půvabem pytle obilí. Siward sledoval přítelův odjezd se sevřenými rty a když se obrátil k oběma mnichům, kteří mu byli svěřeni do péče, zaznělo mu v hlase skutečné znechucení.

„Tak dobře, půjdeme do města. Podíváme se, jak to s vámi dopadne.“

Předpokoje v novém pontifikálním paláci byly prostorné prázdné sály se stěnami z chladného mramoru a se štukovými stropy. V řadách tam stála nízká pozlacená křesílka, na pohled příliš křehká, aby kohokoli unesla, a noví macrobianští rytíři církve stáli na stráži jako vytesaní mágové a blýskali se železem a bronzem. Někdo našel v zapomenutých arzenálech několik desítek půlzbrojů a rytíři vypadali jako paladinové ze zapomenutých bájí.

V předpokoje bylo rušno, všude přecházeli mniši, nižší šlechticové a poslové. Macrobius, kterého Himerius v Charibonu označoval za heresiarchu, byl duchovním vůdcem tří velkých ramusianských království západu, a dokonce i v dobách války musela práce církve – nebo přinejmenším této její nové verze – pokračovat. Podle nového řádu museli být vysvěcováni biskupové, za ty, kteří zůstali věrni himerianské církvi, musela být nalezena náhrada a palácový komplex byl plný prosebníků a těch, kdo hledali úřad, a jejich příspěvky do církevní pokladnice musely být nějakým způsobem odměněny. Byl utvořen nový řád zakladatelů a popravdě řečeno zde byly velice rychle duplikovány všechny okrasy a tváře staré církve, aby mohli být macrobiané pokládáni za hodné nepřátelství neosvěcených v Charibonu. Albrec, Avila a Siward stáli v davu a nevěřicně hleděli. Merdukové táhli k městským bránám a tady se muži dohadovali, vymáhali noviciáty pro své druhé syny, úlevy z desátků ze svého majetku a nájem církevní půdy.

„Už to tak vypadá, že život jde dál,“ poznamenal Avila nikoli bez trpkosti. Byl ze všech svých spoluvěrců v Charibonu nejsvětější a

navíc aristokratem do morku kostí, ale na praktiky nové církve hleděl se stejným unaveným úžasem jako Albrec.

„Musíme se setkat s pontifikem,“ řekli uštvaně vyhlízejícímu antillanovi, který se snažil shromážděný dav poněkud zorganizovat.

„Ano, jistě, to bezpochyby,“ odsekl a odkračel důležitě dál v oblaku pohrdání.

Dva mniši stáli jako pár ztracených vagabundů a nejspíš tak skutečně i vypadali – zmrzačení, špinaví a otrhaní. Albrec odkulhal za antillanem. „Ne, ty mi nerozumíš, bratře – musím se s pontifikem setkat dnes, okamžitě, v naléhavé věci!“ Zatahal mnicha za na míru ušitou kutnu jako dítě, které obtěžuje matku.

Antillan se ze sevření malého tuláka vytrhl. „Strážte! Vyved'te toho muže!“

Dva rytíři církve vystoupili z řady a tyčili se nad prosebníkem Albrekem jako hory. Jeden ho hrubě popadl za rameno. „Tak pojd'. Žebráci čekají u dveří.“

Ale vtom se vzduchem mihla temná šmouha bleskového pohybu, zasvištění a rytíř byl sražen k zemi pažbou Siwardovy arkebuzy. Fimbrijec pustil zbraň na zem, vytrhl z pochvy krátký meč a vzápětí druhý rytíř hleděl podél jeho čepele, jejíž hrot měl zastrčený v nosní dírce.

„Tihle dva knězi se setkají s pontifikem,“ prohlásil Siward nevzrušeně. „Dnes. Hned.“

Šum a hluk v předpokoji okamžitě umlkl a rozhostilo se ticho. Všichni nevěřícně sledovali scénu, která se před nimi odehrávala. Síní se k nim vydali další rytíři církve s tasenými meči v rukou a na okamžik už se zdálo, že Siwarda rozsekají na kusy přímo na místě, kde stál, ale pak promluvil Avila jasným, zvonivým tónem urozeného muže:

„Jsme mniši z Charibonu a neseme důležité dokumenty, které vyžadují pozornost samotného Macrobia! Naším ochráncem je proslulý fimbrijský důstojník. Jakýkoli nepřátelský čin vůči jeho osobě bude elektoráty pokládán za vypovězení války!“

Rytíři ztuhli na místě už ve chvíli, kdy zaznělo slovo ‚fimbrijský‘. Antillanovi klesla čelist a vyhrkl:

„Schovejte meče! Na tomto místě nebude prolita krev! Je to pravda?“

„Je to pravda jako to, že má ještě pořád nos na obličej,“ protáhl Avila a kývl ke zpocenému rytíři, který měl na výše zmíněný rys své tváře namířeny dvě stopy oceli.

„Musím zavolat svého nadřízeného,“ zamumlal antillan. „Schovejte meče, říkám vám!“

Čepele se neochotně vrátily do pochev a síní se začaly přelévat tiché vlny šepotu, dohadů a spekulací. Avila plácl po rameni Siwarda, který sledoval skupinku rytířů církve přimhouřenýma očima.

„Tohle byla dokonalá hra, příteli. Jen je mi líto, že jsi nedostal příležitost, abys mu rozhodil vnitřnosti po mramoru.“ Siward neodpověděl, jen zvedl svou arkebuzu a odkopl stále ještě bezvědomého rytíře, kterého srazil k zemi nejdřív. Nikdo se neozval ani neohradil.

Objevil se zakladatel, obtloustlý a holohlavý. „Jsem monsignor Alembord, správce služebnictva Jeho Svatosti. Možná by bylo nejlepší, kdybyste mi vysvětlili, oč jde.“

„Neprobíjeli jsme se až sem vánicemi, vlky a útočícími armádami jen proto, abychom tady klábosili s nějakým lokajem!“ vykřikl Avila. Očividně si svou roli užíval. „Okamžitě nás uveď do přítomnosti Jeho Svatosti. Přinášíme zprávy, které jsou určeny pouze pontifikovi. Stůj nám v cestě na své vlastní nebezpečí!“

„Pro milost Boží, Avilo,“ zamumlal Albrec, který mezitím pomáhal vstát rytíři církve, sraženému Siwardem.

Zdálo se, že monsignor Alembord váhá mezi zděšením a vztekem. „Počkejte tady,“ odsekl nakonec a odběhl s nešťastným antillanem v závěsu.

„Ty ses měl dát k divadlu, Avilo,“ řekl unaveně Albrec svému příteli.

„Je mi nanic, když se na mě někdo utrhuje, obzvlášť takový tlustý šváb jako je tenhle zakladatel. Už je na čase, abychom se přestali plížit ve stínech. Je třeba věci trochu popohnat. U Ramusiova vousu, copak si myslí, že svrhli církev jen proto, aby na jejím místě postavili jejího dvojníka, stejného do poslední drobnosti? Počkej, až pontifex uslyší příběh, který mu povíš, Albreku. Jestli je to slušný muž – jak si to o něm nejspíš myslí ten chlapík Corfe – pak si můžeme být u krve Boží jisti, že skrze něj oťrese světem.“

ČÁST DRUHÁ

VSTŘÍC BOHŮM

„Nepřítele nikdy nesmíš dohnat k zoufalství. Podobná tíseň v něm může probudit dvojnásobnou sílu a příliv odvahy, která byla dříve nalomena a sklíčena. Není totiž větší pomoci pro muže s pokleslým srdcem, upachtěné a znavené, než vůbec žádná naděje na pomoc.“

Rabelais

Kapitola dvanáctá

Bylo to vzdálené dunění palby, co následovali. Převalovalo se za obzorem jako hněv nějakého podzemního boha. Rachot celé baterie dělostřelectva, promísený s valivým praskáním arkebuz. Morin sklouzl ze sedla, přiložil ucho k zemi a naslouchal vzdálené bitvě. Když se napřímil, měl ve tváři výraz úžasu.

„Mnoho, mnoho mužů a mnoho velkých děl,“ řekl. „A koně, celé tisíce koní. Válka zní ozvěnou celou zemí.“

„Ale kdo to je?“ zeptal se Andruw. „Martellus, nebo Barbius? Nebo oba?“

Ostatní členové skupinky včetně Corfeho se podívali na Joshelina. Prošedivělý Fimbrijec seděl na neklidném torunnském koni unavený a podrážděný. Řečeno mírně nebyl žádný rozený jezdec.

„To bude maršál,“ usoudil. „Nešel tak daleko na sever, aby narazil na Martella. K Ormannově Hrázi nám pořád ještě zbývá čtyřicet lig cesty. Vsadil bych se, že Martellova jednotka je určitě nejméně dva tři dny pochodu od nás.“

Skupinka jezdců se nacházela půl míle před hlavní jednotkou, ačkoli jak Ebro, tak Marsch se odpojili a vedli švadrony po křídlech, aby zabili veškeré merducké vojáky, na které narazí. Corfe chtěl, aby se přiblížili k nepříteli nepozorovaně. Stejně jako dříve u Staedu chtěl mít na své straně moment překvapení, když už nemohl do pole vytáhnout s dostatečně silnou jednotkou.

„Jak je to daleko, Morine?“ zeptal se svého tlumočníka.

„Ligu, víc ne.“

Možná třicet minut cesty, pokud nechtěl uštvať koně ještě před útokem. Bude muset nechat přinejmenším jednu švadronu vzadu s mezky... Corfeho mysl prováděla bleskové propočty, přidávala ke konečným výsledkům rizika a možnosti. Potřeboval samozřejmě provést průzkum, ale to by spotřebovalo příliš mnoho času, jehož se mu nedostávalo. Průzkum bojem? Příliš neobratné a navíc by tím ztratil výhodu nenadálého překvapení. Při početních stavech své armády potřebuje udeřit pokud možno na merducký bok nebo týl. Čelní útok na frontální linie obrovské armády by byl prostě a jednoduše zločinem – poslal by své muže na jistou smrt.

„Jedu dopředu,“ rozhodl náhle. „Morine, Cerne, pojed'te se mnou. Andruwe, přebíráš velení. Kdybychom se do dvou hodin nevrátili, můžeš nás pokládat za padlé.“

Řev bitvy sílil, čím blíže přijížděli. Vzrůstal a opadal jako příliv, občas skoro utichal, aby se znovu zvedl v děsivé baráži hluku, pod nímž jako by se chvěla i samotná tráva. Tři jezdci tu a tam viděli vojáky – podle zbrojí merduky – kteří postupovali jednotlivě nebo v malých skupinkách po úbočích kopců. Od každé armády se za postupu trousili muži, jako pes trousí chlupy. Vojáky trápila bolest nohou, vyčerpání nebo propadali bojovému šílenství, a ani ta nejlepší hlídka vojenské policie je nedokázala udržet všechny v řadách.

Konečně dojeli na hranu posledního hřebene a připadali si jako návštěvníci divadla, kteří z galerie sledují neuvěřitelnou podívanou, jak pod nimi zuří bitva.

Bitevní linie se táhla možná na dvě míle, tu a tam zahalená převalujícími se oblaky dýmu ze střelného prachu. Fimbrijská armáda byla zahrnuta do defenzivy a bojovala o holé životy. Corfe viděl strašlivý plot pikenýrské falangy, osm mužů hluboký, a po jeho bocích nepočtené formace arkebuzírů. Ale na bojišti postřehl i jiné západní jednotky. Torunnští kyrysníci, mohly jich být možná tři stovky, smíšené s několika tisíci obyčejných pěšáků a arkebuzírů, bojovali proti obrovské přesile a snažili se rozvinout podél křídel. To znamenalo, že tu byl i Martellus. Posádka Ormannovy Hráze musela pochodovat daleko rychleji, než si Joshelin myslel. Spojili se s Fimbrijci a vůbec poprvé v dějinách bojovali bok po boku se svými dávnými nepřáteli. A bylo jich tak málo! Martellus musel přijít nejméně o polovinu mužstva.

Merducká armáda, proti níž stáli, byla nesmírná. Proti ramusianským liniím postupovalo přinejmenším třicet nebo čtyřicet tisíc vojáků a Corfe viděl, jak na bojiště proudí další jednotky z jihovýchodu – čerstvé formace na křídelních pozicích, které nakonec zapadaný oblklíci a zničí. Bitva na frontální linii nebyla ničím víc než zdržovacím manévrem. Až merdukové zaujmou postavení po bocích, zahájí útok ze všech stran najednou a nic – ani fimbrijská chrabrost, ani torunnská tvrdohlavost – jim nedokáže odolat.

Hledal nějaké kritické místo, jakoukoli merduckou slabost. Postavení, na které by mohl zaútočit a kde by mohl vrazit klín mezi řady nepřátel a zasít pokud možno co nejvíce zmatku a rozvratu. A

Corfe měl za to, že to místo našel. Nalevo od západní týlové linie se nacházel dlouhý hřeben, část odlehlého řetězce kopců, které se odtrhly od jihozápadních štítů Thurijských hor. Místní obyvatelé té oblasti říkali Severní slatina. Merducké oddíly už byly na odlehlých úbočích hřebene, ale vrcholek zůstal prázdný. Sestoupili dolů, aby se dostali na dostřel arkebuz, a za sebou nenechali nic než prázdný prostor. Proč by se také měli starat o situaci v týle? Nemuseli se bát, že na bojiště dorazí nějaké torunnské posily. Tolik mysleli na zkázu Martella a Barbia, že se stali zranitelnými. Silný úder může na tomto místě otevřít past a snad dokonce odrazit nepřátelské křídlo. Tohle bylo místo, které hledal. A přesně tohle musí udělat.

„Zpátky ke hlavní jednotce,“ řekl svým dvěma společníkům a plným tryskem vyrazili.

Svolali spěšnou válečnou poradu, na níž Corfe vyložil Andruwovi, Ebrovi, Marschovi, Joshelinovi a Morinovi svůj plán. Morin neřekl jediné slovo, ale oči mu zářily. Bylo jasné, že se mu představa útoku zamlouvá. Marsch působil stejně neproniknutelné jako vždy – nejspíš by se tvářil stejně, kdyby mu Corfe přikázal, ať zajde přes ulici koupit bochník chleba – a Joshelin očividně souhlasil s čímkoli, co pomůže jeho krajanům. Ale jak Andruw, tak Ebro vypadali ztrápeně. Byl to nakonec Andruw, kdo vtělil své obavy do slov. „Víš jistě, že to zvládneme, Corfe? Totiž... už jsme kolikrát stáli proti přesile, ale tohle...“

„Vím to jistě, haptmane,“ kývl Corfe. Čas utíkal a muži umírali. Už se nemohl dočkat, až vyrazí. „Pánové, vraťte se ke svým jednotkám. Kolonu povedu osobně. Žádné trubky, žádné zatracené jásání ani křik, dokud se všichni nerozmístíme na pozicích a neuslyšíte Cerna troubit signál k útoku. Máte pět minut, pak na můj pokyn vyrážíme.“

Katedrálníci se dali do pohybu o necelých deset minut později. Rozdělili se do tří souběžných řad, každá o síle více než čtyři sta mužů. Corfe, Cerne a Morin jeli v čele jako malá hlavice šípu. Monumentální řev bitvy, který před nimi rozechvíval samotnou zemi, dosahoval vrcholu. Corfe stoupal do návrší s nadějí, že až se podruhé podívá na bojiště, nespatří západní jednotky úplně smetené a rozdrčené. Pak už by je nečekalo nic než spěšný ústup do Torunny a nevyhnutelná neúspěšnost dalšího obléhání. Porážka, brutální, naprostá a konečná. Uvědomil si, že mu ze rtů splývají dětinské modlitby, které nešeptal už

celá desetiletí, když jeho kůň vystoupil na vrcholek, za nímž se skrývalo bitevní pole. Ještě nikdy v životě se necítil tak živý, ještě nikdy si nebyl tolik vědom sám sebe.

Boj stále ještě neskončil, ale pravé křídlo západní armády bylo beznadějně obklíčeno. Tucet fimbrijských pikenýrských tercií se tam semklo do čtverce, obleženého merduky, a zatímco se moře nepřátel rozbíjelo ve vlnách o ostré hroty pík a znovu a znovu ustupovalo, fimbrijská formace zůstávala stejně dokonalá, jako by vojáci prováděli nácvik pozic na kasárenském dvoře. Fimbrijci a Toruňané uprostřed linie ale nebyli daleko porážce. Jejich řady byly nuceny ustupovat, jako musí povolit příliš napínaný luk, a linie se prohnula. Brzy se roztrhne a západní armády budou rozděleny na dvě formace. Jen nalevo, sotva půl míle od místa, kde se na hřebeni formovala řada Corfeho mužů, pouze tam zůstávala naděje.

Merdukové stále ještě neobsadili vrchol hřebene a Katedrálníci se po něm rozmístili do bitevní linie čtyři koně hluboké.

Corfe si všiml, jak někteří z nepřátel ukazují na nové jednotky kavalérie na hřebeni, ale zároveň věděl, že si uvědomují, že jsou oděni v merducké zbroji. Měl k dobru ještě několik minut.

Katedrálníci stáli na určených místech. Řada jezdců šest set yardů dlouhá, čtyři koně hluboká, naprosto tichá – diváci nesmírného krveprolití v údolí pod sebou. Šarlatové zbroje se leskly ve slabém slunečním světle a prapor pleskal v syrovém větru. Někteří nepřátelé začínali mít z nehybné jezdecké jednotky na hřebeni obavy. Několik set se jich rozvinulo do rojnice, aby zachytili jakýkoli nepředvídaný útok po pravém merduckém křídle.

Corfe přešel klusem k Andruwovi a podal mu ruku. „Hodně štěstí, haptmane. Pokud se už nesetkáme, bylo mi ctí s tebou sloužit.“

Andruw se zazubil a sevřel jeho železnou rukavici ve své. „Ale že jsme si užili nějakou tu legraci, co říkáš, Corfe?“

Corfe přešel na místo uprostřed první řady, které si pro sebe vybral. Otočil se k trubači. „Cerne, zatrub do útoku.“

Cerne, silně tetovaný divoch, který by za svého plukovníka kdykoli s radostí položil život, zvedl ke rtům roh a vyloudil z něj pětitéonové volání hor. Corfe tasil šavli Johna Moga a ta se mu nad hlavou zablýstěla jako náhlý letní blesk z čistého nebe. Pak pobídl koně do běhu; formace za ním se dala do pohybu, země se rozechvěla nárazy

skoro pěti tisíc kopyt a z tisíce hrdel se ozval válečný pokřik horských kmenů.

Merdukové v údolí se začali otáčet a i Toruňané s Fimbrijci, kteří bojovali zoufalou bitvu o přežití, sledovali dlouhou řadu jezdců, která se k nim valila z hřebene jako šarlatová lavina. Dvanáct set těžkých koní, kteří nesli muže, zakuté v rudém železe, v jejichž rukou se tyčil k nebesům nehybný les kopí a jimž se v patách nesl strašlivý, barbarský válečný pokřik.

Jezdci zrychlili do cvalu, řady se rozdělily a děsivá kopí se sklopila do vodorovné polohy. Merducká rojnice se podívala na valící se záplavu a dala se na útěk.

První řada Katedrálníků je buď zadupala do země, nebo proklála hroty kopí skrz naskrz, než pokračovala dál. Půltucet jezdců padl k zemi, když koně na nerovném povrchu zakopli, ale řady se zcelily a útok pokračoval. Hlavní merducká formace, k níž měli namířeno, se zuřivě snažila obrátit čelem vzad, aby se střetla s tímto novým nepřítelem, který se tu objevil kdovíodkud, oděný v jejich vlastní zbroji, zářící rudě, jako by byla pokryta prolitou krví, a který zpíval nějakým barbarským jazykem. Oddíl arkebuzírů *hraibadar* se zastavil na dost dlouhou dobu, aby stačil vypálit do nepřátelských řad salvu, ale blížící se hrůza byla už příliš nadosah, než aby stačili pořádně zamířit a tak se také dali na útěk. Jejich formace se rozbila ještě předtím, než mezi ně vrazila první řada Katedrálníků.

Velcí koně sráželi merduky jako vyplašené zajíce a strašlivá kopí v rukou jezdců je během prvního střetu nabodávala na hroty po desítkách. Koně s řícením padali na zem a zabíjeli přátele i nepřátele, ale hybná síla útoku byla příliš velká, než aby ji to dokázalo zastavit. Jeli dál a za nimi se řítily druhá řada a pak třetí a čtvrtá. Další koně padali, když zachytili kopyty o mrtvolý zhroucené na zemi a jezdci letěli vzduchem, jen aby byli sami udupáni k smrti řadami svých druhů. Corfe během těchto prvních třiceti vteřin ztratil šedesát mužů, ale merdukové s jekem hrůzy a děsu umírali po stovkách.

Celé jejich pravé křídlo se stáhlo a Katedrálníci na ně zaútočili v děsivém masakru. Merdukové byli na sebe natlačeni tak pevně, že muži uprostřed davu nedokázali ani zvednout ruce, a celé desítky najednou jich byly zašlapávány do mazlavého torunnského bahna. Nepřátelská bitevní linie se dala na ústup, jak se důstojníci snažili vytáhnout své

podřízené z jatek a přeskupit síly. Ale Katedrálníci se valili dál. Většina jich v tomto okamžiku už přišla o kopí nebo je zlomila a tak horalé tasili meče a podtínali nepřátele jako ženci, kráčející pšeničným polem. Nic nedokázalo udržet soustředěný nápor stovek tun masa, svalů a oceli, ale už začínali zpomalovat. Útok se začal obrovskou převahou nepřátel zastavovat a zatímco jezdci nabodávali na hroty kopí, sekali a drtili samotné srdce merduckého pravého křídla, začaly je obklopotvat rezervní oddíly.

Corfe cítil, jak mu na tváři tuhne krev. Krk jeho koně se jí přímo černal a Řešitel zářil jasnou červení až k samotnému jílcí. Tohle byl vůbec první okamžik od střetu u Ormannovy Hráze, kdy se setkal s merduky na bitevním poli, a na několik minut zapomněl, že je důstojník a velitel armády. Vrazil mezi nepřátele se vztekem anděla pomsty, beze slov ječel a bojový pokřik se mu postupně proměnil ve jméno jeho mrtvé manželky, které mu zvonilo v myšlenkách hranou mučivého sebeobviňování. Nepřátelé se obraceli na úprk, zděšení nezastírané vražedným výrazem v jeho obličejí, a v útoku byl na hrotu, aby odvedl svůj díl zabíjení. Téměř zapomínal na strategii a taktiku a odpovědnost velitele. Ale nyní se jeho hlad po boji vytrácel a Corfe začínal vidět jasně.

Stáhl se z první bitevní linie, udýchaně se rozhlédl a zvažoval situaci. Všiml si, jak se po levé straně bojiště přesouvají do bitevní vřavy čerstvé nepřátelské síly a uvědomil si, že jeho muži splnili svůj úkol.

Cerne stál ještě pořád vedle něho jako krvavé zjevení války a oči se mu pod okrajem přilby leskly šílenstvím. „Zůstaň se mnou,“ přikázal mu Corfe a vyrazil napříč vražedným tlakem mužů a koní po své pravici.

Nacházely se tu jednotky černě oděné pěchoty a k obloze se zvedal les pík. Jeho vojáci se dokázali probíjet až k okraji fimbrijských linií. Někdo zatahal Corfeho za rukáv a on okamžitě zvedl meč k úderu, ale když se prudce otočil, našel vedle sebe Joshelina. Fimbrijský veterán měl v očích podobný výraz jako Cerne a tryskala z něho divoká radost.

„Řeknu jim, aby se stáhli zpátky,“ snažil se překřičet jek bitvy. „Promluvím si s nimi. Mě budou poslouchat. Ale ty musíš dostat své vojáky na ten kopec, jinak vás tady zavrou!“

Corfe přikývl. Joshelin krátce švihl rukou k hrudi ve fimbrijském zasalutování a pak odjel přímo do středu linií svých krajanů.

Tohle byl ze všech nejobtížnější manévr, ta nejtěžší část celé války, kterou kdy kdo zkusil – stahování jednotek za boje. Zbylo ještě dost Fimbrijců, aby mohli krýt jejich ústup? A kde je Martellus?

„Plukovníku!“ ozvalo se volání a Corfe se otočil. Byl to znovu Joshelin. Vedl koně za uzdu a vedle něho kráčel Fimbrijec s knírem a rudou šerpou kolem pasu.

„Jsem maršál Barbius,“ řekl muž. „Kolik vás tu je?“

„Třináct set.“

„Jen tolik? Na to jste to tu pěkně rozmíchali.“

Corfe se naklonil ze sedla. V boji dostal těžký zásah merduckým talvarem, a i když čepel nepronikla silnou zbrojí, ztuhl mu po úderu celý hrudník. Zasyčel bolestí, když potřásal maršálovi rukou. „Musíš se odsud se svými muži stáhnout. Kde je Martellus? Zachráním vás tolik, kolik jen zvládnou.“

„Martellus je mrtvý,“ odpověděl Barbius beze stopy citů. „Mám pravé křídlo obklíčené a střed jednotky je pod příliš velkým tlakem na to, aby se dokázal stáhnout. Ale poslal jsem rozkazy levému křídlu, aby vás následovalo. Budeme krýt váš ústup.“

„Jak?“

„Samozřejmě útokem, jak jinak?“

Ten člověk to myslel vážně. Corfe nevěděl, jestli ho má obdivovat, nebo litovat.

„Musíš ustoupit se mnou,“ řekl Barbiovi, ale maršál jen zavrtěl hlavou. „Mé místo je tady. Jak se jmenuješ?“

„Corfe Cear-Inaf.“

„Pak se postarej o mé muže, Corfe. Josheline, ty půjdeš s ním.“

„Pane –“

„Poslechni rozkaz, vojáku. Musíš jít teď hned, plukovníku. Nevím, jestli je dokážu udržet dlouho.“

Corfe přikývl. „Bůh s tebou,“ řekl s vědomím, že Barbius nepřežije. Maršál se bez dalších řečí otočil a vyrazil pěšky zpátky k bojové linii. Joshelin si otřel tvář a zavřel oči.

„Zatrub ústup,“ přikázal Corfe trubači.

Cerne na něho okamžik hleděl, pak si přiložil roh ke rtům a zatroubil. Vysoko a jasně zazněl nad řevem a hlukem boje lovecký signál Cimbrických hor, tentokrát oznamující konec lovu. Corfe přemýšlel, kolik jeho mužů jej uslyší.

Tempo bitvy se na okamžik zvolnilo. Merducké pravé křídlo, zle zřízené Corfeho útokem, se pomalu přeskupovalo. Z jeho sevření byla na okamžik osvobozena smíšená formace šesti sedmi tisíc mužů, jak Toruňanů, tak Fimbrijců, kteří se začali stahovat do kopce za sebou, zatímco to, co zůstalo z Katedrálníků, v řadě krylo jejich ústup. Corfe pobídl vyčerpaného koně do klusu a znovu vyjel na hřeben, aby mohl sledovat bitvu, která se rozvíjela pod ním.

Tisíc obklíčených Fimbrijců na pravém křídle na sebe vázalo desetkrát tolik nepřátel a stavělo kolem pikenýrského čtverce zeď mrtvých těl. Na levém křídle se ramusianské jednotky daly na ústup – Toruňané prchali v neuspořádaném houfu, Fimbrijci pochodovali ve tvaru po jednotlivých terciích. Jejich arkebuzíři pokračovali v palbě dobře mířených salv do nepřátelských vojáků, kteří se odvážili přiblížit příliš těsně. Ale Corfe se soustředil na centrum pole, na ten divý, vražedný chaos, v němž zmizel Barbius. Fimbrijci – byly jich sotva dva tisíce – tam přeskupili řady a začali postupovat.

Na hřebeni se vedle něho zastavil Andruw, kterému po zbroji stékala krev a jehož kůň přišel o uši při příliš nízkém máchnutí meče.

Nemluvil, ale seděl a sledoval s Corfem bitvu a kolem nich procházely zbytky posádky z Ormannovy Hráze a Barbiovo levé křídlo.

„Pro milost Boží,“ zalapal Andruw vyděšeně po dechu, když sledoval, jak Fimbrijci ve středu úmyslně útočí na hlavní linii merduckých jednotek, čítajících dobrých třicet čtyřicet tisíc mužů.

Linie pík se zdály skoro nelidské, nezastavitelné. Ve skutečnosti se jim podařilo zatlačit nepřítele zpátky a hluboko ve středu merduckého seskupení začali vytvářet strašlivé kapsy mrtvých. Nepřátelská formace se stáhla před strojovou účinností fimbrijských pikenýrů. Ale to nemohlo trvat dlouho. Merdukové už začínali proudit kolem boků a směrem k zadnímu voji.

„Zmizme odsud,“ řekl Corfe chraplavě a hrubě. „Nesmíme ztrácet ani minutu času, který pro nás získávají.“

Znovu pobídl koně. Zvíře se sotva zmohlo na drobný klus. Kolem procházela Corfeho jednotka. Viděl mezi muži Marsche a Morina, jak vzrušeným horalům domlouvají a v některých případech je museli dokonce odtahovat, aby je přinutili k ústupu. Muži chtěli zůstat a bojovat a Corfe dokázal velice dobře pochopit proč. Na okamžik si sám přál, aby byl i on dole v údolí s Barbiem a vybojoval si důstojný a slavný konec. Ale čekala ho práce a jeho muži na něm záviseli. Kolik

jich vlastně má teď? napadlo ho. Kolik jich zbylo? Hrdlo mu sevřelo unavené znechucení, ale jako vždy je dokázal přemoci. Jeden černě oděný Fimbrijec s uniformou rozsekanou pod zbrojí na cáry před ním zarazil koně a zasalutoval.

„Ano.“

„Formio, Barbiův pobočník, pane. Dostal jsem od něho rozkaz, abych se s mužstvem hlásil k dispozici osobně tobě. Mohu se zeptat, jaké jsou tvé záměry, pane?“

Fimbrijec byl mladý, dokonce snad i mladší než samotný Corfe. Mluvil prkenně, jako by čekal urážku. Corfemu se na rtech objevil neveselý úsměv.

„Záměry? Právě teď, Formio, mám v úmyslu odsud zatraceně rychle zmizet.“

Kapitola třináctá

Úplně zapomněli, že byl oslepen. Jeho poničená tvář jim tedy byla šokem, který je zbavil všech slov. Měl na sobě prostou antillanskou kutnu, jediný prsten a krásně vyvedený symbol Svatého ze stříbra a černého dřeva. Kolem stěn jeho komnaty stál tucet rytířů církve, pozorných mužů s tvrdými tvářemi válečníků. Proslýchalo se cosi o pokusech o úkladnou vraždu.

„Svatý otče,“ řekl Alembord a hluboko se uklonil, aby mohl políbit prsten. „Ti, o nichž jsem ti povídal, stojí před tebou.“

Nejvyšší pontifex Macrobius přikývl a promluvil rozechvělým hlasem starého, unaveného muže. „Cizinci, představte se. A prosím, žádné obřadnosti. Bylo mi řečeno, že vaše záležitost nesnese odkladu.“

Byl to Albrec, kdo promluvil. Siward si zamračeně a odhodlaně prohlížel rytíře a zdálo se, jako by Avila byl překvapený a snad i rozladěný.

„Svatosti, jsme mniši na útěku z Charibonu, kteří sem přišli pod ochranou fimbrijského vojáka. Naše jména nejsou důležitá, ale to, co přinášíme, může zpečetit osud celých národů.“

Rozhostilo se dlouhé mlčení. Macrobius trpělivě čekal, ale Alembord ostře vyštěkl: „Nuže?“

„Omlouvám se, monsignore, ale to, co chci říct, je určeno jen uším samotného pontifika.“

„U milosrdných nebes, kdo si vlastně myslíte, že jste? Svatosti, dovol, ať se o tyhle drzouny postarám. Je jasné, že jsou to výstřední dobrodruzi a možná i v žoldu himerianů. Já už z nich pravdu dostanu.“

Macrobius zavrtěl hlavou a vůbec poprvé v něm zahlédli stopu přísnosti.

„Pojď ke mně, mladíku – ty, který jsi mluvil.“

Albrec ho poslechl. Když se přiblížil k pontifikovi, zaslechl tiché skřípění kovu o kov, jak se rytíři postavili do střehu a uvolnili si meče v pochvách. Pohyboval se úmyslně pomalu a mírně, dokud nestál pontifikovi na dosah.

A Macrobius natáhl ruce a položil mu je na obličej a prsty lehkými jako peří mu přejížděl po očích, tvářích, rtech – a dotkl se zející díry, kde by měl být nos.

„Tvůj hlas... hned mi připadalo, že v něm něco chybí. Co se stalo, můj synu?“

„Omrzliny, Svatosti, v Cimbrických horách. Zahynuli bychom ve vánici, kdyby nás tehdy Fimbrijci nezachránili. Už tak jsme z této zkušenosti nedokázali vyváznout bez úhony.“

„Zohavení může být těžká zkouška,“ řekl Macrobius se slepým úsměvem. „Ale krutost vůči tělu také dokáže pročistit ducha. Teď vidím daleko víc, než když jsem seděl ve svém paláci v Aekiru. Seznam mne se svou záležitostí.“

Albrec se zhluboka nadechl a tiše mu pověděl o starodávném dokumentu, který našel v útrokách Charibonu, o životopise milosrdného svatého Ramusia, který sepsal jeden z jeho současníků, Honorius z Neyru. V něm Honorius prohlašoval, že Ramusio nebyl vzat do nebes za trvání svého života, jak církev učila po dlouhá staletí, ale vyrazil sám kázat pravdu pohanským merdukům na východě a ti ho začali uctívat jako Ahrimuze, jako Proroka. Obě největší náboženství tohoto světa, která spolu po celé věky bojovala a vršila ve jménu pravého boha miliony mrtvých, byla dílem jediného muže. Svatý a prorok byli jedna a tatáž osoba.

Výraz ve tváři slepého muže nebylo lehké číst. Když se Macrobius znovu opřel v křesle, nedokázal Albrec odhadnout, jestli jím zmítá vztek, úděš nebo jestli jen užasl.

„Jak mohu vědět, že nejsi agentem Himeriovým, který přišel do lůna nové církve zasít sémě kacírství a rozvratu?“ zeptal se Macrobius tiše.

Albrekovi klesla ramena. „Svatosti, vím, že to musí znít jako nejhlubší šílenství, ale mám ten dokument zde a je pravý. Já to poznám. V Charibonu jsem byl knihovníkem. Je to práce samotného Honoria, sepsaná v prvním století našeho věku a ukrytá otci zakladateli církve proto, že se jim nehodila. Taková je pravda, Svatosti.“

„Tato zpráva, pokud je pravdivá, může skutečně otrást základy světa. Jsem ale jen starý slepec, pontifex nebo možná ani to ne. Proč bych měl jednat podle tvého přesvědčení? Svět se už tak zmítá v chaosu.“

„Svatý otče,“ odhodlal se Albrec váhavě, „na západní silnici jsme se setkali s mužem – s vojákem, který vyrážel do boje s merduky, ačkoli věděl, že bude stát proti strašlivé přesile. Nevěděl, jestli se vůbec kdy vrátí, ale přesto šel, protože to byla jeho povinnost. A znal tebe. Řekl nám, že jsi dobrý člověk, pokorný, a pobídl mne, abych ti připomněl pochod od Aekiru.“

„Jak se jmenoval?“ zeptal se Macrobius nečekaně dychtivě.

„Corfe, plukovník jezdeckta.“

Macrobius se na dlouhou chvíli odmlčel a hlavu měl sklopenou na prsa. Komnatou zašuměl tichý hovor a Albreka napadlo, jestli náhodou neusnul. Jak to ale mohl odhadnout, když neměl oči ani víčka, která by mohl zavřít? Nakonec se ale přece jen pontifex pohnul. Špičkami prstů si promnul spánky, zvedl hlavu a zvolal: „Monsignore Alemborde!“ hlasem, který byl překvapivě jasný a silný. Ve skutečnosti sebou Alembord trhl.

„Ano, Svatosti?“

„Najdi pro tyto poutníky přiměřené ubytování. Mají za sebou dlouhou cestu, kterou prošli obtížení velkým břemenem. A svoje nejlepší písaře, učence a přepisovače z hlavního města. Chci, aby se tu shromáždili zítra v poledne a připrav ubytování v paláci i jim.“

Alembord několik vteřin otevíral a zase zavíral ústa jako ryba, vyvržená mořem na suchý břeh, a pak řekl: „Okamžitě se o to postarám,“ a střelil po Albrekovi pohledem plným čiré nenávisti.

Malý zohyzděný mnich pocítil obrovskou vlnu úlevy, která se po něm přelila a zanechala ho vyčerpaného a unaveného.

„Corfe mi zachránil život ve chvíli, kdy za záchranu ani nestál,“ řekl Macrobius tiše. „Byla to Boží vůle a stejně tak byla Boží vůle, abyste sem nyní přišli a předložili mi tento poslední úkol. Jak se jmenuješ?“

„Albrec, Svatosti.“

„Staneš se biskupem nové církve, Albreku, a budeš ke mně mít neomezený přístup v kteroukoli denní i noční hodinu. Představ mi své společníky.“

Albrec ho poslechl. „Znával jsem tvého otce,“ řekl Macrobius Avilovi. „Byl to prostopášník a rozmařilec, ale měl srdce obrovské jako horu. Nikdy sice neplatil desátky bez brčení, ale žádný z poddaných na jeho pozemcích si nikdy neměl důvod stěžovat. Vzpomínám na něho s láskou.“

Avila, neschopný slova, políbil Macrobiův prsten.

„A konečně se setkávám i s Fimbrijcem,“ pokračoval Macrobius. „Máš mé díky, Siwarde z Gaderie, za to, že jsi chránil mé bratry ve víře. Prokázal jsi světu stejně dobrou službu jako bezpochyby pokaždé, když jsi poctivě nastupoval do služby. Je tedy pravda, že fimbrijská armáda pochoduje na pomoc ubohé, válkou sužované Torunně.“

„Je to pravda,“ odpověděl Siward. „Ale pokud kdokoli z mého lidu přežije, bude to jen díky práci tvého přítele Corfeho. Za prolévání krve na vašich bitevních polích se nám nedostává příliš velkého vděku.“

„Máš mé díky, pokud je přijmeš.“

Siward se uklonil a dokázal na oplátku vydolovat alespoň malou dávku zdvořilosti. „Pro sebe samotného nemohu chtít víc.“

Macrobius přikývl. „Toto slyšení je u konce. Monsignor Alembord vás doprovodí do vašich pokojů. Dnes spolu povečeříme. Albreku, budeš sedět se mnou a musíš mi říct, co se děje v Charibonu. Přichází chvíle, abych se znovu začal snažit zvrátit běh světa. Nyní musím jít. Mám pocit, že se musím modlit, tak silný jako málokdy předtím.“

U křesla se objevil mladý zakladatel, pomohl pontifikovi vstát a odvedl ho dveřmi v zadní části komnaty. Tři poutníci osaměli s monsignorem Alembordem a rytíři církve.

„Ty tvé otřepané fráze mohly přesvědčit *jeho*,“ řekl Albrekovi Alembord jedovatým šepotem, „ale se mnou to tak jednoduché mít nebudeš. Raději dávej pozor, kam šlapeš, *bratře* Albreku.“

Celé dva dny kolovaly po hlavním městě na křídlech rychlejších nejlepšího posla divoké zvěsti. Na severu byla vybojována velká bitva, říkalo se, a Martellus padl. Merducké lehké jezdeckto, které se poslední dobou při svých výpadech přibližovalo skoro až k samotným zdem Torunny, se stáhlo, území severně od města bylo nepřírozeně klidné a hlídky hlásily, že je naprosto zbaveno lidí i zvířat. Co tento napjatý klid předznamenává, nedokázal říct nikdo, ale stráže na cimbuří byly rozkazem samotného krále zdvojnásobeny.

Brány Torunny byly zavřeny a Andruw se svými muži musel stát celou čtvrt hodinu na mrazivém dešti a vyhrožovat a přemlouvat strážné, než je pustili do města. Jejich koně hlučně klapali kopyty v šeru pod barbikánem, než vjeli dovnitř – deset postav, stále ještě pokrytých krví z bitvy u Severních slatin, deset válečníků z dávných, primitivních mýtů, prosáklých válkou.

Haptman, který velel strážím u brány, je zastavil na ulici pod hradbami a zeptal se jich na jména a na cíl cesty. Andruw si ho prohlédl unavenýma očima. „Vezu zprávy pro generální štáb. Kde se schází?“

„V západním křídle paláce,“ řekl haptman. „Od čí jednotky jste? Nikdy jsem takové vojáky neviděl. Máte na sobě merducké zbroje.“

„Blahopřeji ti ke všímavosti. Jsem z jednotky plukovníka Corfeho Cear-Inafa. On sám je den pochodu za mnou se sedmi tisíci muži. Dva z těch sedmi jsou Fimbrijci.“

Na haptmanově tváři se objevil výraz plný naděje. „Je s ním Martellus? Dostal se z toho?“

„Martellus je mrtvý stejně jako Fimbrijský maršál. Většina obou armád leží pobitá na Severních slatinách. Jsi spokojený, že to víš?“

Všetečný haptman vyděšeně přikývl. Ustoupil, aby mohla ponurá kavalkáda projet.

Navzdory naléhavosti zpráv, které přinášel, musel Andruw čekat skoro půl hodiny v předpokojí poradní komnaty. Jeho obvykle veselý pohled na svět byl ztrpčen smutkem a vyčerpáním. Věděl, že bitva u Severních slatin byla svým způsobem vítězná – Corfe zachránil přinejmenším část armády před naprostou zkázou a přiváděl ji do hlavního města. Ale ostatní, včetně mužů, s nimiž Andruw sloužil u Searilu, přátelé a spolubojovníci, byli vyhlazeni. A nedokázal se v mysli zbavit pohledu na fimbrijskou pikenýrskou falangu, postupující k vlastní zkáze. Byla to ta nejobdivuhodnější a zároveň nejstrašlivější věc, kterou kdy v životě viděl.

Konečně se dveře otevřely a on byl vpuštěn do poradní komnaty. Ve stojanech plály desítky vysokých svící ze včelího vosku a podél jedné zdi stála trojice pánví na dřevěné uhlí. Komnatě vévodil dlouhý stůl. Byly na něm navršeny mapy a svitky, kalamáře a pera. Na jednom konci seděl král Lofantyr v kožešinovém plášti a bradu měl opřenou o ruku, jejíž prsty byly obtíženy zlatými prsteny. Kromě něho tu byl ještě nejméně tucet dalších mužů, někteří seděli a jiní stáli, všichni oděni v těch nejlepších dvorních uniformách. Vzhledli, když Andruw vešel, a on si všiml v nejedné tváři otevřeného znechucení, když zaznamenali jeho špinavý oděv. Uklonil se a sevřel v dlani blátem potřísněnou zprávu, kterou Corfe spěšně sepsal se sedlem místo stolu.

„Veličenstvo, pánové, haptman Andruw Cear-Arudhal se zprávou od plukovníka Corfeho Cear-Inafa.“

Andruw jasně zaslechl, jak někdo utrousil: „Od koho?“ když položil svitek před krále a s úklonou odstoupil od stolu. Shromážděním proběhlo několik lehkých vln smíchu.

„Je pravda, že Martellus je mrtvý?“ zeptal se Lofantyr náhle a bzukot hovoru, který se rozlil komnatou, zmlkl. Pokrčený svitek, který mu ležel u lokte, ani nevzal do ruky.

„Ano, Veličenstvo. Přijeli jsme příliš pozdě. Jak on, tak Fimbrijci už bojovali proti několikanásobné přesile.“

„Fimbrijci!“ ozvalo se zvolání. Andruw v mluvčím poznal rozložitou postavu plukovníka Menina, nyní už generála, velitele Torunnské městské posádky.

„Na čí rozkaz plukovník Corfe Cear-Inaf vytáhl se svou jednotkou na sever?“ zeptal se nakvašeně Lofantyr. Andruw zamrkal a nejistě přešlápl z jedné nohy na druhou.

„Na čí... přece na tvůj, Veličenstvo. Sám jsem viděl královskou pečeť.“

Lofantyr se zašklebil. Zašeptal něco, co mohlo klidně znamenat: „Ta *zatracená* ženská!“ a pak pokračoval: „Víš o tom, haptmane, že tvůj velící důstojník obdržel rozkaz, aby předal velení nad jednotkou plukovníku Arasovi téhož jitra, kdy jste vyrazili na sever?“

„Ne, Veličenstvo. Žádné takové rozkazy jsme neobdrželi, ale z města jsme vyrazili ještě před svítáním. Tvůj posel nás musel minout.“ Všemohoucí Bože, pomyslel si Andruw.

„A říkáš, že jste dorazili na místo příliš pozdě na to, abyste Martella a jeho muže zachránili, ano?“ obvinil Menin Andruwa.

„Podařilo se nám zachránit nějakých pět tisíc, pane. Ti sem dorazí zítra, nejpозději pozítří.“

„Proč jste se opozdili, haptmane? Nezasluhovalo si toto poslání jistou naléhavost?“

Andruw zrudl, když si vzpomněl na vražedné bleskové přesuny, na strašlivou únavu mužů a koní, na horaly, kteří padali ve spánku ze sedel.

„Nikdo by se tam nedokázal dostat rychleji, generále. Dělali jsme, co jsme mohli. A“ – zvedl hlas a podíval se Meninovi zpřímá do očí – „navíc nás bylo jen třináct set, když jsme na bojiště dorazili. Kdyby dostal Corfe více mužů, mohl zachránit celou zatracenou armádu a Martellus mohl být naživu, aby téhle zemi sloužil dál!“

„U Boží krve, ty drzé štěně!“ vybuchl generál Menin. „Víš vůbec, s kým mluvíš, mladíku? Víš to?“

„Dost,“ zarazil je král ostře. „Vzájemné hádky nám pomohou ze všeho nejméně. Jsem si jist, že všechny skutečnosti o této katastrofě nakonec vyjdou najevo. Haptmane, co to na sobě pro milost Boží máš? A jak je možné, že si dovoluješ přijít před královskou radu tak špinavý? Copak nemáš v těle ani kousek úcty k nadřízeným?“

Andruwovi se vařila krev v žilách, ale kousl se do jazyka, aby mlčel. Bylo mu jasné, jak se věci vyvíjejí. Potřebovali obětního beránka, někoho, komu by hodili na krk břemeno vlastní neschopnosti a zbabělosti. Corfe nezachránil část armády, on ztratil zbytek. Překročí skutečnosti tak, aby sloužily jim. Milosrdný Bože, pomyslel si. Ti by se hádali i o to, kdo má podle protokolu vejít do pekla jako první.

„Omlouvám se, Veličenstvo. Měl jsem za to, že zprávy, které přináším, vyžadují jistý spěch. Přijel jsem sem přímo z pole.“

„To jistě, ale z čího pole?“ ozval se posměšný hlas.

Andruw se otočil a zahlédl za stolem elegantně upraveného plukovníka Arase. Skoro nepatrně se uklonil. „Pane. Opravdu rád vidím, že jsi zcela zdrav po všem tom... úsilí, které jsi vyvinul na jihu.“

„O tom nepochybuji, haptmane. Když jsem porazil všechny rebely, přivezl jsem s sebou třicet vašich zraněných divochů. Tvůj velitel by se měl o své muže trochu lépe starat. Já bych to na jeho místě udělal.“

Andruw neřekl ani slovo, ale něco v jeho pohledu přinutilo plukovníka, aby si odkašlal a ponořil nos do poháru s vínem.

Poté už si ho nevšímalí a on tam zůstal stát v zakrvácené zbroji, zatímco generální štáb probíral zprávy, které dovezl. Nikdo ho

nepropustil a zdálo se, že na něho zapomněli. Drátěná košile ho tlačila do ramenou. Horko v komnatě mu připadalo po mrazivém vzduchu venku dusivé a hlava se mu začala točit. Někdo ho šťouchl do žeber a on sebou trhl právě v okamžiku, kdy mu začala podklesávat kolena.

„Na, vypij tohle, haptmane,“ řekl někdo a v dlani ucítil sklenici, plnou temné tekutiny. Rychle ji vypil a cítil, jak mu dobré víno prohřívá celé tělo. Jeho dobrodincem byl mladý důstojník v dělostřelecké modři. Připadal mu vzdáleně povědomý. Možná spolu byli v dělostřelecké škole. Myšlenky měl příliš zamlžené únavou na to, aby se rozpomněl.

„Pojď do kouta. Teď jim chybět nebudeš.“

Následoval důstojníka do vzdáleného rohu prostorné komnaty a tam si odložil přilbu, odepjal bandalír s mečem a s pomocí druhého vojáka rozepjal přezky hrudního a zádového plátu. Cítil se daleko lidštěji, když se pustil do druhé sklenice vína.

V tom okamžiku už kolem nich postávala skupinka čtyř nebo pěti dalších důstojníků a tiché hlasy štábní porady k nim pronikaly jen nezřetelně.

„Jaké to bylo?“ zeptal se dělostřelec dychtivě. „Ta bitva, myslím. Městem už pěkných pár dní kolují divoké historky. Říká se, že jste tam nahoře pobili dvacet tisíc merduků.“

„Tenhle Corfe – jaký je to muž?“ chtěl vědět další.

„Říkají, že se v něm vrátil na svět John Mogen,“ poznamenal třetí tiše.

Andruw si promnul oči. Ještě nikdy se vlastně nepokusil přemýšlet o Corfem jako takovém – jaký muž to je nebo co má za sebou. Ale v očích těch mladých důstojníků zahlédl něco zvláštního, co ho skoro vyděsilo a ohromilo. Byl to jistý druh obdivu, odraz slávy, který ho přinutil, aby si uvědomil jednu důležitou věc: v době, kdy jakákoli naděje v lepší budoucnost jako by uvízla v zimním bahně a kdysi mocná torunnská armáda byla zle decimována a krčila se za zdmi, dal tento jediný člověk takřka z ničeho dohromady vojsko a to dokázalo zastavit příval neporazitelné merducké hordy.

„Je to muž jako každý jiný,“ řekl konečně Andruw. „Ten nejlepší přítel, jakého jsem kdy měl.“

„U Boha, dal bych klidně ruku za to, abych pod ním mohl sloužit,“ řekl jeden z mladíků dychtivě. „Je to jediný důstojník v téhle armádě, který něco *dělá*.“

„Říkají, že se k tomu prospal v lůžku královny-vdovy,“ podotkl někdo.

„Ten, kdo to říká, vůbec neví, o čem mluví,“ zavrčel Andruw. „Je to ten nejlepší důstojník, kterého mánie, ale tihle pitomí nádivové si to vůbec neuvědomují. Kňourají a hádají se o protokoly a precedenty. A až budou merdukové zapalovat palác, budou ještě pořád sedět kolem pánví s dřevěným uhlím a dohadovat se.“

Někteří z mladších důstojníků se nervózně ohlédli. Řečení pitomí nádivové od nich byli u stolu na druhé straně komnaty sotva deset stop.

„Brzy se můžeme připravit na obléhání,“ řekl dělostřelec. „Pak bude dost slávy na to, aby si každý urval svůj kus.“

„Ale nikdo o nás nebude zpívat, jakmile zdi padnou a vaše manželky a sestry poženou do merduckých harémů,“ odsekl Andruw divoce. „Nepřítele je třeba porazit v poli a Corfe je jediný muž v tomhle království, který by to mohl dokázat.“

„Dokážu si představit, že podobně smýšlí polovina vojska,“ řekl dělostřelec šeptem. „Obecně se ví, že zvládl rebely na jihu levou rukou a Aras se nezmohl na nic než trochu dočišťovacích operací. Sice by se o tom nemělo mluvit, i když –“

Odmlčel se, protože Andruw byl v tom okamžiku králem povolán zpět k poradním stolu.

„Buď tak laskav a sděl nám odhady početních stavů merduckých jednotek, na které tvá jednotka narazila,“ nařídil Lofantyr s mávnutím ruky.

„Bylo jich přinejmenším čtyřicet tisíc, Veličenstvo, ale měli jsme za to, že to byl jen předvoj armády. Zatímco jsme se stahovali, viděli jsme na bojiště přicházet další jednotky. Nepřekvapilo by mě, kdyby se konečný počet pohyboval zhruba kolem dvojnásobku.“

Komnatou proběhla vlna nevěřícího šepotu, která svědčila o neobvyklosti, nebo lépe řečeno o nedůvěryhodnosti podobného prohlášení.

„A jak vypadaly ztráty nepřátelských vojsk?“

„Nezůstali jsme tak dlouho, abychom viděli, jak skončili Fimbrijci, Veličenstvo – když jsme odjížděli, stále ještě bojovali v obklíčení. Ale vsadil bych se, že merducký generál ztratil přinejmenším čtvrtinu svých mužů. Fimbrijští pikenýři neumírají rádi.“

„Skoro by se mohlo zdát, že ty žoldnéře obdivuješ.“

„Nikdy jsem neviděl muže umírat s větší ctí, Veličenstvo, dokonce ani u Ormannovy Hráze.“

„Aha! Ty jsi byl u Ormannovy Hráze. Na to jsme zapomněli.“ Zdálo se, jako by se několik důstojníků po tomto zjištění na Andruwa dívalo daleko shovívavěji. Někteří pochvalně přikyvovali.

„Corfe byl u Ormannovy Hráze také, Veličenstvo. Velel obraně východního bastionu.“

„První místo, které padlo,“ zamumlal Aras.

Andruw pokročil k Arasovi, až jej skoro přitiskl zády ke stolu. „Byl bych opravdu nerad, pane, kdybych slyšel, že se někdo snaží zostudit dobré jméno mého velícího důstojníka. Myslím, že bych si v takovém případě žádal osobní satisfakci.“ Oči mu plály hněvem a Aras sklopil oči. „Samozřejmě, haptmane, samozřejmě...“

Zdálo se, že si král této rozmíšky ani nevšiml. „Pánové,“ řekl, „když se pod naše velení přidají muži, kteří přežili z Martellových jednotek, budeme mít k obraně hlavního města skoro čtyřicet tisíc vojáků, ačkoli to bude znamenat, že bude třeba stáhnout veškeré jednotky z jižních lén. Nicméně díky úsilí plukovníka Arase se vzbouřecké provincie na jihu znovu navrátily k dávnému poddanství a myslím, že se v nadcházející bitvě nemusíme obávat útoku z týla.“

Aras vděčně přijal souhlasné mumlání důstojníků, shromážděných kolem dlouhého stolu.

„Všechny mosty přes řeku Torrin, od horských průsmyků až po ústí, byly strženy. Geografie naší milované domoviny pomáhá obrannému úsilí. Našimi zdmi jsou řeky.“

Stejně jako Searil a Ostijská řeka, pomyslel si Andruw, které nedokázaly zastavit merdukový postup. Nyní, když byla evakuována severní Torunna, mohli merdukové vyslat svá vojska Torrinskou soutěskou na sever a pokud by chtěli, dokázali by dobýt Charibon. Nebo by mohli překročit Torijské pláne a zaútočit na Almark a možná i Perigraine. Tato místa se ale nacházela pod vládou himerianské církve a Andruw nepředpokládal, že by někdo příliš truchlil, kdyby byl vyplněn Charibon nebo obsazen Almark, o kterém se říkalo, že je teď pod přímou správou církve. Současné náboženské schizma rozdělilo západní země tak, že nedokázaly postavit nepřátelskému přívalu do cesty sjednocenou frontu. Corfe měl pravdu: pokud nebudou merdukové poraženi před torunnským hlavním městem, budou moci poslat své jednotky po celé polovině Normannie. A pokud torunnská armáda

připustí, aby byla uzamčena v hlavním městě, obleženém stejně, jako byl obležen Aekir, pak se dobrovolně vzdává sebemenšího práva na budoucnost a nemůže s ní být počítáno. Almark a Perigraine nebyly vojenské velmoci. Nedokázaly by v žádném případě zadržet nepřátelskou záplavu a prorokovi vojáci by dobyli světadíl až po Malvennorské hory.

Do komnaty vešel palácový sluha a přerušil Lofantyrovy květnaté předpovědi konečné merducké porážky. Sklonil se, něco zašeptal králi do ucha a jeho vladař vyskočil z křesla s pobouřeným výrazem na tváři. „Řekni jí –“ vyhrkl, ale dveře do místnosti se otevřely a ve společnosti dvou dvorních dam vstoupila královna-vdova. Přítomní muži se jí hluboce uklonili – s výjimkou syna, který zuřil.

„Paní, je naprosto nevhodné, aby ses zde v tuto chvíli zdržovala,“ zavrčel mrazivě.

„Nesmysl, Lofantyre,“ řekla Odelia s podmanivým úsměvem a mávla složeným vějířem. „Proseděla jsem na schůzích válečného štábu celé své mládí. Není to snad pravda, generále Menine?“

Menin se znovu uklonil a zamumlal něco nesrozumitelného.

„V každém případě jsem ti přinesla něco, co sis u mě v komnatách zapomněl, když jsi mě nedávno navštívil. Jen jsem chtěla dohlédnout, že ti to bude doručeno.“ Podala mu svitek, obtížený šarlatovou královskou pečetí.

Lofantyr jej vzal do ruky tak opatrně, jako by se snad bál, že ho svitek kousne. Oči měl podezíravě přimhouřené. Rozvinul listinu, přečetl si obsah a tvář mu znachověla.

„Kde jsi to vzala?“

„Ale no tak, můj vladaři, je to podepsáno tvou vlastní pečetí – a já svou pečeť už dávno nemám. Prosím, budeš tak laskav a přečteš tu listinu shromážděným důstojníkům? Jistě už se nemohou dočkat, až si pro změnu vyslechnou nějakou tu dobrou zprávu – a vím jistě, že to dobrá zpráva je.“

„Možná později.“

„Čti!“ Její hlas práskl místností jako výstřel z arkebuzy a autorita z něj přímo vytryskla, až sebou všichni přítomní trhli. Skoro se zdálo, jako by se Lofantyr přikrčil.

„Je to... je to generálský dekret pro jistého Corfeho Cear-Inafa, kterým je ustaven zástupcem velitele Martellovy armády, nebo pokud Martellus padne, jediným velitelem.“

Andruw se nadšeně udeřil pěsti v okovaně rukavici do dlaně, a několik mladších důstojníků za jeho zády vykřiklo: „Bravo!“ jako by sledovali nějakou divadelní hru. Královna-vdova přešla k plukovníku Arasovi, který se tvářil, jako by právě spolkl koňskou dávku nějakého neuvěřitelně palčivého léku. „Doufám, že nejsi příliš zklamán, plukovníku. Vím přece dobře, jak ses těšil, až se ujmeš velení nad těmi rudě oděnými barbary.“

„Ne, ne... vůbec ne, kdepak. Je mi potěšením... ctí...“ Zmateně se odmlčel. Jen málokdo dokázal bez úhony snášet Odeliinu soustředěnou pozornost.

„Tohle je nějaká chyba,“ dokázal konečně Lofantyr nabrat dech. „Žádný podobný příkaz jsem nenechal označit svou pečeti.“

„A přesto existuje. Popřít jej by se rovnalo nedodržení královského slova, synu. Jsi příliš zaměstnaný – jen sis nezapamatoval, že jsi vydal pokyn k sepsání toho příkazu. Bezpochyby se na to rozpomeš. Po čase. Pánové, nyní vás opět opustím, abyste se mohli věnovat svému vysokému plánování. Já, ubohá a neschopná žena, zde očividně nejsem ve svém živlu. Haptmane Cear-Arudhale, zastav se prosím v mých komnatách, než se vrátíš k jednotce.“

Andruw se beze slov uklonil s rozzářeným výrazem ve tváři. Ostatní muži ho následovali, zatímco ubohá a neschopná žena odcházela jako skutečná královna.

Kapitola čtrnáctá

Uvítali je dělostřeleckou salvou. Zdi Torunny vybuchly v oblacích kouře a plameni, sotva armáda překročila obzor a dostala se na dohled. Vyčerpaní muži zvedali po zvuku hlavy a zahlédli tisícíhlavou čestnou stráž, vyrovnanou řadu vedle řady, která čekala, aby je mohla přivítat před městem. Corfe omámeně přitáhl koni otěže, aby si mohl prohlédnout situaci, a jeho zvětšená jednotka pokračovala v pochodu kolem něho. Torunnští pěšáci a arkebuzíři, fimbrijsí pikenýři. Katedrálníci jeli po křídlech a jako týlová stráž.

Marsch s Ebrem se zastavili vedle něho.

„Proč na nás pálí z děl?“ chtěl vědět horal. „Má to být varování?“

„Je to pozdrav,“ vysvětloval mu Ebro. „Prokazují nám tímto způsobem poctu.“

„Už bylo zatraceně na čase, aby to někoho napadlo,“ zazněl čtvrtý hlas, když vedle trojice zastavil další jezdec. Byl to plukovník Ranafast, jediný vyšší důstojník, který z posádky pevnosti přežil ústup a bitvu na Severní slatině. Byl to kostnatý muž s orlími rysy, který velel jezdeckým jednotkám na Ormannově Hrázi, z nichž mu nyní zůstalo už jen několik desítek mužů. Znával Corfeho v době, kdy do pevnosti dorazil při ústupu od Aekiru a Martellus ho povýšil na haptmana a svého pobočníka, ale svému bývalému podřízenému náhlý vzestup nezáviděl.

Ulice hlavního města byly lemovány lidmi. Corfe je slyšel už na míle daleko, jak jásají. Vyhnali obyvatelstvo z domů, aby uvítali jeho muže. Právě kvůli vojákům jim za to byl vděčný – potřebovali trochu zvednout morálku – ale osobně by se nejraději schoulil přikrytý pláštěm a třeba i v tomhle bahně u cesty dohnal alespoň několik zameškaných hodin spánku. Věděl, že jakmile se dostanou do města, začnou dvorní tanečky a pantomimy a v hloubi duše se mu při pomýšlení na něco takového dělalo zle.

„Blíží se k nám jezdcí,“ řekl Marsch. „Je to Andruw, myslím. Ano, je to on. Ten jeho úsměv poznám vždycky.“

Udýchaný Andruw se zastavil před nimi a zasalutoval.

„Zdravím tě, generále. Dostal jsem příkaz doprovodit tebe a tvé důstojníky do komnat, které vám byly zvlášť připraveny v paláci. Dnes večer se chystá banket na tvou počest.“

„O čem to u nejhlubšího pekla mluvíš, Andruwe?“ zeptal se Corfe. „A co to má být za řeči o generálech?“

„Žádná legrace, Corfe. Tohle pro tebe zařídila královna-vdova. Jsi nový velitel celé téhle chasy.“ Andruw kývl k dlouhé zabahněné koloně mužů, která kolem nich procházela. „Ta ženská je hotový zázrak. Připomeň mi, abych se jí nikdy nestavěl do cesty. Utřela Lofantynovi nos před jeho vlastním generálním štábem. Jaký skvělý král by z ní byl, kdyby byla muž!“

Generál. Ve skutečnosti nikdy nevěřil, že to udělá. Generál napůl zničené armády. Příliš velkou radost z toho neměl. Možná cítil jisté neradostné zadostiučinění, ale nic víc.

Ted' kolem nich procházeli Fimbrijci a jeden z nich ukročil, aby zasalutoval skupině jezdců.

„Plukovníku Corfe?“ zeptal se Formio, Barbiův pobočník.

„Generále, u všech všudy!“ zasmál se Andruw.

„Zavři klapačku, Andruwe. Ano, Formio?“

„Máme vejít do města společně s tvými muži? Pokud by tomu stála v cestě politická omezení, samozřejmě to pochopím.“

„Cože? Ne, u Boha, půjdete s námi ostatními. A najdu pro vás slušné ubytování, třeba v samotném paláci, když bude potřeba. A jestli proti tomu někdo řekne jediné slovo, tak to místo srovnám se zemí, zatraceně.“

Muži kolem Corfeho zmlkli. Zachvěli se před jeho hněvem jako tráva ve stepi. Takový byl od chvíle, kdy skončila bitva.

„Děkuji, generále. A blahopřeji k povýšení.“

„Co máš teď v úmyslu, Formio? Ty a tví muži?“

„O tom musíš rozhodnout sám.“

„Nerozumím.“

„Poslední maršálův rozkaz zněl, abych ti poskytl ty z nás, kteří přežijí, k dispozici. Dokud nedostanu z elektorátů jiný příkaz, hodlám se řídit tvými osobními rozkazy – ne rozkazy torunnské koruny. Dobrý den, generále.“ A Fimbrijec se zařadil na své místo v disciplinované koloně pikenýrů.

„Dobrý muž,“ přikývl pochvalně Marsch. „Tihle Fimbrijci znají své řemeslo. Bude mi potěšením bojovat znovu po jejich boku. Překvapuje mě jen, že tak neradi využívají koně.“

„Corfe,“ ozval se Andruw, „všichni tam na tebe čekají. Královna-vdova to všechno zařídila: uvítání dělostřeleckými salvami, triumfální příjezd, všechno. Pokud za tebou bude stát obyvatelstvo, nesmí se tě král dotknout. Je to součást hry.“

Konečně se Corfe usmál. „Velká hra. Tak takhle to je? No tak dobře, Andruwe, veď nás. Budu mávat, usmívat se a tvářit se jako generál, ale až to všechno skončí, chci koupel, láhev dobrého vína a zahřátou postel.“

„Pokud možno s něčím v ní,“ dodal toužebně Ranafast.

Skupina jezdců vybuchla smíchy a vydala se podél pochodové linie vojáků k jásajícím davům, které na ně čekaly u městské brány.

Slavnostní průběh uvítání se ale Corfemu přičil v hrdle. Večerního banketu se zúčastnilo pouhých šest stovek hostů – důstojníci torunnské armády se svými dámami, šlechta, bohatí muži, kteří se nemohli chlubit

urozeným původem, ale bezednými měšci. Večer kolem něho plynul v oparu záře svící a smíchu. Víno teklo proudem a jednotlivé chody se objevovaly a zase mizely jako šmouhy sluhů a stříbrného nádobí. On sám měl ale žaludek jako zapečetěný a cítil zoufalou únavu, takže do sebe házel jeden pohár vína za druhým – to nejlepší gaderijské – a seděl u stolu ve dvorní uniformě s nově našitými generálskými výložkami na rameni.

Byla to falešná, planá hostina. Král se jí nezúčastnil a omluvil se indispozicí – což sotva koho překvapilo – ale Corfe seděl po pravici královny-vdovy, která živě rozprávěla se sousedy u stolu a dokázala Corfeho přimět, aby se cítil být součástí hovorů, ke kterým nepřispěl jediným slovem.

Zdálo se, že se všichni snaží opít do němoty a hluk hovoru tolika lidí byl neuvěřitelný, i když Corfemu stále ještě zvonil v uších řev bitvy na Severní slatině. Žebra ho bolela po ráně mečem, kterou utřžil v boji.

Zato Andruw byl viditelně ve svém živlu, neuvěřitelně flirtoval se dvěma hezkými dcerami jednoho z vévodů, které seděly u stolu proti němu, a házel do sebe jeden pohár vína za druhým jako člověk, který očividně neví, co dělá. Byl tu i Marsch, na první pohled nervózní a nejistý, který odpovídal na všechny otázky jednoslabičně. Vypadal bolestně střízlivě, i když mu po tváři stékaly čůrky potu, a za krajkový límec se tahal tak dlouho a tak často, až jej měl nakřivo. O dvě židle dál seděl Ebro, který už byl dávno opilý, divoce se šklebil a častoval své sousedy krvavými historkami o masakrování merduků. A Fimbrijec Formio seděl jako truchlící pozůstalý u smrtelného lože, pil jen vodu a zůstával obezřetně zdvořilý. Hosté kolem něho – jeden z torunnských štábních důstojníků a nižší šlechtic, oba v doprovodu manželek – se ho přívalem otázek zcela jasně snažili přimět k hovoru. Nezdálo se, že by byl příliš řečný. Jeho oči se v jednom okamžiku setkaly s Corfeho pohledem a bez úsměvu pokýval hlavou.

Martellus společně s větší částí posádky Ormannovy Hráze, ty nejlepší oddíly, které země měla, ležely mrtvé a nepohřbené na severu. Na jejich mrtvolách budou hodovat vlci jako na nečekané a vítané zimní hostině. A vedle nich ležely jako bratři tři tisíce Formiových krajanů i se svým velitelem. A město slavilo, jako by právě dosáhlo neuvěřitelného vítězství a zažehnilo krizi. Corfe se nikdy v životě necítil tolik jako podvodník. Ale nebyl žádný idealistický hlupák. Kdysi by si možná strhl generálské výložky a vztekle na odchodu rozrážel

dav. Možná před Aekirem. Ale teď byl zkušenější. Dosáhl jistého postavení a dokáže je využít. A navíc má vojáky, s nimiž ještě může hodně dokázat.

Najednou mu došlo, odkud se bere všechna ta zuřivá veselost, kterou viděl ve tvářích shromážděných hostů. Byl to poslední pokus o únik, vzdor před houstnoucí temnotou. Viděl to už dříve. V Aekiru, zatímco merdukové začali obkličovat město nepropustným kruhem, pořádalo mnoho šlechticů bankety, podobné tomuto, a noc minula v proudech vína a v řadách tančících dívek. A za úsvitu odešli zaujmout svá postavení na cimbuří. Co vlastně dělal toho dne, kdy začalo obléhání? Ach, ano. Noc předtím byla poslední, kdy spal na stejném lůžku s manželkou. Poslední, kdy se spolu milovali. Pak už jim mnoho společného času nezbylo. Nosila mu jídlo k úseku hradeb, kde měl službu a držel stráž, a užívali si vzácných posledních minut. Než přišel konec.

„Ty jsi opilý, Corfe!“ zvolal Andruw rozjařeně. „Paní“ – to patřilo královně-vdově – „raději na generála dávej pozor. Víím, jak si dokáže přihnout.“

Byl opravdu opilý. Tiše, zamyšleně opilý. Ve víně už útěchu ani zapomnění najít nedokázal; jen mu jasně ukazovalo všechnu tu bolest minulosti, znovu a znovu novou, syrovou a bodavou. Cítil, jak mu královna-vdova přitiskla pod stolem koleno k noze. „Jsi v pořádku, generále?“ zašeptala.

„Nikdy jsem se necítil líp, paní,“ odpověděl. „Skutečně nádherná sešlost. Musím ti za dnešní večer poděkovat – za všechny večery.“

Otočil k ní hlavu a podíval se jí do očí, do těch hrozivě zelených propastí, jasných jako odlesk poledního slunce na hladině mělkého moře. Tak krásná, a tolik pro něho dokázala udělat. Proč? Jakou cenu bude nakonec za tohle všechno muset zaplatit?

„Musíš mě omluvit, paní,“ řekl zastřeně. „Není mi nejlépe.“

Nezdálo se, že by ji to překvapilo a tleskla, aby přivolala sluhy. „Generál potřebuje na vzduch. Doprovod'te ho do jeho komnat.“

Zbavil se jejich péče hned, jakmile vyšel ze sálu, a osaměle se potácel tlumeně osvětleným palácem, zatímco radostný řev banketu za ním pomalu utíchal. Ramenem se otíral o zeď. Po dusnu, které cítil v natěsnaném davu, mu byla tady venku zima a čerstvý vzduch mu trochu vyčistil hlavu. Proč u všech pekel vypil toho ztraceného vína tolik?

Zítřka ho čekala spousta práce a nebude mít čas, aby se potýkal se zatracenou kocovinou.

Byl příliš zabrán do neradostných myšlenek, a tak nezaslechl tiché kroky za svými zády.

Přehlídkové nádvoří paláce. Vykročil do hvězdami prozářené noci a chvíli zůstal stát a hleděl do kolujících hlubin oblohy. Po obou stranách širokého prostoru stály řady mohutně stavěných budov, ale většina oken byla potemnělá. Uvnitř byli ubytováni jeho vojáci, horalé, Fimbrijci i Toruňané. Tam se neslavilo. Muži byli na něco podobného příliš unavení. Viděli příliš mnoho smrti. Poskytně jim pár dní k odpočinku a opravám zbroje a pak začne přetavovat jednotlivé nesourodé prvky do organického celku co pevně semknuté jednotky.

Kroky za jeho zády nyní zazněly hlasitěji. Otočil se. „Andruwe?“

Postřehl, jak se na něho vrhá temný obrys, viděl rtuťovitý záblesk tasené čepele. Uskočil a dýka, která měla proříznout hrdlo, se mu zabořila do pravého ramene. Bolest mu pročistila myšlenky a poslední zbytky opilosti z něho vyprchaly. Skočil dozadu, když mu dýka vyrazila proti obličejí, zakopl a upadl na záda. Útočník se na něho vrhl znovu a Corfe mu uštědřil silný kopanec do břicha, takže ho od sebe odrazil. Převalil se, že rtuť mu uniklo syknutí, jak ho zabořila naražená žebra, a cítil, jak mu pravá ruka slábne s každou vteřinou, kdy z rány vytéká krev, ve světle hvězd černá. Ale než se stačil otočit, aby čelil příštímu útoku, objevila se další postava. Mlčky se vrhla na útočníka. Následoval divoký zápas, příliš rychlý na to, aby jej bylo možné v temnotě sledovat, a ozvalo se odporné zapraskání kostí. Tělo útočníka se zhroutilo na dlažbu nádvoří a nově příchozí se k němu sklonil.

„Generále, jsi vážně zraněný?“

Pomohl mu vstát a Corfe se zachvěl, pravou ruku ztuhlou a bezmocnou. „Formio! U Svatého, tomu říkám příchod v pravou chvíli. Ukaž mi toho parchanta.“

Vtáhli tělo do jedné z okolních budov a prohlédli je. Muž na sobě měl černou vlněnou masku s prostřiženými otvory pro oči a nos. Když ji strhli, zahleděli se do snědé tváře s prázdnými očima, plnými překvapení. Východan, možná merduk. Měl zlomený vaz.

„Nechám stráž pročesat palác,“ řekl Fimbrijec. „Může jich tu být víc. Tohle byl profesionální zabiják.“

„Jak to, že ses tu objevil?“ zeptal se Corfe. Cítil se lehký jako peříčko a omámený – částečně ztrátou krve a částečně adrenalinem, který mu v šarvátce rozezvoni srdce.

„Šel jsem za tebou. Ani já nemám formální hostiny příliš v lásce a chtěl jsem si promluvit...“ Odmlčel se a skoro by se mohlo zdát, že zrudl rozpaky.

„To jsem měl štěstí. Jinak by mě podřízl jako kuře. Nájemný vrah, u Boha. Sultán má dlouhé prsty.“

„Pokud za tím stál sultán. Ne všichni tví nepřátelé se nacházejí za hradbami. Pojď, musíme ti nechat ovázat to rameno.“

Nastal nevyhnutelný zmatek, objevila se stráž a začala pročesávat palác místnost po místnosti při hledání případných dalších nájemných vrahů. O celé věci byla zpravena královna-vdova a okamžitě nechala Corfeho odvést do svých soukromých komnat, ale účastníci banketu slavili dál a nic se nedozvěděli.

„Měla bych s tebou být bez ustání,“ řekla Odelia Corfemu, zatímco se mu rána na rameni pod jejíma rukama zavírala a dweomer naplňoval místnost slabou vůní ozónu. „Tak by ses dostal do mnohem menších potíží. Kam jste to tělo uložili?“

„Formio je nechal hodit do řeky.“

„Škoda. Také bych si ho ráda prozkoumala. Byl to merduk, říkáš?“

„Nějaký výchoďan, na první pohled. Paní, přál bych si, abychom měli v armádě tucet lidí s tvými schopnostmi. Naši ranění by jim blahorečili.“ Corfe zkusmo pohnul pravou rukou a i když mu připadala mírně ztuhlá, byla zdravá. Na rameni zůstala tenká jizva, ale to bylo vše, přestože čepel nájemného vraha pronikla až ke kosti.

„Ty bys teď sháněl jen těžko,“ usmála se smutně. „Každým rokem je těch, kteří dokáží využívat dweomer, méně a méně. Už je to celých deset let, co jsme měli naposled u dvora v Torunně skutečného mága. Pokud vím, tak už jedině Golophin z Hebrionu zůstává ve službách svého vládce. Zbytek se ukryl.“

„Ty ale ne.“

„Já jsem královna. Na mé... výstřednosti se okolí dívá ohleduplně.“ Políbila ho na rty a když se jí podíval do tváře, s překvapením zjistil, že jí v překrásných očích stojí slzy, kterým nikdy nedovolí skanout.

„Myslíš, že to byla sultánova práce?“ zeptal se chraptivě a odvrátil pohled.

„Kdo to může vědět? Nájemní vrahové jsou k maní každému, přestože možná přicházejí z východu. Mohou si je zjednat merdukové stejně jako ramusiané. Musí být jedině bohatí.“

„Možná tak bohatí jako král?“

„Možná. Svět je nebezpečné místo pro ty, jejichž hvězda stoupá na nebesa. V této zemi žijí lidé – a nebudeme si namlouvat, že je jich málo – kteří by svou vlast raději viděli v troskách, než aby neurozenému člověku dovolili ji zachránit.“

„John Mogen nebyl urozený.“

„Ano. To nebyl, jistě. A nikomu na to nedovolil zapomenout!“
Usmála se.

„Zнала jsi ho dobře?“

„Zнала jsem ho. Dá se říct, že jsem mu byla mecenášem stejně jako tobě. Pomáhala jsem mu.“

„Taková je tedy tvá úloha na tomto světě. Výchova generálů.“

„Vykoupení království,“ opravila ho stručně, „jakýmkoli způsobem.“

„Jsem rád, že jsi mi to vysvětlila,“ řekl a jeho střízlivost se vyrovnala její.

Vstala. „Jsem ale stejně žena jako královna, Corfe. Snažila jsem se najít dokonalé vojenské myšlení a podařilo se mi to. Nehledám někoho, koho bych milovala nebo kdo by miloval mne – pokud je tohle ta věc, která tě trápí.“

„To se mi ulevilo, že to vím.“ A proklel se, když odešla z místnosti, bolest jasně vepsanou ve tváři.

Kapitola patnáctá

„U vousu prorokova, *kdo* to byl? Odění v naší vlastní zbroji si jen tak přijedou odnikud a pak znovu zmizí. Může mi to někdo z vás vysvětlit, nebo jste všichni ztratili řeč?“

Aurangzeb Zlatý, pokořitel Aekiru, sultán Ostrabarů, si vztekle přeměřil hrstku rádců a důstojníků, kteří klečeli na nádherně tkaném koberci u jeho nohou. Stěny velkého stanu se chvěly ve větru a rozdělovači závěsy se nadouvaly jako divocí hadi.

„Nuže?“

Promluvil muž v překrásně lakované púlzbroji.

„V tomto okamžiku pročesávají okolní krajinu desítky zvědů, můj sultáne. Prozatím máme pouze řeči, které se nám podařilo vyslechnout od zajatých nevěřících psů. Říkají, že tato jízdní jednotka je něčím novým a není torunnského původu. Jde o hordu divošských žoldáků z Cimbrických hor na západě, vedenou nějakým zostuzeným torunnským důstojníkem. Jejich ale jen pár, skutečně málo, a zatímco se stahovali, naši vojáci je zle ztrestali. Není to nic, s čím bychom si měli dělat obzvlášť velké starosti, jde jen o... unikátní úkaz, nezvyklý jev. Jen to ukazuje zoufalství, do něhož jsme pod tvým velením nepřítele uvrhli, jelikož se musí utíkat k najímání barbarů stejně jako prokletých fimbrijských psů.“

„Dobrá tedy.“ Zdálo se, že to Aurungzeba poněkud uchlácholilo. „Je možné, že mluvíš pravdu, šáhre Johore. Ale v žádném případě už nechci zažít další překvapení podobného rázu. Kdyby nebylo těch šarlatově oděných démonů, zničili bychom celou posádku Ormannovy Hráze i Fimbrije jedním úderem.“

„Naše stráže byly zdvojnásobeny, milostivý vládce. Všechny torunnské jednotky se nyní nacházejí uvnitř hradeb hlavního města. Není třeba pochybovat, že se tam budou snažit přetrvat obléhání a pak budeme moci vyslat jednotky Torrinskou soutěskou do Charibonu, toho pohanského hnízda. Tak zničíme obě sídla ohavné ramusianské víry. Ramusianský Aekir je jen vzpomínkou – a brzy se jí stane i Charibon a jeho černě odění knězi.“

Aurungzeb přikývl s rozzářenýma očima a zamyšleným výrazem ve tváři s obrovským plnovousem. „Dobře řečeno, šáhre Johore. Ačkoli teď mají svého pontifika i v Torunně – toho, který nám unikl v Aekiru – ten se s Charibonem nijak nepřátelí. Natolik zchátralý je stav ramusianské víry, že jednotlivé frakce spolu bojují přímo ve chvíli, kdy jim prorokovi synové buší na brány.“

„Taková je Boží vůle,“ řekl šáhr Johor a sklonil hlavu.

„A prorokova, nechť je živ navěky.“

Celá těžká stanová konstrukce sebou trhla a zakymácela se v obzvlášť prudkém poryvu větru. Aurungzeb se znovu zamračil. „Tahle bouře... Bataku!“

Ze stínů vystoupil mladý muž v rouchu korálové barvy. „Můj sultáne?“

„Copak nemůžeš udělat něco s tou proklatou bouří? Ztrácíme čas a koně.“

Batak výmluvně rozhodil rukama. „V daném okamžiku je tato záležitost mimo mé schopnosti, pane. Počasnictví je záhadná disciplína, která mi zůstává uzavřena. Snad můj mistr –“

„Já vím, jistě. Orkh by dokázal rozpustit sněh v okamžiku a vítr by před jeho uměním vál slabě jako dech. Ale Orkh vyrazil do světa na cesty. Udělej, co dokážeš.“

Batak se uklonil a odešel.

„To je vše,“ uzavřel Aurungzeb. „Chci důvěrně rozmlouvat se svým Bohem. Můžete všichni odejít. Akrane!“ Podíval se na vysokého kostnatého vezíra, který stál v jednom koutě stanu nehybně jako gólem. „Dohlédni, abych nebyl po jednu hodinu rušen.“

„Ano, pane. Stane se.“ Vezír udeřil okovaným koncem hole o podlahu stanu. Kdyby se nacházeli v paláci, zaduněl by při úderu do mramorové dlažby působivý kovový třesk, ale zde zaznělo jen duté plesknutí. Takové nedůstojenství musel vezír snášet, když následoval svého sultána na válečné pole. Důstojníci a rádci pochopili narážku, vstali, uklonili se a vycouvali ze stanu do vánice, která vyla a zuřila venku, a vezír je s odevzdaným výrazem ve tváři následoval o vteřinu později.

Aurungzeb si přesedl a rozhlédl se. Nyní vypadal jako chlupatý, ale rozpustilý chlapec.

„Aharo,“ zvolal tiše. „Světlo mého srdce, jsou pryč. Pojď už ke mně, má malá broskvičko. Tvůj pán tě volá.“

Ze stínů závěsů v zadní části stanu vyklouzla štíhlá postava s obličejem zahaleným rouškou a poklekla před ním se sklopenou hlavou. Vzal ji za bradu, pozvedl její obličej ke svému a odhrnul závoj, který skrýval ženiny rysy. Bledá tvář, šedivé oči, temné rty, lehce přetřené rtěnkou. Setřel ji palcem. „Ty se líčit nepotřebuješ, má sladká. Ty ne. Dokonalost si nežádá vylepšení.“

Tleskl velkýma rukama s chlupatými klouby. „Hudbu! Pomalý tanec Kurasanu!“

Z vedlejšího prostoru stanu, odděleného silným závěsem, se ozvaly zvuky strun a bubínků, nejdřív poněkud trhané, ale pak s narůstající rychlostí a harmonií.

„Tanči pro mne. Tanči svému unavenému pánovi, aby zapomněl na starosti tohoto světa.“

Aurungzeb ulehl na hromadu hedvábných polštářů a začal nasávat z troubele vysoké vodní dýmky, zatímco jeho konkubína okamžik stála a pak se začala vlnit, pomalu jako vrba v letním vánku.

Zatímco tančila, Heriina mysl se vyprázdnila a pročistila. Měla to ráda. Díky cvičení zůstávala v dobré formě a štíhlá. Byl to důsledek, na němž jí nezáleželo, ani teď. Obzvlášť ne teď. Poslouchala hlášení šáhra Johora stejně jako naslouchala všemu, co bylo v sultánově stanu řečeno. Jazyku merduků rozuměla dokonale, ačkoli stále ještě předstírala, že pochytila jen nejnnutnější základy. Skrývala svůj žal při zprávách o pádu Ormannovy Hráze a její srdce vzlétlo k nebesům při hlášení o výsledku poslední bitvy a pomoci, která na poslední chvíli přišla s těmi záhadnými a děsivými rudými jezdci. Přestože byla ponížená a pošpiněná, v srdci stále zůstávala Toruňankou. Muž, s nímž sdílela v životě vše až do pádu Aekiru, byl torunnský voják a nebylo možné, aby na to zapomněla – stejně jako nebylo možné, aby slunce jednoho dne zapomnělo vyjít na nebesa.

Kroky tance se zrychlily. Aurungzeb, který se očima vpíjel do živých pohybů jejích bílých údů, vypouštěl ze rtů vonný dým v malých obláčkách. Konečně hudba ztichla a Heria znehybněla s rukama nad hlavou, udýchaná. Sultán odhodil troubel dýmky na polštáře a vstal.

„Sem. Ke mně.“

Poslechla ho. Jeho vous ji zašimral na nose. Byla vysoká a on se nemusel sklánět, aby ji políbil na místo pod klíční kostí. Rukama rozhrnul lehký šat. „Jsi opravdu královna mezi ženami,“ zamumlal. „Přenádherná.“ Pomalu ji svlékal, zatímco nehybně stála. Prsty jí přejel po bradavkách ňader, vztyčených a bolestivě citlivých.

„Můj sultáne,“ řekla spěšně, zatímco se jí jeho ruce rozběhly po těle. Byla po způsobu harému vyholená a pokožku měla hladkou jako alabastr. Sevření jeho prstů bylo každým okamžikem naléhavější. Přinutila se silou vůle neucuknout, když ji začal zkoumat.

„Můj sultáne, čekám dítě.“

Na okamžik znehybněl a pak se pomalu napřímil. Oči mu žhnuly.

„Víš to jistě?“

„Ano, pane. Ženy tyto věci poznají. Správce harému může má slova potvrdit.“

„Ve jménu prorokově, dítě. Syn. A tys přede mnou tančila!“ Byl vzteklý, zuřil. Zaťal pěsti a pak je zase uvolnil. Místo toho jí položil

ruku na ploché břicho. „Mé dítě – můj syn. Nikdy jsem neměl syna, který by žil. Obvyčejné dcery ano, ale tohle – tohle bude chlapec.“

„Nemusí být, pane.“

„Musí! Byl počat ve válce, v čase vítězství. Všechna znamení jsou příznivá. Příkazu Batakovi, aby tě vyšetřil. On to pozná. Dědic, konečně! Už nesmíš tančit. Musíš zůstat na lůžku. Ach, má západní květinko! Věděl jsem, že mi tvůj příchod přinese štěstí! Pokud to bude chlapec, staneš se mou první manželkou – a chlapec to bude.“ Rozesmál se, sevřel ji v drtivém objetí a v následujícím okamžiku ji zase pustil. „Ne, ne – tohle už ne. Jako porcelán budeš opatřena, jako nejcennější z drahokamů. Oblékní se! Musím přikázat eunuchům, aby matce mého syna našli mnohem příhodnější oblečení, ne tohle harémové hedvábí. A služebné – musíš mít svůj vlastní stan a služebnictvo –“ Odmlčel se. Pohladil ji, jako by byla nějaká jemná a vzácná váza, která se může každou chvíli roztrástit. „Jak dlouho? Jak velký už je?“

„Ne moc, pane. Snad dva měsíce.“

„Dva měsíce! Srdce mého syna už bije celé dva měsíce! Nechám spálit celý loďní náklad kadidla. V každém chrámu východu budou Bohu předkládány modlitby. Ha, ha, ha! Syn!“

Syn, pomyslela si Heria. Ano, bude to chlapec – nějak to v nitru sama věděla. Co by si o tom pomyslel Corfe? Vždycky tolik toužil po dětech.

V očích ji zaštipaly slzy. „Ty pláčeš, má holubičko, má vzácná krásko?“ zeptal se Aurungzeb ustaraně.

„Pláču radostí, můj pane, že se mi dostalo cti nosit sultánovo dítě.“

Proč ještě pořád žila? Proč už dávno nenašla nějaký způsob, jak opustit tento svět? Ale odpověď znala. Lidská přirozenost dokáže snést mnoho věcí – včetně těch nejméně představitelných. Tělo jí, spí, vyměšuje a žije, i když se duše modlí o zapomnění. A za čas se duše přizpůsobí a nesnesitelné se stává každodenním. Heria chtěla žít a chtěla, aby se její dítě narodilo. Byl to jeho syn, ale bude i její, alespoň něco jí bude patřit. Bude ho milovat stejně, jako by ho zplodil Corfe, a s ním může její život konečně dostat nějaký smysl. Doufala, že manželova duše to pochopí.

Kapitola šestnáctá

Urbino, vévoda z Imerdonu, byl vysoký a vyhublý muž, který na první pohled vypadal jako asketa. Obvykle se oblékal do černé barvy a dělal to po celou dobu od smrti své manželky, která zemřela před tříadvaceti lety. Kromě krále samotného byl nejmocnějším šlechticem Hebrionu, ale nebyl nijak spřízněný – přinejmenším po pokrevní linii – s královským rodem Hibrusiů. Imerdon byl kdysi odlehlým lénem fimbrijského elektorátu Amarlaine, ale Fimbrijci odstoupili od svých závazků a práv před dlouhou dobou, po poslední bitvě na Habriru (kterou vyhráli). Jen málo lidí vědělo přesně, proč se Fimbrijci vzdali vévodství, bohatých měst Pontifidadu a Himeria a vši země až po řeku Merimer, ale říkalo se, že během jedné ze svých nekonečných občanských válek potřebovali přesunout tamější posádku a nasadit vojáky jinde. Velitel ustupujících jednotek neodolal, aby Hebriany ještě jednou neporazil, a tím došlo k oné nesmyslné bitvě na Habriru.

Rodná šlechta vévodství přísahala věrnost hebrionské koruně, jejíž správní území se připojením Imerdonu takřka zdvojnásobilo, a následní vládci provincie se sňatky spojili s vládnoucím rodem. Ale přestože byli vévoda z Imerdonu s rodinou velice uznávaní a skutečně mocní, neustále byli pokládáni za ty, kdo přišli zvenčí, za cizáky. Lid Imerdonu byl sice vesměs stejný jako poddaní hebrionské koruny, ale dlouhá vláda Fimbrie – která trvala skoro pět staletí – je od jejich západních bratranců poněkud odlišovala. Mnoho z nich dávalo při oblékání přednost černé stejně jako obyvatelé elektorátů, všeobecně byli disciplinovanější a zbožnější a na výstřelky bujného Abrusia se dívali s užaslým znechucením. Jejich vévoda zůstal stát mimo strašlivou válku, která tak zpustošila hlavní město království, ačkoli poskytl volný průchod himerianským rytířům církve, kteří po porážce prchali ze země. Říkalo se, že i když následoval svého krále na cestě kacířů, neboť to pokládal za svou vazalskou povinnost, nepodnikl to s příliš velkým nadšením a stále ještě sympatizoval s himerianskou odnoží církve.

Vévoda nyní seděl v krytém kočáře v horním Abrusiu nedaleko královského paláce. Kdyby nyní odtáhl kožený závěs, zakrývající okénko vozu, mohl by počítat dělové koule, zabořené ve zdech.

„Pane,“ ozval se zvenčí jeden z mužů jeho doprovodu. „Paní dorazila.“

„Pomoz jí nastoupit,“ přikázal vévoda. Paní Jemilla nastoupila do vozu a posadila se vedle něho. Kostnatou pěstí, jejíž prsty byly obtíženy mnoha prsteny, bouchl do střechy kočáru, a vyrazili na cestu.

„Doufám, že jsem tě zastihl v plném zdraví, paní,“ optal se zdvořile.

„Jen kvetu, děkuji, pane,“ odpověděla. Následovalo několik minut ticha, jako by oba čekali, až promluví ten druhý, než nakonec začal vévoda. „Pokud jsem ti rozuměl správně, byla tvá výprava úspěšná.“

„Naprosto. Doručila jsem žádost včera. Ta Astaranka s mágem Golophinem nad ní bezpochyby přemýšlejí ještě teď.“

Urbino s bezvýraznou tváří přikývl. Jemilla byla oblečena ve střízlivé šedi, jak se na úctyhodnou vdovu slušelo, a na tváři neměla jedinou stopu líčidel nebo rtěnky. Věděla, že při jednání se strohým a přísným vévodou z Imerdonu musí použít odlišnou taktiku. Stačil by jediný náznak nevázanosti nebo nevhodnosti a odmrštíł by ji jako chcíplou krysu.

Zdálo se, že se vévoda cítí nesvůj, mimo své území. Očividně se mu nezamlouvaly pŕlnoční schůzky a tajná spiknutí – a přesto byl klíčem a základním kamenem všech Jemilliných plánů a jeho podpis na čelném místě dokumentu, který donesla Isolle, byl jednou z jejích největších výher. Pokud tento muž, tento chladnokrevný a naprosto bez poskvrnky úctyhodný aristokrat potvrdil platnost jejích požadavků, pak ho celý zbytek neváhal následovat. Vévoda Urbino byl proslulý úzkostlivostí, náročností a nechutí k intrikám. K setkání s Jemillou se odhodlal ze dvou důvodů: prvním byl smysl pro povinnost a čest a druhým narůstající obavy o stav hebrionské inonarchie. A ona ho přesvědčila. Abeleyn není schopen vládnout a sotva žije. A vládu nad zemí si uzurpovali tři prostí obyvatelé, z nichž jeden byl dokonce čarodějem. Navíc nosila v lůně králova dědice. Pokud se nemělo království proměnit v nějakou ohavnou oligarchii, v jejímž čele by stáli neurození muži, pak bylo na něm, nejmocnějším šlechtici Hebrionu, aby zasáhl. Nižší šlechta souhlasila a ujištění o podpoře přicházela na jeho stůl celý minulý týden. Jemilla měla po úniku ze svého polovězení v paláci plné ruce práce. Setkala se s hlavami téměř všech šlechtických rodů v Hebrionu.

Byli ustrašení, samozřejmě, vyděšení při pomyslení, že by měli sdílet osud Sastra di Carrery a Astolva di Sequera. Abeleyn obnovil držení koruny v dešti palby a krve, Carrerové a Sequerové byli

masakrem svých leníků a popravami nejstarších příslušníků rodů takřka vyhlazení. Ať se mělo podniknout cokoli, muselo jít o zákonný krok. Tam, kde selhal meč, mohlo uspět pero.

„Musím přiznat, že ta představa šlechtické rady, kterou jsme plánovali, mě poněkud znervózňuje,“ řekl Urbino. „Je tu jistý nedostatek precedentů... tradiční platformou šlechticů zůstává Konkláve rodů, které se koná každoročně v našem městě a jemuž předsedá jako nejvyšší autorita a soudce král. Nechce se mi pouštět do něčeho, co tolik páchne... *novotami*.“

„Král, můj pane, není ve stavu čemukoli předsedat,“ připomněla mu Jemilla, „a Konkláve rodů je podle zákona neschopno přijmout usnesení, pokud není řízeno samotným vladařem.“ Tahle zastaralá instituce neznamena nic víc než urozenou žvanírnu, pomyslela si Jemilla. Chtěla něco jiného, něco, co by bylo opatřeno ostrými zuby.

„Jistě. A jelikož se král nemůže dostavit, jsme oprávněni ustavit naprosto novou instituci, která by se s touto nezvyklou situací vyrovnala... Nicméně –“

„Ostatní urozené rody už naprosto jasně vyslovily svou podporu, pane,“ skočila mu Jemilla rychle do řeči. „Ale čekají na tvé slovo, protože jsi mezi nimi největší. Bez tebe se k ničemu neodhodlají.“ Brnkej mu na pýchu, říkala si. Tohle je snad jediná jeho slabost – marnivost. Ten zatracený starý chladnokrevný had.

Skutečně se zdálo, že Urbina její slova zahřála. „Nemohu předstírat, že se mýlíš,“ řekl mírně samolibým tónem. „Myslíš ale, že je moudré tuto věc – toto Konzilium – uvést do života přímo zde, v Abrusiu?“

„Proč ne? Ukážeme, že se králových pohůnků nebojíme, vyneseme témata, která je nutno probrat, do otevřeného prostoru, a pokud by se král z milosti Boží uzdravil, pak budeme při ruce, abychom to mohli dosvědčit a radovat se z toho.“

Urbino se zatvářil zamyšleně. „Pokud je pravda to, co jsi mi pověřila o jeho zraněních, pak se obávám, že se žádného uzdravení nedočkáme, dokonce ani s tím dweomerem prosáklým Golophinem v paláci.“ Povzdech si. „Byl to tak schopný mladík. Možná trochu vznětlivý, občas horkokrevný a želbohu nedostatečně zbožný, ale přes to všechno schopný vládce.“

„Pravda,“ přikývla Jemilla s přesnou směsicí lítosti a smutku. „Ale dobro království nesmí být zanedbáváno, třebaže jsme sklíčení zármutkem či z oddanosti současnému vládci. Rod Hibrusiů, můj pane,

je na pokraji zániku. Abeleynova neochota oženit se byla možná dobrým nástrojem zahraniční politiky, ale nakonec se obrátila proti němu.“

„Ta astaracká princezna –“

„– není nic víc než hodnostář na návštěvě. Bude jí přirozeně projevoována patřičná úcta, jež náleží jejímu postavení, ale naznačovat, že jí dávné zasnoubení s naším vladařem dává jakékoli právo vládnout této zemi, je absurdní. Hebrion by se tak nestal ničím víc než astaracským vazalem. Kromě toho je to žena nevelkého ducha a mdlého rozumu – jak sám víš, setkala jsem se s ní osobně – a sotva dokáže vnést pořádek mezi své komorné. Mocnému národu, jako je náš, by vládnout nedokázala.“

„Samozřejmě, samozřejmě...“ poznamenal Urbino.

Jak může být někdo urozený zároveň takhle váhavý a kolísavý člověk, pomyslela si Jemilla. U Boha, kdybych tak jen byla mužem!

„A rod Hibrusiů navíc docela nevyhynul,“ pokračovala hladce. „Ve svém lůně nosím, můj pane, posledního potomka Abeleynovy linie. Království nyní potřebuje jen silného ochránce, který by na tuto neštěstím stíhanou zemi dohlížel do doby, než můj syn dosáhne plnoletosti. Nenapadá mě ctihodnější úkol nebo věhlasnější povinnost. A dovol, abych ti čistě soukromě mezi námi dvěma sdělila, že hlavy všech urozených rodin, s nimiž už jsem byla ve spojení, jsou v této záležitosti naprosto zajedno. Existuje jediný možný kandidát na tuto funkci.“

Urbino sklopil bradu na prsa, ale v očích se mu zablesklo. Věděla, že na jedné straně zvažuje rizika, která hrozí přímo jeho osobě, a na druhé oslnivou vyhlídku na úřad regenta. A rizika mohla být zmenšena na naprostý zlomek, pokud by všechno pokračovalo podle jejího plánu. Náležitý projev věrnosti Koruně. Veřejná a důstojná jednání, přístupná každému bez rozdílu. Jakmile se skutečnost o stavu, ve kterém se král nachází, stane všeobecně známou, prostý lid bude volat po někom, kdo by usedl na Abeleynův trůn. Království bez krále – něco podobného bylo naprosto nemyslitelné!

„Může být, že mám jisté postavení,“ připustil Urbino, „ale je také možné, že k vládnoucím rodu nemám nejbližší po pokrevní linii.“

„To je pravda,“ přikývla Jemilla blahosklonně. Pravdou zůstávalo, že když přišlo na otázku pokrevní linie, neměl k ní blízko vůbec. „Ale podle průzkumu, který jsem provedla, tu jsou jen dva další vhodní

kandidáti, kteří mají po pokrevní linii blíž k Abeleynovi než ty a kteří zároveň nepošpinili svá jména v nedávných povstáních. Jedním z nich je nejstarší potomek rodu Sequerů, syn popraveného Astolva, a druhým je pan Murad z Galiapena, králův bratranec.“

„Nu, co je s jejich kandidaturou?“ zeptal se poněkud nedůtklivě Urbino a vidina regentství se mu bezpochyby začínala ztrácet před očima.

Než Jemilla odpověděla, nechala ho, ať se chvilku trápí. „Oba muži jsou mrtví, nebo mohou být za mrtvé pokládáni. Účastnili se námořní expedice na západ, která skončila nešťastně a zmizela v neznámu. Už přes šest měsíců o nich nemáme žádnou zprávu a můžeme s jistotou usuzovat, že jsou vyřazeni ze hry.“ Na okamžik ucítila bodnutí při vzpomínce na Richarda Hawkwooda, který také zmizel na západě. Byl to muž, o kterém si kdysi myslela, že by ho mohla milovat, i když byl neurozený. V jejím lůně rostlo dítě tohoto muže a nikoli Abeleynovo, ale ona byla jedinou osobou na celém světě, kdo to věděl.

„Tohle není žádná hra, paní,“ utrl se na ni Urbino, ale ve tváři měl výraz úlevy.

„Samozřejmě, můj pane. Odpust'. Jsem jen žena a tyto záležitosti mne matou. Slabší pohlaví nemůže nikdy plně pochopit nařízení a vrcholy cti, to je samozřejmé.“ A díky Bohu za to, dodala v duchu.

Vévoda sklonil hlavu s výrazem nekonečné trpělivosti. Nejraději by ho za tu jeho pompézní namyšlenost v tom okamžiku a na tomto místě zabila. Ale byla to vlastnost, kvůli které si ho v první řadě zvolila.

„Nuže,“ pokračoval vévoda daleko vlídněji, „kdy se tato rada sejde a kde?“

„Ještě tento týden na den svatého Mila – je to patron vladařů – a mělo by k tomu dojít v hlavním sále starého zakladatelského kláštera. Od konce povstání jsou ty prostory prázdné a obávám se, že uplyne ještě hodně dlouhá doba, než se Hebrion dočká dalšího preláta nebo jiného náboženského řádu, který by mu pomáhal proplouvat temnými vodami víry. Je vhodné, aby se Konsilium sešlo právě tam a přilehlé opatství bude nablízku těm, kdo budou chtít útěchu a vedení modliteb. I když popravdě řečeno, pane, bude to místo potřebovat trochu úprav. Během posledních útoků utrpělo vážná poškození.“

„Promluvím se svým správcem a nechám ti poslat pár desítek sluhů,“ řekl Urbino. Pak mu hubená tvář potemněla. „Říkají, že právě tam byl zasažen, víš – přímo pode zdmi opatství.“

„To že říkají? Lidé říkají tolik věcí. Ale nyní musím zkoušet tvou trpělivost ještě dalším požadavkem, pane. Aby bylo toto setkání vedeno se správnou obřadností a okázalostí a aby byli jeho účastníci uvítáni s patřičnou úctou, přináležející jejich postavení, budou zapotřebí jisté finanční prostředky, obávám se. Ostatní pánové souhlasili s příspěvky do ústředního fondu, který jsem nechala zřídit skrze svého důvěryhodného přítele Antonia Feramonda. Nevím, jestli je vhodné tě žádat –“

„Už o tom nemluvme. Můj finanční správce se s tebou spojí během zítřka a předá ti úpis na jakoukoli sumu, kterou mu uznáš za vhodné předložit. Nesmíme být úzkoprsí, když se jedná o důstojnost našeho stavu.“

„Vpravdě ne. Jsem tvým obrovským dlužníkem, pane, stejně jako bude jednoho dne tvým dlužníkem celý Hebrion. Je povzbudivé vědět, že stále ještě na tomto světě žijí muži rozhodní a odhodlaní. Za to ti vzdávám čest.“ Zaslepený hlupák. Sotva třetina půjde na opravy a zkrášlování prelátského paláce a zásobení spíže a vinného sklepa pro tyhle urozené kašpary. Zbytek bude rozdělen po městě v úplatcích. Podstatná suma zajistí jásající davy obyvatel města v ulicích při uvítání šlechticů, až se začnou do Abrusia sjíždět, a další peníze přesvědčí vybrané důstojníky městské posádky, aby odvrátili zrak. Takhle funguje život na tomto světě. Jemilliným správcem byl Antonio Feramond a ona v jeho případě disponovala dostatečným množstvím pák a tajemství na to, aby si zajistila jeho nehynoucí oddanost. Také byl v tom, co zbývalo ze spodního Abrusia, vymahačem dluhů a lichvářem s velkými zkušenostmi a kdykoli mohl povolal na pomoc své hordy žebráckých hrdlořezů. Pokud někdo věděl, které kliky ve městě ležít, byl to právě on.

„Obávám se, můj pane, že tě nyní budu muset opustit,“ řekla Jemilla Urbinovi s patřičnou úctou. „Musím se ještě postarat o několik osobních záležitostí. Nevěřil bys, do jakých výšek vystoupila poslední dobou díky zprávám o válce na východě cena hedvábí na tržištích.“

„Stále ještě bydlíš v paláci?“

„V hostinském křídle, pane.“

„Prosím, předej má pozdravení a přání všeho nejlepšího paní Isolle a mágovi Golophinovi. Člověk přece musí zůstat i v podobné situaci zdvořilý, není-liž pravda?“ Zdvořilý, opakovala si v duchu, když ji

odvážela její bryčka. Podívaná na nedávné krveprolévání jich spoustu vykřestila. A to si říkají muži!

Vlastností, kterou u lidí nenáviděla nejvíce, byla slabost – ale obzvlášť trpěla, když ji nacházela u těch pokrytců, kteří předstírali, že jsou silní. U mocných, jejichž páteře jako by byly z vrbového proutí. Líně zapřemýšlela o mužích, kteří jí připadali odlišní. Abeleyn, ano, jakmile trochu dospěl. A Richard, její ztracený námořník. Ti byli oba pryč, ale ještě zůstával třetí. Golophin. Ten, pomyslela si, by mohl být docela dobře nejsilnější ze všech tří. Skutečně úctyhodný protivník.

Přirozeně ovšem nebrala v úvahu svou ženskou protivnici, paní Isollu.

Přes celou šířku starého světa, napříč královstvími ramusianů. Obléhaná Torunna se ježila vojáky jako pevnost, v níž se pomalu proměňovala, a město stálo zabořené ve sněhu. Vánice pronikaly do nížin hlouběji než kdy v uplynulých desetiletích, a jinovatka ležela dokonce i na březích Kardianského moře.

Odpoledne v Hebrionu zde bylo temným večerem. Albrec, Avila a nejvyšší pontifex (nebo přinejmenším jeden z nich), Macrobius, seděli u velkého obdélníkového dubového stolu, který pokrývaly listiny. Po tuctech v místnosti hořely svíce, které osvětlovaly jemné vybledlé písmo. Na druhé straně stolu se shromáždil půltucet dalších mnichů, většina v antillanské hnědi a jen dva – monsignor Alembord a Osmer z Rone – v zakladatelské černi. Místnost byla tichá, když se společně modlili. Konečně Macrobius zvedl hlavu.

„Mercadie z Oforu, táži se tě znovu: víš to naprosto jistě?“

Starý Antillan, jehož svaštělá tvář připomínala skřítku, sebou trhl. Na desce stolu před ním ležel otrhaný, poskvrněný a místy i krví potřísněný dokument, který přinesli z Charibonu Albrec s Avilou. Ruce se mu nad ním chvěly, jako by si je chtěl nad křehkými stránkami zahřát.

„Svatý otče, říkám ještě jednou, že to vím tak jistě, jak jistě to jen vědět mohu. Je to Honoriův rukopis, o tom nemůže být nejmenších pochyb. Nemáme tu od něho žádné práce, ale kdysi jsem v Charibonu četl originál jeho *Zjevení*. Tyto dva dokumenty psala jedna a tatáž ruka.“

Promluvil Albrec. „I já ten spis viděl. Mercadius má pravdu.“

Hladká tvář monsignora Alemborda zbledla ještě více. „U milosrdného Svatého! Ale to přece určitě nemůže nic potvrzovat. Honorius byl šílený. Tento dokument je výplodem mysli, vyvedené z míry.“

„Tys jej četl?“ zeptal se ho Mercadius.

„Víš přece sám, že ne!“

„Pak ti říkám, monsignore Alemborde, že ten text nenapsal šílenec. Je odměřený, jadrný a průzračně čirý. A navíc neuvěřitelně jímavý.“

„Přece ode mě nemůžeš očekávat, že budu věřit, že náš milovaný Svatý a tato odpornost, ten takzvaný prorok Ahrimuz, je jedna a táž osoba!“

„Tak mě napadá,“ vmísil se líně Avila, „jestli ti někdy došla podoba obou jmen, Alemborde? Ramusio. Ahrimuz. Ta jména. Znějí skoro stejně, nepřipadá ti?“

Alembord se potil. „Svatý otče,“ naléhal na Macrobia, „zůstal jsem ti věrný, když se v Charibonu usadil uzurpátor. Nikdy jsem nepochyboval a ani nyní nepochybují ani v nejmenším, že právě ty jsi jedinou skutečnou hlavou naší církve. Ale tyhle nesmysly – tohle odporné ztotožňování samotného zakladatele naší víry s tím zlem z východu – to prostě nemohu snést. Je to čiré kacírství, urážka církve a tvého svatého stolce.“

Macrobius zůstal nevzrušený. „Stojí psáno – myslím, že ve spisech svatého Bonnevala – že vyřčená pravda má stejný zvuk, jako když zazní zvon bez srdce. Ti, kteří ji dokáží zaslechnout, ji poznají okamžitě, zatímco ti druzí slyší jen ticho. Věřím, že dokument je pravý a ačkoli to může znít sebestrašněji, věřím, že nám sděluje pravdu. Bůh nám pomoz.“

V místnosti se rozhostilo ticho, zatímco všem docházela jeho slova. Konečně je přerušil Albrec – biskup Albrec, oděný v bohaté kutně církevního hodnostáře.

„Toto zjevení je důležitější než výsledek jakékoli války. Merdukové jsou naši bratři ve víře a nepřátelství mezi nimi a ramusianskými národy je založeno na lži.“

„Co tedy máme dělat? Jít kázat do nepřátelských táborů?“ zeptal se Avila lehce.

„Ano. Přesně tohle musíme udělat.“

Kromě tváře slepého pontifika se v rysech všech mužů kolem stolu objevil vyděšený a nevěřící výraz. „Ty by ses chtěl stát mučedníkem, Albreku?“ zeptal se po chvilce Avila.

„O tom přece teď nemluvíme,“ odpověděl poněkud popudlivě malý mnich. „Tato zpráva je jádrem celé věci. Musí o ní být neodkladně informován torunnský král stejně jako merducký sultán.“

„U krve milosrdného Svatého!“ zvolal Osmer z Rone. „Ty to myslíš vážně!“

„Samozřejmě to myslím vážně! Copak si snad myslíte, že se nám tato pravda dostala do ruky pouhou náhodou – teď, na tomto místě a zrovna nám? Možná máme příležitost zvrátit průběh celé téhle strašlivé války. V tom přece nemůže být jediný kousek náhody.“

„Merdukové bojují čistě pro radost z dobývání, ne jen pro náboženství,“ poznamenal Osmer. „Jak si my ramusiané příliš dobře uvědomujeme, nestačí společná víra k tomu, aby zastavila všechny války světa.“

„Nicméně se o to alespoň musíme pokusit.“

„Ukřižují tě na šibenici, stejně jako to udělali se zakladateli v Aekiru,“ řekl Alembord. „Svatý otče, pokud bychom usoudili, že je to pravda a že naše víra je založena na lži, přinejmenším bychom si to měli nechat pro sebe. Už tak jsou ramusianská království rozpolcená vedví. Tato zpráva by je zmrzačila naprosto a dokonce by rozdělila samotnou novou církev. Jediný, kdo by z podobného běhu věcí měl užitek, by byli himeriané.“

„I himerianská církev, jak se jí říká, má právo to vědět,“ prohlásil Albrec. „Okamžitě musíme vypravit posla do Charibonu. Tyto zvěsti musí být volány ze všech střech a na všech nárožích, bratři. Sám Svatý by si to tak přál.“

„Ten Svatý, který zemřel jako merducký prorok v nějakém barbarském jurtovém městečku na východě,“ zamumlal Osmer. „Bratři, má duše se chvěje v základech a má víra poblikává jako plamínek svíce, vystavené větru. Co si s podobnými zprávami počnou prostí a nevzdělaní v ramusijských zemích? Možná se kvůli nim odvrátí od církve úplně a budou nás pokládat za hrabivce a šířitele lží. A kdo by jim to mohl vyčítat?“

„Toto je nová církev,“ prohlásil neotřesené Albrec. „Odvrátili jsme se od politikaření a intrik církve staré. Naším úkolem je nyní mluvit pravdu bez ohledu na to, jaké důsledky to pro nás osobně bude mít.“

„Šlechetná slova,“ ušklíbl se Alembord. „Ale svět je špinavé místo, biskupe Albreku. Ideály musí tu a tam ustoupit skutečnosti.“

Albrec udeřil pěstí bez prstů do stolu tak prudce, až sebou všichni trhli. „Nesmysly! Právě podobné postoje zničily naši víru a právě ty nás v první řadě uvrhly do pochybností! Už není naším cílem na tomto světě zamlžovat a hrát si se slovíčky. Toho jsme si užili pět staletí a přivedlo nás to na samotný pokraj katastrofy.“

„Tak si teď všichni oblékneme šedou kutnu bratří mendikantů, proměníme se v řád kazatelů a misionářů, abychom mohli šířit dobrou zprávu po celém světě, to zrovna!“ štěkl Alembord.

„Dost!“ ozval se Macrobius. „Zapomínáte se. V mé přítomnosti budete zachovávat slušné způsoby, je to jasné?“

Chvatný souhlas. Na okamžik ve starém slepci zahlédli autoritativní postavu, kterou Macrobius před pádem Aekiru byl.

„Promluvím s králem,“ pokračoval nejvyšší pontifex. „V příhodnou chvíli. Nenechám ho na pochybách ohledně prvotřídní důležitosti našich zjištění. Nezapomínejte na skutečnost, že jsme tu z dobré vůle torunnského monarchy a musíme našlapovat opatrně, než zkřížíme cestu jeho přáním, jakkoli velké ideály přinášíme. A nemyslím si, že ho toto zjevení příliš rozradostní. Albreku, Mercadie, pokračujte ve svých zkoumáních. Chci každý útržek důkazu, který dokážete najít, abychom měli pro tento Honoriův spis dostatečné podklady. Bratři, tato záležitost brzy pronikne na denní světlo a jakmile dojde až k lidem, už ji nemůžeme vzít zpět. Ani na jediný okamžik nezapomínejte na vážnost těchto vědomostí. Toto není téma pro klevety nebo plané spekulace. Osud celého světadílu leží v našich rukou – a tím nijak nepřeháním. Špatná věc, řečená v okamžiku neopatrnosti, může mít ty nejvážnější důsledky. Tímto vás zapřísahám k mlčení, zatímco budu rozjímat o svém setkání s králem.“

Všichni se vsedě uklonili a několik se jich přezehnilo znamením Svatého. Pontifex, který právě promluvil, nebyl ten pokorný a nerozhodný muž, kterého až do tohoto okamžiku znali. Seděl na své židli vzpřímeně a velitelsky a natáčel hlavu z jedné strany na druhou. Kdyby měl v tomto okamžiku dar vidění, sledoval by své podřízené ve víře s blesky v očích a přísně.

„K ohlášení této věci by byla nejlepší pontifikální bula, ale už nemohu rozkázat oddílům rytířů církve, aby dohlédli na rychlé rozšíření mezi královstvími. Proto i v tomto ohledu budeme záviset na králi

Lofantyrovi, a rozhodně mu nehodlám dávat informace, o kterých si štěbetají vrabci na palácových střeších. Musíme se uchýlit k diskrétnosti – prozatím. Albreku, tvá horlivost tě ctí, ale monsignor Alembord má v jedné věci pravdu. Pokud nechceme zasévat chaos mezi věrnými a smrtelně uškodit nové církvi, pak musíme být opatrní. Velmi opatrní...“ Macrobius se odmlčel. Skoro se zdálo, jako by ho tento krátký okamžik projevené autority vysílil. „Stejně jako vy všichni ostatní bych byl nejraději, kdyby tento kalich musel vypít někdo jiný, někdo silnější, ale Bůh si ve své nekonečné moudrosti vyvolil právě nás. Svě osudy nemůžeme změnit. Bratři, připojte se ke mně nyní v modlitbě a zapomeňme na své rozpory. Musíme o ducha vedení požádat milosrdného Svatého.“

V místnosti se rozhostilo ticho, když všichni sepjali ruce v rozjímání. Ale Albrekova mysl byla modlitbě uzavřena. Pontifex se mýlil. Tohle nebyla záležitost, jež by se měla vyhlašovat výnosem, co by měla být opatrně oznámena věrným. Tato pravda měla v celém světě vybuchnout jako dělostřelecký granát apokalypsy. A merdukové – i těm musela být dána šance pravdu přijmout nebo odmítnout, a čím dříve, tím lépe. A pokud na této cestě čekalo mučednictví, pak dobrá – ale byla to jediná cesta, kterou pro sebe Albrec viděl schůdnou.

Konečně se začal modlit a po lících mu stékaly slzy.

Kapitola sedmnáctá

Žvanírna je v plném proudu, pomyslel si Corfe unaveně.

Dlouhý stůl skoro mizel pod nánosem listin, které na něm ležely, a přes ně byla položena mapa Torunny ve velkém měřítku, celá země až k samotnému Aekiru. Na ní byly rozmístěny malé dřevěné žetony, zbarvené červeně, nebo modře. Skoro všechny modré byly shromážděny kolem hlavního města, zatímco červené pokrývaly oblast mezi řekami Torrin a Searil. Na Ormannově Hrázi byl položen červený. Corfeho bolelo už jen to, že se na něj musel dívat.

Po obou stranách stolu seděli muži v uniformách i civilu a v čele král. Po Lofantyrově pravici byl generál Menin, velitel torunnské městské posádky a služebně nejstarší z přítomných důstojníků. Po levici plukovník Aras, potěšený a nadutý pýchou, že byl usazen tak blízko

svému panovníkovi. O něco dál podél stolu byl bělovlasý Passifal, hlavní výstrojní důstojník, a čtveřice dalších, kterým byl Corfe představen před zahájením zasedání. Muž ve střízlivých civilních šatech byl hrabě Fournier z Marnu, hlava torunnské městské rady. Vypadal jako úředník, milovník pergamenu, per a inkoustu. Říkalo se, že Torunně slouží jako vůdce výzvědných služeb s tajnými fondy, díky nimž mohl financovat práci svých neviditelných podřízených. Proti němu seděli dva robustnější představitelé obrany města: plukovník Rusio, velitel dělostřelectva, a plukovník Willem, velitel jezdeckva. Jejich vojenské tituly byly z větší části tradiční a ve skutečnosti sloužili jako Meninovi zástupci. Oba byli prošedivělí muži se šedesáti odslouženými lety a u dvora se proslýchalo, že byli náhlým vzestupem – který je navíc oba přeskočil – vojáka od Aekiru podráždění stejně jako král.

Po jejich levici byl usazen velký šedovousý muž, oblečený v olejem ošetřené kůži, jehož tvář byla i navzdory ročnímu období opálená a jehož oči vypadaly jako modré záblesky moře, napůl skryté pod víčky, která jakoby je neustále chránila proti neviditelné smrti. To byl Berza, admirál flotily Jeho Veličenstva. Nebyl to rodilý Toruňan – pocházel z Gabrimonu, oné kolébky skvělých námořníků – ale v torunnských službách byl už dvacet let a jeho původ se dal odhadnout jen podle mírného přízvuku.

Corfe seděl u samého konce stolu, obklopen svými veliteli: Andruwem – z toho byl teď plukovník a Corfe se o jeho povýšení osobně zasadil – fimbrijským velitelem Formiem a Ranafastem, bývalým velitelem jízdních jednotek Ormannovy Hráze. Porady se měl zúčastnit i Marsch, kterého Corfe také povýšil, ale ten svého velitele poprosil, aby ho z toho vynechal. Musel se postarat o spoustu věcí a nikdy nebyl příliš výřečný. Kromě toho, dodal, slouží Corfemu a ne torunnskému králi. Na jeho místě seděl Morin, který byl očividně možností nahlédnout pod pokličku torunnské vojenské politiky okouzlený. Vůdce horských kmenů trval na tom, že na zasedání půjde ve své kroužkové košili, ačkoli ho museli přemlouvat, aby nechal všechny zbraně přede dveřmi. Bylo jasné, že kromě svého generála žádnému Toruňanovi nevěří.

Byli tu už dvě hodiny a naslouchali jednomu hlášení za druhým, spekulacím, založeným na spekulacích. Vyslechli si seznamy jednotek, vybavení, koní, podrobnosti o ubytování, drobných porušeních

disciplíny, ztrátách zbraní. A za celou tu dobu nebylo vyřčeno jediné slovo, které by jim mohlo nějak v nadcházejícím boji pomoci, pomyslel si Corfe. A co víc, nikdo se pořádně nezmnínil o pokusu o atentát, k němuž došlo včera v noci. Král sice utrousil několik banálních vět o ‚tom nešťastném incidentu‘ a kolem stolu zaznělo mumlání, které odsuzovalo merduky za to, že se uchylovali k tak zbabělým taktikám, ale nikdo nezahájil diskusi o palácové bezpečnosti a ani se neodhadovalo, jak se mohl nájemný vrah dostat na palácové pozemky. Nepatřilo to zcela určitě k tématům, o nichž by chtěl král hovořit.

Ale teď se konečně dostávali k významnějším záležitostem. Rozmístění merduckých jednotek. Corfeho polevující pozornost znovu ožila.

„Tajná služba předpokládá,“ tvrdil Fournier hlasem tak suchým, jak se od člověka jeho vzhledu dalo předpokládat, „že dvě hlavní merducké armády se postupně budou spojovat. Nacházejí se někde v této oblasti“ – použil dřevěné ukazovátka a jeho hrotem ukázal na místo nějakých deset lig severovýchodně od hlavního města – „a jejich početní stav se odhaduje na sto padesát až dvě stě tisíc mužů. To vše, pánové, poté, co zanechali jednu početnou odloučenou jednotku u Hráze a druhou umístili níže podél pobřeží ke strážní službě u zásobovací základny. Nalbenské nákladní lodě přeplovají Kardianské moře a budují tam velká skladiště – přesným umístěním si nejsme jisti. Tyto zásoby budou armádě sloužit během obléhání, jak se dá s jistotou předpokládat. Odhaduji, že během týdne, nejpozději dvou, bude předvoj těchto armád utábořen na dohled od hradeb.“

„Jen ať se utáboří, jak se jim zlíbí,“ zavrčel generál Menin. „Město obklíčit nedokáže, dokud ovládáme řeku. A tady Berza dokáže odrazit každý útok, vedený po vodě.“

„Jak to vypadá s naší flotilou, admirále?“ zeptal se mořského vlka Lofantyr. „V jakém stavu se nachází?“

Berzův hlas byl hluboký jako vinný sud a během dlouhých let překřikování bouří a vichrů zhrubl do basového chrapotu. „V současnosti, Veličenstvo, stojí všechny velké lodi na kotvě u městských přístavních hrází a nakládají střelný prach a koule. Eskadra lehce vyzbrojených karavel hlídá u ústí Torrinu, aby nás varovala v případě, že by se Nalbenci odvážili vplout do říčních vod. Práce na dvou uzávěrách už jsou skoro ukončeny. Až budou připraveny, bude doslova

nemožné, aby si některá z nepřátelských lodí probojovala cestu Torrinem.“

„Vynikající, admirále.“

„Ale Veličenstvo,“ pokračoval Berza, „musím tě znovu upozornit na to, že ačkoli jsou plavidla uzávěry nedostižná z hlediska obrany, snižují možnosti jakékoli ofenzivy. Merdukové nebudou moci plout proti proudu, ale flotila nebude moci vyplout po proudu na moře. Jakmile bude město obklíčeno, nebudou mé lodě ničím víc než plovoucími bateriemi.“

„A jako takové nepochybně přispějí velkým dílem k obraně hlavního města,“ řekl král rázně. „Bočními salvami budou strážit přístupové cesty ke zdem a zdvojnásobí naši palebnou sílu.“

Berza se podvolil, ale nezdálo se, že by byl příliš spokojen.

Corfe už nemohl dále mlčet.

„Veličenstvo, při vší účtě – nebylo by lepší nechat naší flotile volný prostor k manévrování? Hrabě Fournier tvrdí, že nepřítel buduje někde na pobřeží zásobovací skladiště. Co kdyby flotila podnikla výpad a zničila je? Merdukům by pak nezbylo nic jiného než ustoupit, aby udrželi komunikační linie. Mohli bychom je tak odrazit až k Searilu a Torunna by nemusela podstupovat obléhání.“

Král se zatvářil podrážděně. „Docela chápu tvůj strach z obléhání, generále,“ řekl. „Nám všem je známo, jak bohaté *zkušenosti* z podobných bojů máš. Nicméně o strategii armády a flotily už bylo rozhodnuto. Tvou poznámku bereme na vědomí.“

Pokud je o všem rozhodnuto, tak proč tu vlastně ještě sedíme? O čem tady vlastně mluvíme? pomyslel si Corfe zoufale. Posměšná poznámka o zkušenostech ťala do živého. Byl jediným vojákem z aekirské posádky, který přežil – a podařilo se mu to jen díky tomu, že utekl a společně s civilními uprchlíky táhl po západní silnici, zatímco Mogenův poručík Sibastion Lejer vedl poslední zoufalou bitvu západně od planoucího města. Nesmyslné gesto. Mohl klidně z trosek Aekiru vyvést osm, devět tisíc žijících vojáků, ale místo toho raději zvolil smrt s mečem v ruce. Corfe neobdivoval velitele, kteří si přáli čestnou vojenskou smrt. Ne ve chvíli, kdy s sebou vzali tisíce mužů, kteří patřili pod jejich velení. *Čest!* Tohle byla válka, ne nějaký obrovský turnaj, na kterém byly za podobná gesta udíleny body.

Admirál Berza se mu podíval do očí a osmahlou rukou kývl v drobném gestu, aby naznačil uklidnění. Corfe alespoň věděl, že s podobnými úvahami není v generálním štábu osamocen.

„S přídavkem jednotek, které generál Cear-Inaf nedávno přivedl do hlavního města,“ říkal Fournier, „máme k obraně Torunny nějakých pětaticet tisíc mužů, nepočítaje námořníky flotily. To našim záměrům stačí. Merducké armády se rozbijí o naše zdi. Pak si nebudeme muset dělat žádné starosti s jejich zásobovacími základnami. Naší hlavní starostí bude napadání nepřítele, až se obrátí na ústup, a možnost znovudobytí Ormannovy Hráze. Obávám se, Veličenstvo, že Aekir může být ztracen navždy, ale máme vynikající šance, abychom získali zpět území až k Searilu.“

„Naprosto souhlasíme,“ kývl král. „Čím bychom se měli zabývat dnes, pánové, je organizace jednotek, které budou vyslány do útoku, jakmile budou merdukové odrazeni od hradeb. Generále Menine.“

Než obtloustlý generál promluvil, přejel si prstem po ohromném kníru. Na holé lebce se mu leskl pot. „Je zde několik záležitostí, které musí být předem vyjasněny, Veličenstvo. Vojáci pod Cear-Inafovým velením musí být začleněni do armády a tomuto důstojníkovi bude přiděleno postavení, odpovídající více jeho zkušenostem a schopnostem.“ Menin se ani nerozhlédl kolem stolu. „Pobočníku Formio, předpokládám, že tví muži jsou nám k dispozici.“

Fimbrijec, ve své černé uniformě upravený a soustředěný, se mírně zamračil. „To záleží na tom, co máš přesně na mysli, generále.“

„Co mám na mysli? Mám na mysli to, pane, že tví vojáci se nyní nacházejí pod autoritou torunnské Koruny. Tohle mám na mysli!“

„S tím nemohu souhlasit. Poslední rozkaz mého maršála, který jsem obdržel, jasně hovořil o tom, abych dal vojáky k dispozici důstojníkovi, který nám přišel na pomoc. Dokud nedostanu jiné pokyny od svých nadřízených z elektorátů, budu tedy rozkazy přijímat pouze od generála Cear-Inafa.“

Admirál Berza vybuchl smíchy, zatímco Meninova tvář zbrunátněla.

„Chceš si hrát se slovíčky, pane? Generál Cear-Inaf je podřízen rozkazům nejvyššího velení a vojáci, kteří do jeho jednotek patří, budou rozmístěni tak, jak nejvyšší velení uzná za vhodné.“

Fimbrijce to nevyvedlo z míry. „Pod nikým jiným sloužit nebudeme,“ pronesl nevzrušeně.

Všichni v místnosti – včetně Corfeho – nad tímto prohlášením užasli. V nastalém tichu promluvil Morin. „Ani my z hor pod nikým jiným bojovat nebudeme.“ Usmál se, očividně potěšen svým příspěvkem k celkovému zmatku.

„Pro lásku Boží, co to má být?“ zuřil Menin. „Bohem zatracená vzpoura?“

Na dravci tváři starého Ranafasta, kostnatého válečníka z posádky Ormannovy Hráze, se objevil divoký úšklebek. „Obávám se, že to může zajít až tak daleko, generále. Víš, myslím, že totéž se dá docela dobře tvrdit i o mých spolubojovnících. Pokud tomu rozumím já, tak nás nejvyšší velení chtělo nechat vlastnímu osudu, zatímco se spokojilo, že si bude sedět v bezpečí těchhle hradeb. Kdyby nebylo Corfeho – který jednal čistě na vlastní pěst – nebyl bych tu ani já, ani pět tisíc Martellových vojáků. Muži si to uvědomují. A nikdy na to nezapomenou.“

Nikdo nepromluvil. Menin se tvářil nejistě a nervózně a král Lofantyr si jednou rukou mnul bradu s pohledem upřeným na listiny, rozházené na stole.

„Tato... oddanost je skutečně dojemná,“ řekl konečně, „a do jisté míry i chvályhodná. Ale stěží dokáže přispět k dobré disciplíně. Vojáci si nemohou volit a vybírat vlastní velitele, obzvlášť ne v čase války. Musí poslouchat rozkazy. Nesouhlasíš se mnou, generále Cear-Inafe?“

„Ano, samozřejmě, pane.“ Corfemu bylo jasné, kam to vše míří a děsil se toho. Lofantyr nehodlal couvnout nebo uhladit věci tak, aby byly přijatelné pro všechny. Ten hlupák hodlal prosazovat autoritu Koruny a nebrat v úvahu důsledky. Jeho ego bylo příliš křehké na to, aby udělal něco jiného.

„Pak udělej to, co chci, generále. Vzdej se svého velení a podříd' se rozkazům nadřízených.“

A bylo to tady, odhalené jako smrtonosná čepel. Ani trocha místa pro kompromis nebo záchranu vlastní tváře. Corfe zaváhal. Měl pocit, jako by stál na křižovatce a ať už řekne cokoli, jediné slovo ho neodvolatelně vypraví na jednu z cest. Už nikdy nebude mít možnost se vrátit. Všichni v místnosti se na něho dívali. Věděli to i oni.

„Veličenstvo,“ řekl zastřeně, Jsem tvůj věrný poddaný – vždycky jsem byl. Tvé slovo je mi rozkazem.“ Lofantyr začal zářit. „Ale mám i odpovědnost vůči svým mužům. Následovali mě věrně do boje proti

děsivé přesile a viděli kolem sebe umírat své přátele, zatímco plnili mé rozkazy. Veličenstvo, nemohu zradit jejich důvěru.“

„Poslechni můj rozkaz,“ zašeptal Lofantyr. Tvář mu zbělela jako kost.

„Ne“

Jasně slyšitelné lapání po dechu kolem celého stolu. Starý Passifal, který Corfemu pomohl vybavit vojáky v dobách, kdy se k němu všichni ostatní otáčeli zády, si zakryl tvář rukama. Andruw, Formio a Morin seděli jako vytesané sochy, ale Andruw nervózně klepal pod stolem nohou, jako by mu ani nepatřila.

„Ne? Ty se opovažuješ říct toto slovo svému *králi*?“ Zdálo se, že se Lofantyr zmítá na půli cesty mezi vztekem a něčím, co se docela podobalo úžasu. „Generále, rozuměl jsi mi správně? Pochopil jsi, co ti říkám?“

„Ano, Veličenstvo. A nemohu poslechnout.“

„Generále Menine, vysvětlí prosím Cear-Inafovi význam slov ‚poslušnost‘ a ‚věrnost‘, buď tak laskav.“ Králi se chvěl hlas. Menin se tvářil, jako by byl daleko raději, kdyby byl z celé záležitosti vynechán. Barva se mu vytrácela z tváří.

„Generále, dostal jsi přímý rozkaz od svého krále,“ řekl a jeho chraptivý hlas zněl skoro laskavě. „No tak. Pamatuj na svou poslušnost.“

Poslušnost.

Tato poslušnost ho oloupila o manželku, domov a vše, co mělo v jeho životě nějakou cenu – dokonce i o čest. Výměnou za to získal schopnost nadchnout další muže a vést je k vítězství. Více než jen to: získal si jejich důvěru. A té se nevzdá. To spíše zemře, protože nic jiného už mu v životě nezbývalo.

„Jsou to mí muži,“ řekl. „A u Boha – nebude jim velet nikdo jiný než já.“ A sotva ta slova vyřkl, došlo mu, že vyslovil dokonalou pravdu. Něco, čeho by se ani v nejmenším nevzdal.

„Tímto jsi zbaven hodnosti,“ řekl král přiškrceně. Oči se mu blýskaly potupou a divokým triumfem. „Formálně tě vylučujeme z řad našeho důstojnického stavu. Jako prostý voják budeš zatčen za velezradu a vyčkáš polního soudu, který se bude konat ve chvíli, kdy to uznáme za vhodné.“

Corfe neodpověděl. Nedokázal promluvit.

„Myslím, že ne,“ ozval se hlas. Král vytřeštil oči.

„Cože? Kdo –“

Andruw se zazubil jako šílenec. „Zatkni ho, Veličenstvo, a budeš nás muset zatknout všechny do posledního. Mužstvo něco takového nesnese a já nedokážu za jejich činy zodpovídat.“

„Ta mizerná barbarská banda!“ zařval vztekle Lofantyr. „Necháme je zakovat do želez a pošleme je zpátky na galéry, odkud přišli.“

„Udělej to a během dvou hodin vezmou tenhle palác útokem dva tisíce Fimbrijců,“ řekl tiše a nevzrušeně Formio.

Muži na konci stolu, kde seděl král, se nezmohli na jediné slovo. „Tomuhle nevěřím,“ zasípal král.

„Můj národ nebyl nikdy proslulý lacinými řečmi, králi. Mohu ti na to dát slovo.“

„U Boha,“ zachroptěl král, „do zítřejšího poledne budou vaše hlavy nabodnuty na píkách před hradbami, vy zrádní psi. Strážte! *Strážte!*“

Admirál Berza se natáhl přes svého souseda a sevřel králi zápěstí. „Veličenstvo,“ řekl naléhavě, „nedělej to.“

Dveře komnaty se rozlétly a dovnitř vrazil tucet torunnských vojáků s tasenými meči.

„Zatkněte ty muže!“ zaječel král, vytrhl ruku z Berzova sevření a divoce jí máchl.

Strážní znejistěli. Kolem stolu seděli nejvyšší důstojníci a úředníci království. Všichni mlčeli. Konečně generál Menin řekl: „Vraťte se na svá místa. Králi se udělalo nevolno.“ A když zůstali nerozhodně stát, houkl na ně jako výcvikový seržant na place: „*Neslyšeli jste rozkaz, zatraceně?*“

Odešli. Dveře se zavřely.

„U krve milosrdného Svatého!“ vydechl král a vyskočil z křesla. „Spiknutí!“

„Sklapni a sedni!“ zařval Menin tímtéž tónem. Znělo to, jako by oslovoval vzpurného rekruta. Plukovník Aras, který seděl vedle krále, se tvářil zděšeně, i když na ostatních mužích v místnosti byly patrný spíše rozpaky.

Lofantyr klesl do křesla. Tvářil se, jako by měl každou chvíli propuknout v pláč.

„Omlouvám se, Veličenstvo,“ řekl Menin klidněji. Jeho obvykle zarudlá tvář nyní měla odstín pergamenu, jako by si teprve až nyní uvědomoval, co udělal. „Tohle už zašlo příliš daleko. Nechci, aby se mezi řadovým mužstvem hovořilo o našich... neshodách. Mám na srdci

tvou důstojnost, postavení Koruny a dobro armády. Nesmíme připustit, aby mezi námi propukaly takové rozpory a abychom spolu vedli válku, ne v tomto okamžiku.“ Potem se mu leskla celá holá hlava. „Generál Cear-Inaf se mnou jistě souhlasí.“ Podíval se na Corfeho a v očích měl skoro prosebný pohled.

„Souhlasím, jistě,“ řekl Corfe. Srdce mu v hrudi bušilo, jako by se nacházel přímo uprostřed bitvy. „Muži ve chvílích rozčilení říkají věci, které by nikdy po zralé úvaze nevypustili z úst. Musím se omluvit, Veličenstvo, za sebe i za své podřízené.“

Rozhostilo se nesnesitelně dlouhé ticho. Králův dech se začal zpomalovat. Odkášal si. „Tvá omluva se přijímá.“ Mluvil ochraptěle. „Je nám nevolno a odebereme se na lože. Generále Menine, za naší nepřítomnosti povedeš poradu ty.“

Zvedl se z křesla a zapotácel se jako opilý. Všichni vstali a uklonili se mu, zatímco pomalu kráčel ke dveřím.

„Stráže!“ zavolal Menin. „Doprovod'te krále do jeho komnaty a zavolejte k němu královského lékaře. Není zcela zdrav.“

Dveře se zavřely a všichni si znovu sedli. Nikdo se nedokázal podívat sousedovi do očí. Všichni se tvářili jako děti, které přistihly vlastního otce při cizoložství.

„Děkuji, generále,“ porušil nakonec ticho Corfe.

Menin se na svého podřízeného zamračil. „A co jsem měl udělat jiného? Připustit občanskou válku? Ten kluk je mladý a pochybuje sám o sobě. A my ho zahanbili.“

Ten kluk byl stěží starší než Corfe sám, ale nikdo se o tom nezmínil.

„Zbytečně dlouho se schovával mámě za sukně,“ řekl bez servítku admirál Berza. „Udělal jsi to dobře, Menine. Přece všichni kolem tohohle stolu víme, že by vojáci generála Cear-Inafa dokázali vytrít paluby s celým zbytkem armády najednou.“

Menin si hromově odkášal. „Pánové, ještě pořád se musíme postarat o jisté záležitosti – o záležitosti, které nesnesou odkladu. Rozmístění armády –“

„Počkej chvilku, Martine,“ ozval se Berza a oslovil generála křestním jménem, což si nemohlo dovolit příliš mnoho lidí. „Nejdřív bych navrhl, abychom využili... ehm, indispozice Jeho Veličenstva a probrali pár věcí na rovinu. Kolem tohohle zkurvenýho stolu je tolik zasraných intrik a zlý krve, že je mi z toho na blití.“

„Admirále!“ zvolal hrabě Fournier zděšeně. „Uvědom si, kde se nacházíš.“

„Kde se nacházím? Sedím na poradě, která by měla rozebrat vojenskou reakci na invazi do naší vlasti, a místo toho tu celé hodiny musím poslouchat proud administrativních chcanek a procedurálních hoven. Podle krále bude úplně stačit, když budeme sedět s palcem v zadku a nepřítel nám poslušně napochoduje před ústí děl. Tohle, pánové, je naprosto zvrácená taktika, která nás může přivést jedině do pekla.“

„Na cizince a neurozeného člověka jsi to řekl pozoruhodně vlastenecky, admirále,“ odfrkl si Fournier.

Berza se otočil a podíval se na hraběte. Širokou tvář s mohutným knírem měl zarudlou vzteklým ruměncem, ale promluvil nevzrušeně a ledabyle. „Ty bezvýznamný urozený zkurvenče, já jsem krvácel za Torunnu víckrát, než jsi ho ty vrazil do zadku té zmalované buzně, které říkáš pobočník.“

Fournier zbělel jako křída.

„Jen si mé vyzvi na souboj, ty nafoukanče s malým ocasem.“ Admirál se potměšile zazubil. Corfe musel vrazit loket do žeber Andruwovi, který se zoufale snažil udržet na uzdě záchvat smíchu.

„Pánové, pánové,“ snažil se je uklidnit generál Menin. „To by snad stačilo. Admirále Berzo, omluv se hraběti.“

„Leda v pekle.“

„Požádáš ho o odpuštění, nebo budeš vykázán z tohoto zasedání a zbaven velení.“

„Za co? Ne snad za pravdu?“

„Johanne –“ zavrčel Menin.

„Tak dobře, dobře. Omlouvám se zde přítomnému úctyhodnému pánovi za to, že jsem o něm tvrdil, že má malý ocas, a za to, že jsem naznačoval, že má oko na pohledné mladíky a chce jim ho vrazit do zadku. Bude to stačit?“

„Počítám, že bude muset. Hrabě Fourniere?“

„Dobro mé vlasti vždy předchází jakékoli osobní antipatie,“ řekl Fournier a nezapomněl zdůraznit slovo ‚mé‘.

„Výborně. Tedy armáda, pánové,“ pokračoval Menin. „Zdá se, že jsme nuceni přijmout... defenzivní strategii, ale to zdaleka neznamená, že nemůžeme podnikat jednotlivé výpady. Byla by ostuda nechat nepřítele kopat zákopy a tábořit před našimi hradbami bez jediného

výstřelu. Generále Cear-Inafe, podle plánu bitvy, který jsem připravil s králem, má tvá jednotka – původně pod velením plukovníka Arase, ale okolnosti se změnily – být naší hlavní výpadovou silou, protože je z větší části tvořena těžkým jezdecktvem. Tví muži budou ubytováni nedaleko severní brány a budou ve stavu pohotovosti pro případ, že by nastal vhodný okamžik k útoku. V hlavním boji, který bude bezpochyby následovat poté, co merduky odrazíme ode zdí, utvoří tví muži hlavní rezervní jádro armády a jako takoví zůstanou v týle, dokud nebudou povoláni. Doufám, že je to jasné.“

Kromobyčejně jasné. Corfe si vyměnil s Andruwem pohled. Nejdřív je nechají vykrváct před hradbami, aby merduky unavili; a pokud nakonec přece jen dojde k nějakému rozhodujícímu boji, budou v bezpečí týla. „Všechna práce a žádná sláva,“ zamumlal Andruw. „Nic se nezměnilo.“

„Naprosto jasné, pane,“ řekl Corfe nahlas.

„Tuhle strategii jsi vymyslel ty, nebo král, Martine?“ zeptal se nezdolný Berza.

„Ehm... původem pochází od Jeho Veličenstva, ale zapracoval jsem na ní i já.“

„Jinými slovy on to vymyslel a ty uděláš všechno pro to, aby to fungovalo.“

„Admirále...“ zavrčel Menin výhružně. Berza zvedl ruku.

„Ne, ne, já tomu docela rozumím. Je to náš král, ale ten chudák malá nerozezná jeden konec píky od druhého. Proti jaké že to stojíme přesile? Pět, šest ku jedné? Pak by dávalo smysl, že se uchýlíme pod ochranu hradeb, abychom alespoň trochu srovnali počty. Ale žádná armáda ještě nikdy nevyhrála válku tím, že se nechá obklíčit, Martine, a ty to víš stejně dobře jako já. Takhle nezvítězíme. Bude se opakovat totéž, co u Aekiru.“

V místnosti se rozhostilo mlčení, které všechny přítomné tísnilo. Byl to Formio, kdo přerušil mlčení. „Počty neznamenají nic,“ řekl. „Počítá se jen to, jak jsou vojáci dobří. A velitel, který jim stojí v čele.“

„Fimbrijských pořekadel je dvanáct do tuctu,“ opáčil Fournier. „Kdyby války vyhrávaly otřepané fráze, pak by nikdy nikdo neprohrál.“ Formio pokrčil rameny.

Konečně si Menin neochotně odkašlal a podivně hrubým hlasem řekl: „Generále Cear-Inafe, ty jsi byl u Aekiru a byl jsi i u Ormannovy

Hráze. Možná“ – očividně ho přímo bolelo, že to musí říct – „by ses s námi mohl podělit o zkušenosti, které jsi takto získal.“

Znovu se na něho všichni zahleděli, ale nyní už z nich necítil takové nepřátelství. Bojí se, uvědomil si Corfe. Teď už si konečně začínají uvědomovat, jak se věci mají.

„Aekir byl silnější než Torunna a měli jsme tam Johna Mogeny – a Aekir padl,“ řekl bez příkras. „Ormannova Hráz byla silnější než Aekir a měli jsme tam Martella – ale Hráz padla také. Pokud bude Torunna obležena, padne a s ní i zbytek království. A pokud půjde ke dnu Torunna, budou ji následovat Perigraine a Almark. Toto je skutečnost, žádné spekulace.“

„Co bychom tedy podle tvého názoru měli udělat?“ zeptal se Menin tiše.

„Vytáhnout do pole se všemi muži, které máme. Je to ta poslední věc, kterou nepřítel očekává. A musíme to udělat okamžitě a pokusit se porazit nepřítele po částech, než se ty dvě merducké armády úplně spojí. Šáhr Baraz ztratil před Hrází mnoho svých nejlepších vojáků a většina zbývajících nepřátelských jednotek sestává z venkovských odvedenců, z *minhraib*. Vyhledáme je, tvrdě udeříme a početní nerovnost bude podstatně vyrušena. Merdukové vždy zřizují tábory *minhraib* odděleně od *ferinai* a *hraibadar* – elitních jednotek. Vzal bych dvě třetiny posádky a zaútočil na *minhraib*. V tomtéž okamžiku by měl admirál Berza podniknout útok na ten jejich pobřežní zásobovací tábor, zničit jej a pak vytáhnout s celou flotilou na Kardianské moře, aby už na křídlech nedošlo k žádným dalším obojživelným manévřům, kvůli kterým jsme ztratili Ormannovu Hráz. Myslím, že se zničením většiny odvedenců, ohroženými zásobovacími liniemi a zhoršujícím se počasím bude Aurungzeb nucen k ústupu.“

„Venku leží skoro stopa sněhu,“ podotkl plukovník Aras. „Chtěl bys snad, abychom se do boje probíjeli vánicí?“

„Ano. Pomůže to skrýt naši skutečnou sílu a zvětší to zmatek v nepřátelském táboře. A nepřítel něco podobného rozhodně nebude očekávat.“

A znovu ticho. Generál Menin se díval do Corfeho tváře tak upřeně, jako by z ní chtěl vyčíst budoucnost. „Bereš si toho na svá bedra opravdu hodně, generále,“ poznamenal po chvíli.

„Ptal ses mě na můj názor. Poskytl jsem ti ho.“

„Ztřeštěné bláznovství,“ usoudil hrabě Fournier.

„Souhlasím,“ přidal se Aras. „Útočit na mnohokrát silnějšího nepřítele uprostřed sněhové bouře? To je návod na naprostou katastrofu. A král s tím nikdy souhlasit nebude.“

„Jeho matka by byla pro,“ zabručel Berza. „Ale ta měla vždycky větší koule než spousta lidí v téhle místnosti.“

„Možná jsi to ještě nezaznamenal, generále Cear-Inafe,“ řekl Menin, „ale služebně nejstarší důstojník jsem v tomto štábu já, nikoli ty. Pokud bude tato strategie uvedena v život, budu armádě velet já.“

Corfe neřekl nic.

„To by pro dnešek stačilo,“ pokračoval Menin. „Musím si promluvit s králem. Pánové, toto zasedání je ukončeno. Sejdeme se znovu, až se Jeho Veličenstvo... zotaví a já mu předložím tento nový plán. Jistě máme všichni hodně práce.“

„Mám zastavit práce na těch uzávěrových plavidlech?“ zeptal se Berza.

„Prozatím ano. Bude nejlepší, pokud necháme všechny možnosti otevřené. Pánové, dobrý den.“ Menin vstal a všichni ostatní ho následovali. Shromáždění důstojníci si pobrali své dokumenty a vykročili ke dveřím. Corfe se svou skupinou podřízených zůstal pozadu a čekal, až vyjdou služebně starší vojáci.

Zastavil se u nich admirál Berza a plácl Corfeho po rameni.

„Pěkně jsi jim to řekl. Já bych ostatně udělal totéž, kdyby mě chtěli odstavit od mých lodí. Ale pamatuj si, že tě teď nenávidí. Nedokážou unést, když jim někdo ukazuje, kde dělají chybu. Ani Martin Menin, a to je dobrý chlap.“

Corfe se nuceně usmál. „Já vím.“

„Tak. Svým způsobem jsou palácové chodby to nejhorší bojiště ze všech. Ale podle toho, co se mi doneslo, tě obyčejní vojáci docela pokládají za hrdinu. Udrž si jejich věrnost a možná tuhle válku přežiješ.“ Berza na něho po straně mrkl a vykročil ze dveří.

Kapitola osmnáctá

Celé ráno přijížděly do města pestře vyzdobené kavalkády. Davy prostého lidu se vyhrnuly do zčernalého dolního města, aby je vítaly, zatímco se pohupovaly a poskakovaly neupravenými ulicemi, než

vyrazily po dlážděné Královské třídě do horního Abrusia a ke dvěma monumentálním budovám kláštera a paláce.

Byly nádherně vypraveny, všichni koně opatření skvělými čabrakami a nad střechami uzavřených kočárů, které jen zářily barvami a vlajkami, pleskaly praporce a standarty vznešených rodů jako nějací překrásně zbarvení ptáci. Jejich kolona se táhla skoro na celou míli, od východní brány až k úpatí abrusijského kopce. Opatství a klášter řádu zakladatelů nad nimi byly ověšeny vlajkami na uvítanou a nově vyzdžené kusy zdí jen zářily proti starému, počasím ošlehanému kameni. Na nádvoří před opatstvím čekali v řadách sluhové a tucet trubačů stál připraven k pozdravu a čekal jen na okamžik, kdy šlechtici přijedou blíže.

Jemilla seděla v otevřeném kočáře a kožešinový límec těžkého pláště ji chránil před občasnými nárazy plískanice, které se sem na křídlech nestálého větru hnaly ze hřebenů Hebrosu. Vedle ní seděl její správce, Antonio Feramond. Každou chvíli popotahoval červeným nosem a límec kabátu měl proti ostrému větru zvednutý.

„Tamhle – tam, vidíš ho? Ten bezkrevný, pompézní starý hlupák. Tamhle si sedí jako skutečný obraz laskavého hostitele a tváří se jako kočka, která právě chytila myš.“

Jemilla si odplivla. Mluvila o Urbinovi, vévodovi z Imerdonu, který v sedle trpělivého bílého oře čekal u vjezdu na velké nádvoří, aby přivítal ostatní urozené muže na ustavujícím zasedání Konsilia.

Nu, člověk nemůže mít všechno. Ti, kteří jsou obdařeni alespoň jiskérkou inteligence, budou vědět, kdo tohle všechno naplánoval a připravil. Ale přesto Jemillu dráždilo, že se nebude moci rokování účastnit, dokud Urbino nevytáhne ji a dítě v jejím lůně jako králíka z čarodějného klobouku. Bude hrát úlohu oddané šlechtičny, truchlící pro krále, který se stal jejím milencem, zatímco bude za jevištěm tahat za každý dostupný provázek, aby Urbino tančil podle její vůle.

„Srncí dopravili do města dnes ráno, že ano?“ zeptala se utrápeného Antonia.

„Ano, paní. Kromě toho deset dobře vykrmených a uleželých laní. Ale kdybych věděl, že tahle urozená banda zaplaví město svými poskoky, objednal bych další tucet.“

„S přísluhovači si nedělej starosti. Pro ty bude dost dobré pivo, chléb a sýr.“

„Alespoň nemusíme platit za víno. To nám ušetřilo pěknou sumičku,“ pochválil si samolibě Antonio. Ačkoli byly klášter a opatství hned po bojích nedávno skončené války vydrancovány, vinné sklepy zakladatelů vyvázly bez nejmenšího šrámu. Bylo v nich dost vína na to, aby po něm mohla plout flotila karak. Antonio také pěkných pár peněz vydělal tím, že několik kádí prodal podnikavému macassianskému kapitánovi. Myslel si, že je to jeho tajemství, a Jemilla ho nehodlala vyvádět z omylu – přinejmenším do chvíle, než jí to přinese nějaký užitek.

„Jak si stojí naše finance?“ zeptala se.

„Z celkové sumy ještě zbývá patnáct set dvanáct zlatých korun, paní. Vévoda byl neobyčejně štědrý. Vyjdeme z celé záležitosti se ziskem, nemusíš se ničeho bát.“

Ten krátkozraký hlupák. Myslel jediné v hranicích ztráty a zisku, zatímco Jemilla mířila mnohem, mnohem výše. Jednoho nepříliš vzdáleného dne bude mít k dispozici celou státní pokladnu Hebrionu. Jen ať si prozatím užijí své pompy a nádhery.

Rozruch na západní straně nádvoří vzbudil její pozornost. Do zorného úhlu jí vjela skupinka jezdců.

„Kdo to pro všechno na světě –?“

V čele skupiny jela urozená dáma na dámském sedle. Proti nepřízní počasí ji chránil plášť s kápí, ale Jemilla ji okamžitě poznala. Ta astaracká čubka Isolla. Co si myslí, že tu dělá? A za ní jel muž v klobouku se širokou krempou, která se ve větru vlnila a chvěla. Přes jedno oko měl klípec a v kožešinou obšitých jezdeckých šatech vypadal jako pouhá kostra. Jemilla otevřela ústa, když poznala Golophina. Za dvojicí následovali čtyři rytíři v astarackých uniformách a za nimi další čtyři v hebrionských. Skupinka jezdců se připojila k vévodovi Urbinovi uprostřed nádvoří. I na tu vzdálenost Jemilla poznala, že vévodu překvapili a vyvedli z míry. Golophin smekl klobouk a uklonil se v sedle; hlavu měl holou jako skořápku vejce. Isolla podala užaslému vévodovi ruku k políbení.

„Paní,“ začal Antonio. „Kdo to –?“

„Sklapni, hlupáku. Nech mě přemýšlet.“

Čelo šlechtického průvodu dorazilo na nádvoří a zazněla ohlušující fanfára trubek. Isolla s Urbinem vítali příjíždějící urozené společně, a astaracká princezna shodila kápi na ramena, takže odhalila složité splétaný cop kaštanových vlasů, ozdobený diamantovými jehlicemi.

Jemilla se chvilku cítila přechytračená, odstrčená do pozadí. Ale když o celé té záležitosti nějakou chvilku přemýšlela, uvědomila si, že na tom příliš nezáleží. Konsilium bude pokračovat tak, jak má, a regentství bude odhlasováno. Jen ať si tahle dvojice užije svého triumfu; na konci to nebude znamenat vůbec nic.

Shromáždění se sešlo v prostorách, které kdysi sloužily klášteru jako refektář. Rozbitá okna byla vyměněna – i když tam, kde kdysi bývaly starodávné barevně vykládané tabule, bylo nyní čiré sklo – a obrovská místnost byla uklizena, stěny nově omítnuty a z trámů pod obrovským klenutým stropem visely vlajky šlechticů. Dvě ohniště, každé dost velké na urožnění celého býka, byla vyčištěna a nyní celou síň prohřívala. Dlouhý stůl přežil boje a stál tam, co vždycky. Byl vyroben z týkového dřeva, dovezeného z Calmaru, které bylo tvrdé jako železo, a jedinými známkami toho, že se zde dělo něco nepřístojného, bylo několik kulek z arkebuz, zakousnutých hluboko v prknech. Křesla s vysokými opěradly, vyzdobená jako malé trůny, byla seřazena kolem a výkvět království se za neustávajícího bzukotu a šumu vzrušeného hovoru usadil, zatímco služebnictvo rozmísťovalo na stole karafy s vínem a tácy, přetéající zákusky, a další rozsvěceli svíce ze včelího vosku, rozestavěné po desítkách všude kolem obvodu sálu.

Podél stěn seděli u malých stolů písaři, připravení zaznamenat každé slovo, které shromáždění hodnostáři utrousí, a trojice osmahlých sluhů přinášela další křesla, aby se mohli usadit i nečekaní hosté.

Zasedací pořádek byl dokonale připraven podle urozenosti a významu, ale příchod Isolly a Golophina všechno pomíchal a věci musely být spěšně napraveny. Největší trůn v čele stolu zůstane samozřejmě prázdný, protože představoval nepřítomného krále a Isolla, která měla jako princezna postavení rovné vévodovi, byla usazena proti Urbinovi hned vedle. Golophin prohlásil, že se spokojí s měkkým křeslem u ohniště. Přinesli mu tam karafu s vínem a sklenici a on upíjel a očividně pobaven pozoroval dav.

Trvalo celou další hodinu, než se všichni hodnostáři vzájemně uvítali, našli svá místa a usadili se. Během této doby dorazila Jemilla a přinesli jí další pohodlné křeslo, aby mohla sedět u ohniště proti Golophinovi. Nabídl jí víno, ale zdrženlivě odmítla z důvodu těhotenství. Seděli a mlčky hleděli do plamenů a při pohledu zdálky

vypadali jako dvojice starých a dobrých známých, zatímco kolem dlouhého stolu šum pozvolna utichal.

U prázdného králova místa se objevil bratr mendikant v šedé kutně a zvedl ruce.

„Mí pánové, urozená dámo, pokud dovolíte, požádal bych vás o krátkou modlitbu za našeho ubohého, nešťastím stíhaného krále. Nechť se brzy probere k vědomí a vládne nám se spravedlností a soucitem, jak činíval vždy.“

Přítomní sklonili hlavy. Golophin se předklonil a podíval se na Jemillu. „Tvůj nápad, předpokládám,“ zašeptal.

„Golophine, od tebe bych námitky proti modlitbě za královo zdraví čekala jako od posledního.“

„Ubohý, nešťastím stíhaný. To by se ti zamlouvalo.“

Mnich odešel. Vévoda Urbino vstal. Na okamžik se zdálo, jako by nenacházel slov. Pak se jeho pohled střetl s Jemilliným a zdálo se, jako by se napřímil.

„Pánové, mí ctihodní bratraci, laskavá dámo, shromáždili jsme se zde dnes v záležitosti nejvyšší důležitosti vzhledem k budoucnosti království hebrionského...“

„Skvělá volba,“ řekl Golophin Jemille. „Úctyhodný, ale tupý jako poleno. Bezpochyby si dokonce skoro myslí, že je svým pánem.“

„Každý člověk, který si myslí, že je svým pánem, je hlupák. I ty, Golophine. Držíš se tak úzkostlivě Abeleyna, i když sám víš, že už k ničemu není. Proč nepřenést věrnost na jeho syna? Jakým principům by ses tak prohřešil? Kdyby byl naživu, sám by si to jistě přál.“

„On je naživu. Žije a je to můj král. A přítel.“

„Kdyby byl mrtvý – teď myslím skutečně mrtvý – uznal bys jeho syna za dědice trůnu?“

Golophin se na dlouhou chvíli odmlčel, zatímco vévoda z Imerdonu svým pompézním, okázalým způsobem hovořil dál a shromáždění s vážným zájmem naslouchalo jeho květnatým frázím.

„Pokud by to byl jeho syn,“ řekl konečně.

Jemille se kolem srdce sevřela ledová ruka.

„V tomto ohledu si nemusíš dělat starosti. Abeleyn sám o tom byl přesvědčený. Kromě toho jsem s jinými muži nespala.“

„Palácové strážné nepočítáš, což?“

„Musela jsem si nějak získat svobodu. Použila jsem k tomu jediný nástroj, který mám.“ Najednou jí připadalo, že je u ohniště příliš horko, když se na ni starý čaroděj zahleděl pronikavým dravčím pohledem.

Nakonec Golophin zrak odvrátil a napil se vína. Jemilla měla co dělat, aby na sobě nedala znát úlevu, kterou pocítila. Ten člověk musí zmizet, pomyslela si. Ví toho příliš mnoho a je příliš mazaný a vychytralý. Zbytek dokážu ošálit, ale jeho ne – ne na příliš dlouho.

„Neobtěžuj se s tím, že bys rni něco namlouvala o králově nástupci, paní,“ řekl čaroděj, když si otřel rty. „Oba velice dobře víme, kdo bude Hebrionu vládnout, pokud toho užvaněného hlupáka zvolí regentem, nebo jestli opravdu dokážeš porodit svého spratka a ten se dožije plnoletosti. Pokud nosíš pod srdcem skutečně Abeleynovo dítě, pak budu první, kdo uzná jeho nárok na trůn, ale dřív bych strčil hlavu do doupěte kojící vlčice, než bych se nechal o původu dítěte nechal přesvědčit tebou.“

„Je dobře, že oba víme, jak si stojíme,“ opáčila.

„Ano. Upřímnost je často tak osvěžující, že? Ochutnej tohle vynikající víno. Vypadáš trochu pobledle a jedna sklenice dítěti stejně neublíží.“

Nalil jí a oba pozvedli sklenice k přípitku, vyměnili si pohledy a přitukli si.

„Na krále,“ řekl Golophin.

„Na krále. A jeho dědice.“

„Tak co?“ zeptal se Golophin Isolly. „Co si o tom myslíš?“

Nacházeli se v králových soukromých komnatách a seděli nad pozdní večeří – bažant, nadívaný lanýži a bazalkou, jedno z Golophinových nejoblíbenějších jídel. Počasí se zhoršilo a do vysokých oken bušilo krupobití.

„Hebrionská šlechta je ještě nudnější, užvaněnější a rozvláčnější než šlechta v Astaracu,“ odpověděla Isolla. „Museli mluvit nejméně sedm nebo osm hodin, a přitom se sotva dostali za úvod.“

„Osahávají si cestu tmou. Naše přítomnost je vyvedla z míry. Navíc, když Jemilla odešla, okázale jsem se mezi nimi prošel a zapisoval si jejich jména. Jen ať se bojí pogromu. Úžasně jim to zostří myšlení.“

„Tahle Jemilla; docela dlouho jste spolu hovořili. Člověk by si skoro myslel, že jste staří přátelé.“

„Řekněme, že si navzájem velice dobře rozumíme. V mnoha směrech je to obdivuhodná žena. Mohla by pro Abeleyna být opravdu vhodnou královnou, kdyby nebyla tolik... ctižádostivá.“

„Nejraději by byla králem sama.“

Golophin se zasmál. „Tak teď jsi udeřila hřebík přímo na hlavičku. Ale přitom nemá ráži Odelie z Torunny, což je další ctižádostivá a intrikánská žena. Jemilla chce vládnout a důsledky ji vůbec nezajímají. Klidně by obrátila království v trosky, kdyby ji to jen o kousek přiblížilo k trůnu.“

„Je tak vysoce urozená? Vůbec jsem si to neuvědomovala.“

„Ale kdepak. Je sice šlechtična a navíc se dobře provdala, ale nemá krev té značky, která by ji dokázala přivést k vládě podle práva – ani kdyby byla muž. Ale má v hlavě rozum. Bude vládnout skrze jiné.“

„Například skrze Urbina z Imerdonu.“

„Přesně tak.“

„Jak je chceš zastavit, Golophine? O regentství chtějí začít jednat hned zítra.“

„My je zastavit nedokážeme, paní,“ hlesl Golophin.

To Isollu vyděsilo. „A co tedy budeme dělat?“

Starý čaroděj se odtáhl od stolu a odložil ubrousek. „Jemilla to má naplánováno skvěle. Za nepřítomnosti krále je určeno k rozhodování o státních záležitostech kvorum šlechty. Mí právní rádci mi potvrdili, že existuje precedens. Usnesení rady budou mít plnou platnost zákonů.“

„Ale za námi stojí armáda a námořnictvo.“

„A co bys chtěla, abych podnikl, paní? Státní převrat? Rovero s Mercadem by nic takového nepřipustili. Město už si toho vytrpělo dost a navíc bychom nebyli o nic lepší než Jemilla. Ne. Je tu ale ještě jiná možnost. Teď už jim může vzít vítr z plachet jediná věc.“

„A to?“

„Sám král.“

„Pak jsme v koncích. To není možné. Nebo snad je, Golophine?“

„Já... nevím to tak docela jistě. Musím si o té záležitosti něco prostudovat. Promluvíme si později. Možná dnes v noci. Mohla by ses se mnou setkat v králově ložnici dejme tomu o páté hodině ranní?“

„Samozřejmě. Síly se ti konečně vrátily?“

Starý mág se nevesele usmál. „Není to hejno tažných ptáků, Isollo. Neodlétají, aby se zase přes noc vrátily. Jistě, trochu už jsem se zotavil. Jestli to ale bude stačit, to už je něco jiného.“

„Myslíš, že bys ho dokázal uzdravit? To by byla odpověď na všechno.“

„Ne tak docela na všechno, ale trochu by nám to... ulehčilo situaci, ano.“

Isolla si pozorně prohlédla svého společníka. Ačkoli byl stále ještě hubený jako lunt, ve tváři už neměl výraz tolik podobný lebce mrtvého muže, který ji tak vyděsil tenkrát, když sem přijela a setkala se s ním poprvé. Napadlo ji, co se mu asi stalo s okem. Neptala se ho na to a Golophin se do žádného vysvětlování nepouštěl. Byly chvíle, kdy zpod klípce ronilo slzy černé krve a on s sebou neustále nosil poskvrněný kapesník, kterým si krev stíral. „Děkuji za večeri, paní,“ řekl. „Musím se vrátit ke svým knihám.“ Vstal. Poté, co přešlo několik prvních dnů, nechali všechnu obřadnost a zdvořilosti stranou.

„Máš nějaké bolesti, Golophine?“

Ten zvláštní úsměv, vřelý a přitom jemně posměšný. „Copak je nemáme na tomto nešťastném světě všichni? Uvidíme se později, Isollo.“

Golophin měl obytnou věž v kopcích na nenápadném, zastrčeném místě, kde se mohl svým výzkumům věnovat v klidu. Kdysi se tam mohl přenášet silou vůle v jediném okamžiku kdykoli se mu zachtělo, ale poslední dobou cesta trvala dvě hodiny i tomu nejrychlejšímu mezkovi. Dveře, prostému a necvičenému oku neviditelné, se na rozkaz otevřely a on začal unaveně stoupat po točitém schodišti k nejvyšší místnosti. Odtamtud mohl širokými arkýřovými okny vyhlížet na dvacet lig daleko k hebrionskému pobřeží, na království, které spalo pod hvězdami, na moře, které se na obzoru blyštělo ve slabé záři; po pravici mu stínil oblohu výběžek masivu Hebrosu. Někteří tomuto času říkali hodina duchů a čar. Dweomer fungoval nejlépe v noci, což na druhou stranu nijak nepřidávalo na oblibě těm, kdo jej praktikovali. Mělo to něco společného s rušivými vlivy sluneční energie. Pokud si vzpomínal, v cechu se před několika lety na toto téma objevilo pojednání. Kdo ho jen napsal? Aha, jisté – Bardolin, jeho bývalý učedník.

A kdepak jsi dnes ty sám, Barde? pomyslel si Golophin. Našel jsi tu dálnou zemi na západě, nebo tvé kosti leží čtyřicet sáhů pod hladinou zelené vody?

Zavřel své jediné oko. Čtení mysli bylo jednou z jeho disciplín a zůstalo jedinou, která nebyla postižena vším tím, co se poslední dobou dělo. Nechal svou mysl volně plynout, pavučinkovité jemnou, křehkou jako stín, a poslal ji nad moře. Dotkla se několika rybářů na nočním lovu na zimním keči, protáhla se kolem obrovské, beztvaré inteligence velryby, a uháněla stále dál a dál do prázdných západních moří.

K ničemu to nebylo. Byl stále ještě unavený a sotva se uzdravil z nejhoršího. Nedokázal se zaměřit nebo pozorovat přesně. A i kdyby byl úplně ve formě, potřeboval by k tomu svého raroha. Začal se stahovat, odvolávat svou blýskavou mysl zpět.

A kdopak jsi ty?

Zapotácel se – tělesně; nohy ho sotva dokázaly unést. Kolem něho se mihlo něco, co připomínalo záři mocných plamenů ohně, masivní a vševědoucí pohled neuvěřitelně silného mozku.

Aha, tady tě máme. Hebrion! Tak tomu tedy říkám synchronizace, uvedená v život. Moc vás tam asi nezbylo, že? Celý světadíl je potemnělý jako hrob o půlnoci. Skoro se jim podařilo vyhladit nás nadobro.

Golophin byl ztuhlý jako rampouch, vzorek, otáčený ze strany na stranu při prohlídce. Snažil se vyslat sondu vstříc mysli, která ho zkoumala, ale byl odražen. Pobavení.

Ještě ne, ještě ne! Poznáš mě brzy, neobávej se. Proč vlastně zkoumáš v noci pustou západní stranu světa? Aha, chápu. Věz, že žije. Není sice šťastný, ale to za nějaký čas přijde. Mám s tvým přítelem Bardolinem velké plány, opravdu velké.

A pak slabá jiskřička jiného vědomí, vržená přes potemnělý oceán.

Golophine! Pomož mi, ve jménu Božím –

A nic. Golophin padl na kolena. Na okamžik se zdálo, jako by hvězdnou oblohu za širokým oknem zakrylo něco obrovského a temného, a pak to bylo pryč a chladný noční vzduch byl prázdný a tichý.

„Můj Bože,“ zachraptěl. Zamumlal zaříkadlo k rozdělení ohně, aby osvětlil půlnoční místnost, ale jen zablikalo a během několika vteřin vyhaslo. Klečel ve tmě a lapal po dechu, dokud konečně nesebral dostatek síly alespoň k tomu, aby zašátral po ocílce a troudu a pokusil se zapálit svíčku. Ruce se mu trásly a jeden kloub si odřel ocílkou do krve.

A pak ho to udeřilo.

Pramen energie tak silné, že se projevila tělesně. Vlna ho odhodila na druhou stranu místnosti. Vzduch kolem něho zapraskal, energie mu zkroutila údy a vyrazila mu z hrdla děsuplný výkřik. Zvedl se do vzduchu a celá místnost se rozzářila, když z něho nadbytečná síla proudila všemi póry, jako by ve svém těle věznil polední slunce. Celých deset vteřin zářil jako pochodeň, svíjel se nesmírnou bolestí, kterou nikdy nezažil a jakou si ani v nejhorších snech nedokázal představit. Šaty mu shořely na těle a svíce se roztekla do louže horkého vosku. Z těžkého dřevěného nábytku v místnosti začaly stoupat pramínky kouře.

A pak bylo náhle po všem, energie pominula a on se zřítíl se zapraskáním kostí na podlahu.

Kapitola devatenáctá

Opisovači dokončili svou práci v předstihu a ovoce jejich lopoty nyní leželo na stole v hromadě dalších věcí. Albrec nechal listiny zabalit do voskovaného plátna, aby je chránil proti vlhkosti, ale svazek byl stále dost malý na to, aby si jej v případě potřeby mohl zastrčit do západní kutny.

Znovu přešel rukama po rozložených věcech. Kožešinou obšité boty, ponožky, které páchly skopovým tukem, několik silných vlněných kuten, těžký plášť s kápí a prostorný tlumok s několika popruhy navíc, které na něj připevnil na Albrekovu žádost mistr řemenář. Zásoby uzeného a sušeného jídla, plný měch vína, ocílka a troudu v korkem obložené krabici a pytel z medvědí kůže, ve kterém – sám nevěděl jak – měl trávit noci. A kniha, vzácný opis ještě vzácnějšího originálu, který sem přinesl z Charibonu.

Navlékl se do objemných zimních cestovních šatů, zbytek nacpal do tlumoku a přitáhl si řemeny na ramenou. Hotovo, pomyslel si. Zavazadlo je připraveno – ale je připravena i rozhodnost?

Ulice Torunny byly tiché, když do nich z paláce vyšel. Série vánic, které poslední dobou bičovaly město, na chvíli pominula a místo bouří se rozhostil ledový klid, který naplňoval jen praskot zmrazků pod podrážkami bot. Ale hvězdy byly zahaleny v těžkých oblacích a noční obloha zůstávala obtížena příslibem dalšího sněhu.

Albrec bez potíží prošel kolem tří různých hlídek, které ho jako pontifikova posla propouštěly bez ohlížení, a prošlapával si křupajícím sněhem cestu k severní bráně. Vojáci mu otevřeli postranní branku, i když jeden z nich chtěl zajít za velitelem pro potvrzení Albrekova posláním. Ale dalšímu stačil jediný pohled do mnichovy znetvořené tváře, aby svého druhu zastavil.

„Ten nikomu neuškodí,“ řekl. „Běž s Bohem, otče, a pro milost Svatého si venku dávej pozor na to zkurvené merducké jezdecko. Omlouvám se za ten výraz.“

Albrec nejistě skupince strážných u brány požehnal a o chvíli později zaslechl hluboké zadunění, když za ním zavřeli těžkou postranní branku. Přežehnal se znamením Svatého, nasál mrazivý noční vzduch dvěma dírami, které byly kdysi nosem, a vyrazil na sever. K zimním táborům nepřítele.

Z výšky palácového balkonu Corfe jasně viděl malou postavičku, která se prodírala hlubokými závěsemi směrem ke kopcům, proti bělostnému sněhu černočerná. Co to může být za nešťastnou duši? pomyslel si. Na okamžik přemýšlel, že by poslal sluhu, aby se vyptal strážných u brány, ale pak si to rozmyslel. Místo toho zavřel dveře balkonu a vrátil se zpět do ohněm prozářeného šera ložnice královny-vdovy.

„Tak, generále,“ řekla Odelia tiše, „jsme tu.“

„Jsme tu,“ přikývl.

Dnes na sobě měla šarlatový samet s perlami a síťku z perel měla i ve zlatých vlasech. V potemnělé místnosti se zdálo, že jí zelené oči planou vlastním světlem.

„Nepůjdeš si ke mně alespoň sednout?“

Přešel k místu, kde seděla u ohniště. Vonělo tu svažené víno, kterého se ani jeden z nich nedotkl, a stříbrný táč s lepkavými zákusky.

„Co dělá rameno?“ zeptala se.

„Jako nové.“

„To jsem ráda. Království tvou paži potřebuje. Zatím žádné zprávy ohledně vyšetřování té... nehody?“

Rty se mu zkřivily do sardonického úšklebku. „Jaké vyšetřování?“

„Přesně tak. Byl to můj syn, víš?“

Corfe zalapal po dechu.

„Můj Bože. Víš to jistě?“

„Naprosto jistě. Učí se, ale ne dost rychle. Jeho špehové se mým zatím nemohou ani zdaleka rovnat. Ten nájemný vrah nebyl jeden z opravdových příslušníků bratrstva, ale prodejný zabiják z Ridawanu. Učedník. Což je nejspíš z tvého úhlu pohledu jen dobře, ačkoli si myslím, že i mistr Bratrstva nože by měl potíže s tebou a tím tvým fimbrijským akolytem.“

Corfe se zamračil a ona se zasmála. „Corfe, nevím jak, ale ty to prostě s muži umíš. V celé posádce není jediný voják, který by nedal pravou ruku za to, aby mohl jet do boje po tvém boku. Ani ten fimbrijský puntičkář tomu neunikl. Myslíš si snad, že by takovým způsobem dal k dispozici zbytek svých mužů Meninovi nebo Arasovi, kdyby mu přišli na pomoc oni? Zamysli se nad tím znovu. A pak je tu ještě ta absurdní nabídka, že kvůli tobě vezmou Fimbrijci palác útokem. Stalo se z tebe světlo tohoto světa, generále. Už napořád budeš přitahovat následovníky, jako svíce přitahuje můry.“

„Jsi pozoruhodně dobře informovaná,“ poznamenal Corfe.

„Pokládám za svou povinnost být dobře informovaná, jak sám dobře víš. Mimochodem, král se rozhodl přijmout strategii, kterou jsi navrhoval.“

„Opravdu?“ Corfe cítil, jak mu srdce poskočilo radostí.

„Ano, ale jen proto, že mu ji Menin předložil jako svůj vlastní návrh. Armádu povede Lofantyr a společně s Meninem udělá všechno pro to, abys zůstal stranou velkého vítězství.“

„Na tom nesejde. Hlavně ať vyhraje. To je jediné, na čem záleží.“

S předstíraným úžasem potřásla hlavou. „Takový altruismus! Ani Mogen nebyl tak nezištný. Copak vůbec netoužíš po slávě?“

Corfe sám tuhle otázku jednou položil – na totéž se zeptal Ebra, když si mladík dělal starosti s přesilou, proti které stáli před první bitvou. Teď už na ni dokázal poctivě odpovědět.

„Ne, paní. Viděl jsem dost slávy na to, aby se mi z ní už napořád obracel žaludek.“

„Opravdu?“ Překrásné oči si ho měřily od hlavy k patě a znovu a znovu, jako by ho odhadovaly. Pak vstala a protáhla se před ním jako děvče. „Nu, ráno dostaneš rozkazy a pozítří se armáda vydá do pole. Bezpochyby přímo do tlamy další vánici.“ Královnin tón byl sice nedbalý, ale jasně z ní cítil napětí. Pevné břicho, zahalené sametem, se nacházelo jen několik palců od jeho tváře. Položila mu ruce na ramena

a jemu připadalo jako ta nejpřirozenější věc na celém světě, že ji objal kolem štíhlého pasu a položil tvář na teplý samet. Prsty mu pročesávala vlasy jako matka synovi.

„Můj chudáčku Corfe. Ty se nikdy nechceš vyhřívat ve slunci slávy, že ne?“

„Na to je ta sláva vykoupěna zbytečnou spoustou krve.“

Poklekla a políbila ho na rty. Ve vteřině jako by mezi nimi přeskočila jiskra. Stáhl jí večerní šaty z ramen nejdřív k pasu, pak k bokům a když nechtěla látka povolít dál, popadl ji pevněji a roztrhl, takže se jí snesly ke kotníkům. Krupobití utrhaných perel, teplá ženská pokožka pod jeho rukama. Pod šaty byla úplně nahá. Sáhl po zapínání na svých kalhotách, ale ona jen udělala ve vzduchu drobné znamení, následované krátkým jemným zábleskem, a zničehonic byl nahý i on. Zasmál se.

„Vidím, že dweomer má i jisté praktické stránky.“

Když bylo po všem, leželi u ohniště v měkkém hnízdě ze zmačkaného oblečení. Hlavu měla položenou na jeho hrudi a on ji hladil po ramenou, po jemných hrbolcích páteře. Jako vždy ho zasáhl smutek, zoufalství ze ztráty, když si vzpomněl na Heriu a na chvíle, kdy takhle ležel s ní. Ale tentokrát s tím pocitem bojoval. Už ho unavovalo při každém paprsku světla vidět její stín. Vážil si téhle ženy a neměl se zač stydět. A on se stydět nehodlal.

Zvedla hlavu a konečky prstů se dotkla slz na jeho tváři. „Čas léčí,“ řekla tiše. „Je to klišé, ale pravdivé.“

„Já vím. Ale připadá mi to nekonečné. Nechci na ni zapomenout, a přitom musím.“

„Nezapomínej, Corfe. Ale ani ona se nesmí stát duchem, který by tě sužoval.“ Na okamžik se odmlčela. „Vyprávěj mi o ní.“

Najednou mu připadalo neuvěřitelně těžké promluvit. Hrdlo ho páliło. Když konečně našel hlas, zněl chraptivě a hrubě jako havraní krákání.

„Moc toho k vyprávění není. Byla dcera obchodníka s hedvábím ve městě – v Aekiru, rozuměj – a starala se mu o obchod. Já byl jako nejmladší důstojník v jednotce praporečnickem a staral jsem se o prapory, které byly z hedvábí, stejně jako merducké. Potřebovaly vyměnit, takže mě poslali k obchodníkovi a tam jsem ji potkal.“

„A tam jsi ji potkal,“ opakovala Odelia tiše. „Ona se nikdy nedostala z Aekiru?“

„Ne. Hledal jsem ji, jakmile padly hradby a opustil jsem své místo, abych se ji pokusil najít, ale náš dům byl už za merduckými liniemi a ta část města hořela. Zapletl jsem se do proudu uprchlíků, který mě vynesl na západní silnici. Chtěl jsem zemřít, ale udělal jsem všechno pro to, abych přežil. Nevím proč. Jen doufám, že ona zemřela rychle. Dokážu si představit...“ Už nemohl mluvit. V Odeliině náručí úplně ztuhl. Cítla, jak mu svaly probíhá třas utajovaných vzlyků, ale nevydal jediný zvuk a když se mu nakonec podívala do tváře, měl oči suché. A v těch očích byla záře, která ji děsila – přisvit čiré nenávisti. Ale ta pominula a on se starosti, vepsané v její tváři, usmál.

„Jsem rád, že jsem tady,“ řekl zajíkově. „A jsem rád, že jsi tu se mnou. Čas možná léčí, ale ty to dokážeš určitě.“

A ona si to konečně připustila. Byla do něho zamilovaná. Toto poznání jí otřásl a ona náhle ztratila veškerou sebejistotu. Najednou zjistila, jak nenávidí jeho vzpomínky na mrtvou manželku a záviděla jejímu duchu to, jak pevně ho u sebe drží. Celý svůj život splétala lsti, pletichařila a obětovala vlastní tělo, aby prosadila svou ctižádost, aby ochránila království. A nyní si uvědomila, že by se k tomu všemu dokázala obrátit zády – k paláci, království, sametovým šatům a všemu ostatnímu – kdyby ji o to jediným slovem požádal. Byla jako omámená, stejnou měrou strachem i vzrušením.

„Máme vůbec nějakou naději?“ zeptala se ho.

„Myslím, že ano. Pokud na ně udeříme dost tvrdě a dost rychle a pokud Berzova flotila odvede na pobřeží svůj díl práce, pak se *musí* stáhnout. Získáme tak čas a trochu prostoru. Ale ani tak zdaleka nebude po všem. Až přijde jaro, můžeme čekat rozhodující bitvu.“

Sice se na tohle vůbec neptala, ale byla ráda, že si její otázku vyložil špatně. Už se blížilo svítání a on za jednu noc urazil dlouhou cestu.

Jitro v Torunně bylo šestou hodinou dlouhé zimní noci v Hebrionu. Isolla netrpělivě přecházela po královské ložnici. Golophon se opozdil a to mu vůbec nebylo podobné. Kdyby otevřela okenice a vyhlédla ven, sama by viděla světla a slyšela hluk, který provázel celonoční radovánky v bývalém klášteře na kopci proti paláci. Shromážděná šlechta se tam sešla na plese. Ani na jedinou vteřinu nezalitovala, že pozvánku několika zdvořilými frázemi odmítla, ale slabý a plechový zvuk hudby pronikal až sem a dráždil ji. Začala pochybovat o roli,

kteřou zde vlastně má sehrát a dokonce začala nostalgicky vzpomínat na astaracký dvůr a obzvlášť na svého bratra, krále Marka. Co by měla udělat? Má mu napsat dopis, ve kterém by stálo: „Chci se vrátit domů,“ a celému světu se tak ukázat jako dítě, které poslali do neznámé školy? Hrdost by jí nikdy nic podobného nedovolila. A tak měřila ložnici dlouhými, mužskými kroky, a přemýšlela.

Z tajného průchodu se ozvalo cvaknutí zámku a ona se zastavila jako přimrazená.

Jedna část zdi sklouzla dovnitř a ze tmy se vynořil Golophin. Usmál se na ni. „Omlouvám se za mírné zpoždění, paní.“

„Na tom nesejde.“ Bylo na něm něco divného. Něco jako by –

„Golophine!“ zvolala. „Tvé oko – uzdravilo se.“ Zvedl ruku ke tváři. „Pravda,“ poznamenal nepřítomně.

„Síla se ti vrátila?“

Zastavil se před ní. Změnil se. Kosti se mu obalily masem a připadal jí o něco vyšší. Vypadal o dvacet let mladší, než když ho před pouhými několika hodinami viděla naposledy. Ale něco nebylo v pořádku. Mohla by přísahat, že je zmatený – ne, něco mnohem víc. Byl vyděšený.

„Golophine, jsi v pořádku?“

„Předpokládám, že ano. Jistě. Úplně jsem se uzdravil, Isollo.“ Nad hlavou se mu objevila koule magického světla a ozářila celou místnost. V témže okamžiku se znenadání probudily k životu všechny zhasnuté svíce v komnatě.

„Ale to je přece vynikající!“ vykřikla Isolla.

„To je,“ pokrčil starý čaroděj rameny. „Pravda, to tedy je.“

„Co tedy není v pořádku? Měl bys vyskakovat radostí. Dokážeš teď přece uzdravit krále. Naše potíže skončily.“

„*Jenže já nevím, jak se to stalo!*“ zařval a vyděsil ji.

„Nevíš? Ale... jak by to mohlo být možné?“

„To nevím, paní, a právě ta nevědomost mě dohání k šílenství. Dnes v noci se mi nejspíš něco muselo stát, ale já si z toho nepamatuji ani nejmenší.“

„Je to jako zázrak.“

„Na ty já nevěřím,“ opáčil zamračeně. „Dost. Na to teď nemáme ani místo, ani čas.“ Promnul si klouby prstů oči. „Jestli máme tomu jejich zatracenému Konsiliu překazít plány, musím se pustit do práce“

okamžitě. O regentství budou hlasovat zítra odpoledne. Omlouvám se za tu přímost, paní. Jsem trochu rozrušený.“

„Na tom nezáleží. Jen ho uzdrav.“

Přikývl a povzdechl si jako vyčerpaný člověk, ačkoli doslova překypoval energií. I laloky pod bradou mu zmizely a kůže se stáhla a vyhladila. Nejraději by ho zasypávala jednou otázkou za druhou, ale neřekla ani slovo.

Přesunuli se ke královu velkému lůžku. Golophin sklopil pohled k nehybnému, zmrzačenému tělu a zdálo se, jako by se uklidnil. Rozhlédl se. „S čím tady můžeme pracovat? Moc možností nemáme. Na to máme příliš málo času.“ Poplácával těžké dřevo sloupků baldachýnu. „Předpokládám, že pro začátek budou stačit.“ Podíval se na Isollu. „Paní, potřebuji, abys držela králi ruce. Ať už uvidíš cokoli a i kdybys viděla něco, co by tě děsilo, nesmíš je pustit. Je to jasné?“

„Naprosto,“ zalhala.

„Dobrá tedy. V tom případě si přitáhneme židle a pustíme se do toho.“

Vzala Abeleynovy ruce do svých. Byly horké a zimničně se chvěly, ale králova tvář byla klidná a nehybná jako vosková maska. Prostěradla a příkrývky byly promáčeny potem, i když je sluhové každý den měnili. Zdálo se, jako by král žhnul jako výheň, plná dřevěného uhlí, kterou přikrmují měchy.

Golophin zavřel oči a seděl stejně nehybně, jako jeho král ležel. Nic se nedělo. Minula čtvrt hodina. Isolla by si nejraději přisedla a protáhla si alespoň krk, ale neodvažovala se pohnout. Byla připravena na hromy a blesky, plameny theurgie nebo syčení povolaných démonů – na *cokoli*. Ale rozhodně ne na dusivé ticho, na hypnotické poblikávání magického světla, na čarodějovu tvář, sevřenou v mlčenlivém soustředění.

A pak se ozvalo zapraskání dřeva. Polekala se, když sebou lůžko začalo škubat a trhat. Baldachýn se napjal jako lodní plachta. Zapleskal a zapraskal ve švech, těžké stěpce ji švihly do tváře a pak celá konstrukce odlétla a zastavila se až o zeď na druhé straně místnosti.

Sloupky lůžka, vyřezávané kusy dřeva, silné jako mužské stehno, se začaly zmenšovat. Vytržila na ně oči. Od vrcholku dolů mizely. Připadalo jí, jako by sledovala neuvěřitelně zrychlenou práci kolonie termitů. Tyto sloupky byly vyšší než muž – a nyní se jí přímo před očima stopu po stopě zkracovaly.

V tomtéž okamžiku se pohnula a přesunula příkrývka, která zakrývala Abeleyne. Isolla potlačila výkřik, když pod látkou začalo něco růst. Byly to pahýly králových nohou. Prodlužovaly se a zvedaly příkrývku. Podívala se na čaroděje. Jeho výraz se nezměnil, ale na čele mu stál pot ve velkých krupějích a oči se mu pod zavřenými víčky divoce pohybovaly.

Zpod příkrývky, zakrývající královo tělo, vyrazily na spodním okraji dvě nohy. Isolla zděšeně nadskočila. Byly lidské, dokonale tvarované až po nehet na malíčku, ale byly vyrobeny z temného dřeva. A trhaly sebou jako živé.

Král zasténal a čaroděj vůbec poprvé promluvil.

„Abeleyne.“ Ale i když mladíka oslovil tiše a klidně, při zvuku jeho hlasu se zachvěl každý kus nábytku v místnosti.

„Abeleyne. Můj králi.“

Muž na lůžku zavrčel jako zvíře. Jeho ruce, ještě před několika okamžiky bezvládné, se sevřely kolem Isolliných tak pevně, až jí zbělaly prsty. Bolest byla tak strašlivá, že se raději kousla do rtu, aby nevykřikla.

Pak se královo tělo na lůžku vzepjalo, dřevěné paty zabubnovaly do matrace a záda se vyklenula jako silně natažený luk. Zpoceně ruce jí začaly klouzat z dlaní. V panice se Isolla vrhla na krále a zalehla ho vlastním tělem. Křeče jeho svalů byly tak silné, že ji vyhazovaly do vzduchu. Jedno tvrdé koleno vystřelilo a zasáhlo ji do žeber. Král zaječel a jí bolestí vyhrkly slzy.

Křeče ustaly a tělo se uklidnilo. Isolla měla tvář opřenu o Abelynův krk. Nedokázala se pohnout. Strašlivý stisk rukou povolil a on jemně vypletl své prsty z jejích.

„Co se to tu děje, pro všechno na světě?“ zeptal se král.

Zvedla hlavu a podívala se na něho. Oči měl otevřené a usmál se na ni. Vypadal užasle a zároveň poněkud pobaveně.

„Isso Dlouhonosá,“ řekl a zasmál se. „Co to u všech všudy děláš?“

Kapitola dvacátá

Armáda vycházela z Torunny severní branou celé ráno. Řada mužů, koní a volskými potahy tažených nákladních vozů a polního

dělostřelectva vypadala nekonečně. Rozšlapávala nově napadlý sníh na bláto a vyřezávala přes kopce severně od hlavního města temnou čáru krajinou. Na křídlech kolony hlídaly okolí pohyblivé švadrony torunnských kyrysníků. Čelo řady bylo už mimo dohled, nějaké tři míle daleko. Na pochod se dalo přes třicet tisíc mužů, poslední polní armáda, která království zůstala.

„Válka dokáže být zatraceně velkolepá,“ poznamenal Andruw a dýchl si na ruce v tlustých palčákách. Kovové rukavice zbroje měl pověšené na rozsoše sedla.

„Nikdy jsem si nemyslel, že je na světě tolik Toruňanů,“ přiznal Marsch. „Kdybychom to věděli, možná bychom s vámi tak dlouho neválčili.“

„Početní stavy nejsou všechno,“ řekl Corfe.

„Už je v dohledu ta naše banda?“ zeptal se Andruw.

Seděli v sedlech na návrší nějaké půl míle od severní brány. Už tu čekali celou hodinu a proud mužů kolem nich pokračoval stále dál.

„Teď už by to nemělo trvat dlouho,“ řekl Corfe. „Tohle jsou hlavní zásobovací oddíly. My jsme hned za nimi.“

Kolona vysokých, těžkých povozů, tažených mezky a voly. Zásobovací oddíly přepravovaly zásobní střelivo a polní přídělý. Corfe byl určen právě k obraně trénu a týlu armády. Až se strhne bitva, čeká ho s jeho muži spíše úloha přihlížejících než účastníků. Pokud nedojde k nějakému strašnému omylu.

„Jsme ti nejlepší vojáci v celé armádě a hlídáme vozy,“ vrčel znechuceně Andruw. „Ten Menin je ale kus vola.“

Corfe zavrtěl hlavou. „Udělal, co bylo v jeho silách. Zázrak je už jen to, že přesvědčil krále, aby vůbec vytáhl do pole. A kromě toho – zazubil se na Andruwa – „je týlní stráž čestné postavení. Pokud bude armáda poražena, bude na nás, abychom kryli její ústup.“

„S takovým čestným postavením mi můžou –“

„Už je vidím,“ přerušil ho Marsch.

Corfeho vojáci vyšli z brány za posledními povozy. Tisíce šarlatově oděných Katedrálníků, nad nimiž v mrazivém větru pleskal přísný prapor, si člověk nemohl splést s žádnou jinou jednotkou. Za nimi kráčeli v dokonalé souhře píkami ozbrojení Fimbrijci v černém s Formiem v čele. A konečně poslední muži z posádky na Ormannově Hrázi, pět tisíc arkebuzířů a pěšáků pod Ranafastovým velením. Ti všichni tvořili kolonu skoro míli dlouhou.

Jak spolu dokáží bojovat? Corfemu bylo jasné, že se mezi nimi vytvořilo silné pouto. To vzniklo během bitvy na Severní slatině, kde společně čelili hrozbě smrti. A společně do posledního muže pohrdali vojáky z torunnské posádky, z nichž většina neprošla jedinou řádnou bitvou. Ale přesto všechno tvořili velice nesourodou skupinu. Příslušníci divokých horských kmenů, fimbrijští profesionálové a torunnští veteráni. Dostali příležitost vzpamatovat se z očistce, který zažili u Severní slatiny, a byli odpočatí, přezbrojení a jejich morálka byla na výši. Pokud všechno půjde dobře, bude v nadcházejícím boji sotva zapotřebí, aby vypálili jedinou kulku. Přestože Corfe toužil svůj nový nástroj vyzkoušet v bitvě, s celého srdce doufal, že všechno půjde jako po másle.

„Už zase začíná sněžit,“ postěžoval si zamračeně Andruw. „U Božích zubů, copak tahle zima nikdy neskončí? Je to zatraceně nepřírozená roční doba na to, aby člověk vytáhl do boje.“

„Zařadíme se do kolony,“ řekl Corfe a všichni tři klusem sjeli z návrší; zpod kopyt koní se zvedaly obláčky sněhu, které za nimi vítr rozháněl jako kouř.

Armáda toho dne urazila pouhých šest mil, nekonečné procesí mužů se zastavovalo a znovu vyráželo, vozy zapadaly do bahna, skrytého pod sněhem, od lafet těžkých kusů odpadávala kola, mezci chromli. Corfeho muži se konečně zastavili na noc tři hodiny poté, co čelo kolony postavilo stany. Po všech stranách se přes kopce táhlo pole pomrkávajících táborových ohňů a zdáli osvětlovalo noční oblohu. Bylo dobře zase vytáhnout do pole. Všechno tu bylo tak nějak jednodušší.

Corfe si to alespoň myslel. Přinejmenším do chvíle, kdy mu – zatímco s Marschem a Morinem prohlížel nějaké zchromlé koně – posel přinesl zprávu z generálního štábu. Dnes večer se chystala v králově stanu strategická porada a jeho přítomnost byla nutná.

Odevzdaně se vydal obrovským táborem, ozářeným plameny. Všude seděli kolem táborových ohňů muži, ohřívali si polní příděly a sušili boty. Během dne přišlo několik sněhových přeháněk a teplota klesala. Bahno už začínalo pod nohama tvrdnout a sníh křupal.

Královův stan byla obrovská kožená stavba, kolem níž se chladem chvěl pultucet strážných, jejichž zbroj se už začínala třpytit jinovatkou. Corfe jim na vlastní odpovědnost rozkázal, aby si zapálili oheň.

Ve stanu vesele zářily tři koše s dřevěným uhlím. Byl tam král, neobřadně oblečený v koženém gambesonu, který nosili vojáci pod zbrojí. Společně s ním tam byl hrabě Fournier, generál Menin, plukovníci Aras a Rusio a sedm nebo osm mladších důstojníků, které Corfe ani neznal. Plukovník Willem zůstal jako poslední stráž v hlavním městě, v čele pětitisícové jednotky.

„Aha, takže už jsme tu všichni. Konečně,“ řekl král, když Corfe vstoupil dovnitř. Lofantyr vypadal, jako by nejméně týden nespál. Pod očima měl šedé vaky a kolem úst nové ustarané vrásky. „Dobře tedy, Fourniere, začni.“ Král se posadil do plátěného polního křesílka. Všichni ostatní museli zůstat stát.

Fournier, který působil v zastaralé půlzbroji bez jediného škrábnutí poněkud směšně, si odkašlal a bez přestání si pohrával s dřevěným ukazovátkem.

„Naši zvědové se právě vrátili, Veličenstvo, a podle jejich hlášení se nepřítel rozložil ve třech táborech. Největší z nich je nějaké čtyři ligy na severozápad. Odhadují, že se v něm nachází osmdesát až devadesát tisíc mužů. Není opevněn, stáda koní jsou rozmístěna po obvodu a všude stojí lehké jízdní hlídky stejně jako běžná strážní služba.“ Fournier si znovu odkašlal. „Druhý tábor je ligu východně od prvního. Zvědové odhadují, že je v něm nějakých padesát tisíc mužů, včetně těžkého jezdeckva – *ferinai* – a mnoha arkebuzírů. Tento tábor je obehnan příkopem a palisádou. Třetí tábor se nachází ještě dále na sever, možná ligu dvě od prvních dvou. V něm jsou sloni, mnoho dalších jízdních jednotek a hlavní zásobovací oddíly. Podle všeho je v tomto třetím táboře přítomen i samotný sultán a jeho... ehm, jeho harém. Plus dalších čtyřicet padesát tisíc vojáků.“

„Proč takhle rozděluje svou armádu?“ zamumlal někdo.

„Kvůli pohyblivosti,“ řekl Corfe. „Pokud by někdo zaútočil na jeden tábor, brzy by mu do boků vpadly jednotky z těch ostatních.“

Menin se na Corfeho zamračil. „Podle původního plánu jsme měli za to, že zaútočíme na hlavní tábor a přitom zůstaneme v bezpečí před útoky z ostatních dvou. Ale nečekali jsme, že budou tábory umístěny tak blízko. Tohle tažení zničehonic vypadá daleko riskantněji než na začátku.“

„Stále ještě to můžeme dokázat, pokud bude náš útok rychlý a dostatečně silný. Zburcovat mužstvo v hlavním táboře, postavit je do bitevní linie a ještě s nimi ligu dvě pochodovat – to bude trvat nějaké

dvě tři hodiny. Během té doby – a s trochou štěstí – se nám podaří ochromit *minhraib*, kteří tvoří součást merducké armády a v podstatě většinu jednotek. Tím získáme prostor na to, abychom se vypořádali se zbývajícími dvěma armádami v danou chvíli na daném místě, nebo se můžeme stáhnout. V každém případě by bylo moudré vyčlenit silné jednotky na křídla, čistě pro případ, že bychom se stále ještě nedokázali odpoutat z bitvy ve chvíli, kdy se na bojišti objeví merducké posily.“

„Ano. Ano, samozřejmě,“ přitakal Menin spěšně. „Přesně takhle to vidím i já...“ Odmlčel se a náhle vypadal starý a ustaraný.

„V tom prvním táboře je devadesát tisíc vojáků,“ řekl někdo pochybovačně. „To je trojnásobná přesila. Kdo říká, že bude jednoduché je porazit?“

„Jejich tábor není opevněný,“ podotkl Corfe. „Budou se schovávat ve vyhrátých stanech. Jsou to nepravděelné jednotky, které tvoří odvedenci z ostrabarských lén, branci bez palných zbraní. Dokud si udržíme prvek překvapení, neměli bychom s nimi mít příliš velké potíže.“

„To jsem opravdu rád, že to slyším tak jasně řečeno,“ ozval se král. Prohlédl si svého nejmladšího generála s očividným znechucením. „Zdá se, že máš odpověď na úplně každou otázku, generále Cear-Inafe. Vidím, že už nemusíme svolávat strategické porady. Jediné, co bude třeba udělat, je zeptat se tebe.“

Stanem se přelila vlna uchichtnutí. Corfeho to nechalo chladným. Jen se svému vladaři uklonil. „Omlouvám se, Veličenstvo, pokud jsem nějak překročil hranice své hodnosti. Jde mi pouze o dobro armády.“

„Samozřejmě.“ Král vstal. „Pánové, seznamte se s plánem. Fourniere, budeš tak laskav, prosím?“

Hrabě rozvinul pergamenový svitek, pokrytý diagramy, obdélníky a šipkami. Všichni se shromáždili, aby viděli co nejlépe.

„Takto se armáda vypraví do bitvy. Buď tak laskav, generále Menine, a vysvětlí plán.“

„Ano, Veličenstvo. Pánové, rozdělíme se do čtyř samostatných jednotek. Uprostřed bude hlavní voj – osmnáct tisíc mužů v čele s Jeho Veličenstvem, mnou a plukovníkem Rusiem. Tato formace bude sestávat z polního dělostřelectva – třicet kusů pod tvým velením, Rusio – a kyrysníci – tři tisíce jezdců. Těžkému jezdecktu bude velet Jeho Veličenstvo samo.“

Po pravém křídle hlavní jednotky se bude nacházet menší formace: boční stráž, která na tomto místě zabrání jakémukoli případnému útoku merduckých jednotek. Té bude velet plukovník Aras a bude čítat pět tisíc mužů, zejména arkebuzírů. V týle se bude nacházet jednotka generála Cear-Inafa, osm tisíc mužů. Toto je naše jediná rezerva a kromě toho ji čeká obtížný úkol stráže nad zásobovacími jednotkami. Je to jasné, pánové?“

„A co levé křídlo?“ zeptal se Corfe. „Je úplně odkryté.“

„Nemáme za to, že by bylo levé křídlo obzvlášť ohroženo,“ řekl nakvašeně král. „Na této straně se nachází pouze zásobovací jednotky a velitelství merducké armády. Máme za to, že sultán neuvolní svou osobní stráž dříve, než bude přesně vědět, jaká panuje situace. V té době už budeme na ústupu. Ne, jediné skutečné nebezpečí nám hrozí na pravém křídle, z tábora *hraibadar* a *ferinai*. Arasi, ve formaci ti patří čestné místo. Drž je pevně.“

„To tedy budu, Veličenstvo – pokud bude potřeba, tak až do posledního muže.“

Corfe otevřel ústa k protestu, ale pak si to raději rozmyslel. Bylo sice docela dobře možné, že král má pravdu, ale jemu se to stejně nelíbilo. Ani si nemyslel, že je moudré stavět těžké jezdecktvo do středu formace, kde bude mít omezenou pohyblivost a bude útočit do středu tábora, mezi stany; tohle nebyla práce pro jezdecktvo. Usoudil ale, že podotýkat něco takového by bylo zbytečné.

„Vyrážíme ráno,“ pokračoval král: „Během dvou dnů pochodu se dostaneme na dosah nepřátelských táborů. Do bojové linie se rozestavíme někde mimo dohled a vrhneme se na ně v jediném mocném úderu za svítání. Jak podotkl generál Cear-Inaf, v nastalém zmatku bude početní rozdíl méně patrný. Kolem nás se pohybují neproniknutelné jízdní krycí jednotky, takže nepřítel nebude mít o našem postupu do poslední chvíle nejmenší tušení. A pak už bude pozdě. Udeříme na ně vší silou a pak ustoupíme. Zhruba ve stejnou dobu zaútočí na jejich pobřežní základny admirál Berza se svou flotilou. Po tomto útoku na dvou frontách bude muset sultán ustoupit k Searilu a Ormannova Hráz je při útoku z jižní strany takřka neudržitelná. Osvobodíme severní Torunnu od nepřítele. Nějaké otázky, pánové?“

„Tato bitva vejde do dějin, Veličenstvo!“ zvolal Aras. „Jaké štěstí máme, že se jí můžeme zúčastnit!“

Král blahosklonně pokýval hlavou. Dokonce i Menin se tvářil, jako by mu Arasovo podlézání vadilo.

„Můžete jít, pánové,“ řekl král. „Setkáme se znovu večer před útokem, abychom dotáhli do konce všechny podrobnosti. Do té doby vám přeji hodně štěstí.“

Shromáždění důstojníci se s úklony rozešli. Generál Menin dostihl Corfeho před východem ze stanu a vzal ho za loket. „Na slovíčko, generále, když budeš tak laskav,“ požádal tiše.

Vykročili spolu táborem. Po Meninově tváři přebíhaly proměnlivé obrazce záře ohňů a noční temnoty. Zdálo se, že mu něco dělá starosti.

„Nechci se o tom ani v nejmenším před bojern šířit,“ řekl tlumeně. „Ale pokud bitvu nepřežiji, chci, aby ses velení nad armádou ujal ty a řídil ústup.“

Corfe se zastavil a nevěřícně se na něho podíval. „To myslíš vážně?“

Starší muž vytáhl zapečetěný svitek. „Tady to máš písemně. Král bude proti, samozřejmě, ale na nějaké námitky nebude čas. Kdyby měl zvolit za hlavního velitele někoho jiného než mě, byl by první na řadě Aras a ten už byl dávno povýšen daleko za hranici svých schopností. Tahle armáda musí přežít, ať už se stane cokoli. Musíš dostat ty, kteří přežijí, do Torunny, Corfe.“

Corfe si vzal svitek. „Vybral sis docela zvláštní chvíli na to, abys mi dal najevo důvěru,“ poznamenal nikoli bez trpkosti.

„Čas na politiku pominul. Tahle země potřebuje, aby se jí do čela postavil voják.“

„Přežiješ, Menine. Tohle je zbytečné.“

„Ne, generále. Najdu svou smrt na severu. Cítím naprosto jasně, že se nevrátím. Ale ty se musíš postarat, aby se vrátila armáda!“ Sevřel Corfeho předloktí strašlivou silou. Ve vzteky zsinalé tváři měl přísný výraz. Corfe v něm četl strach, ale ne o sebe samotného, tím si byl jist.

„Pokud by to zašlo tak daleko, udělám, co bude v mých silách,“ slíbil zdrženlivě.

„Děkuji. A Corfe – tví muži jsou možná až vzadu, ale během následujících dnů budou mít tu nejtěžší práci, o tom ani na okamžik nepochybuj. A bez dalších obřadností odešel.

„Na,“ řekl Andruw a podal mu měch s vínem. „Tváříš se, jako bys nějaký ten lok potřeboval. Co ti to tam udělali, oslnili tě svým strategickým mistrovstvím?“

Corfe si stríkl do úst proud kyselého vojenského vína. „U Boha, Andruwe, měl jsi pravdu. Přesně tohle jsem potřeboval.“

Kolem táborového ohně seděla většina jeho starších důstojníků. Požádal je, aby tu počkali, dokud se nevrátí z porady. Teď se na něho s očekáváním dívali. Kromě Andruwa tu byl Marsch, a vedle něho seděl Morin. U plamenů si zahříval ruce Formio po Ranafastově boku a Ebro si na okamžik přestal ořezávat krátký úlomek suché větve z otopu a podíval se na svého velícího důstojníka. Ve stínech za nimi stálo mnoho dalších. Corfe měl pocit, že zahlédl Joshelina, fimbrijského veterána, a svého trubače Cerna. Stačil jediný pohled a srdce mu zalila hřejivá pýcha na své muže, která odplavila alespoň něco z mrazu, který je sevřel po Meninových slovech. Věřil, že s věrností mužů, jako jsou oni, by dokázal dosáhnout skoro všeho.

„Do boje jdeme za dva dny, chlapi,“ řekl konečně. „Ebro, dej mi ten klacek. Všichni se srazte k sobě a poslouchajte. Uděláme to takhle...“

Kapitola dvacátá první

Svítání nad severní Torunnou. V merduckých táborech se měnily stráže a muži shrnovali žhnoucí uhlíky táborových ohňů a začali přikládat, aby si uvařili snídani. Podél uvazovacích lan se tisíce koní krmily senem a ovsem a ze hřbetů jim do mrazivého vzduchu stoupala pára vlhkého tepla. Po cestách projížděly pomalé kolony zásobovacích vozů. Nad stanová města merduků stoupala k nebesům pára a kouř, viditelné i přes nízkou oblačnost na celé míle daleko. Kuželovité stany se rozkládaly na stovkách akrů a mezi jejich řadami byly položeny ulice, zhotovené z hať. Přecházely po nich i ženy a děti a uprostřed táborů se nacházely bazary a tržiště se stánky, v nichž prodávali své zboží mazaní obchodníci, kteří táhli s armádou. Tři obrovské zimní tábory merducké armády působily tak mírumilovným dojmem, jak to jen u vojenských zimovišť jde. Bylo všeobecně známo, že se zbabělí Toruňané krčí za hradbami svého hlavního města a připravují se na

nevyhnutelné obléhání. Na celé ligy daleko se nenacházela jediná spořádaná nepřátelská jednotka, jen několik samostatných seskupení jezdeckta. Během týdne dvou budou stanová města stržena a armáda se znovu dá na pochod, ale v tomto okamžiku si sultánovi vojáci dělali daleko větší starosti s tím, aby byli během barbarské zimy v Torunně v teple a suchu a dobře najedení.

Šáhr Indun Johor, nejvyšší chediv sultánových vojsk, si nechal svůj velitelský stan postavit uprostřed tábora *hraibadar* a *ferinai*, elitních jednotek armády. S hodností přicházely i výsady a on nyní podřimoval, s hlavou položenou mezi řadry své oblíbené konkubíny, když se za těžkými závěsy u vchodu do stanu objevil subadar – náčelník jeho štábu.

„Šáhre Johore.“ A když se neozvala žádná odpověď, znovu: „Šáhre Johore!“

Posadil se, mladý, štíhlý muž, temný a mrštný jako vydra. „Co? Co se děje, Burazi?“

„Možná nic, můj chedive. Ale někteří ze strážných po obvodu tábora hlásí dělostřeleckou palbu na západě.“

„Hned budu venku. Nech mi osedlat koně.“ Šáhr Johor odstrčil svou rozespalou konkubínu a natáhl si kalhoty a košili. Kolem pasu si ovinul šerpu, ukryl do jejích záhybů dýku a natáhl si těžké vysoké jezdecké boty. Pak svou navoněnou společnici políbil. „Vrátím se, holubičko,“ zamumlal a vykročil ze stanu do syrového jitřního pološera.

Tam už na něho čekal Buraz se dvěma osedlanými koňmi, jejichž dech se v chladném vzduchu srážel v páru. Oba důstojníci nasedli a poklusem dojeli až k okraji obrovského tábora. Když projížděli po dřevem vyložené ulici, uskakovali jim z cesty vojáci i civilisté. Šáhr Johor zůstal v sedle, rychle oddechoval a díval se k prázdnému obzoru. Bylo ještě tak šero, že viděl proti zatažené obloze záři ohňů v táboře *minhraib*, který se nacházel tři míle daleko. Vzduchem začaly poletovat drobné vločky sněhu a bylo jasné, že jich je v nízkých oblacích daleko více.

„Nic neslyším. Kdo podával hlášení?“

Předstoupil seržant *hraibadar*, veterán s tvrdou, vrásčitou tváří a černýma očima. „Byl jsem to já, můj chedive. Ten zvuk přichází a zase mizí. Pokud počkáš, dávám ti slovo na to, že jej zaslechněš.“

Seděli bez hnutí a naslouchali, zatímco se jim za zády budil v sílícím šeru tábor s desítkami tisíc obyvatel. A konečně to šáhr Johor

zaslechl. Vzdálený hrom, který se k niin přerušovaně a nesouvisle valil od západu, tu a tam prokládán slabším praskáním, které bylo bez nejmenších pochyb salvami ručních zbraní.

„Dělostřelectvo,“ řekl Buraz.

„Ano. A soustředěná palba arkebuz. Někde nedaleko propukla bitva, Burazi.“

„Možná je to jen nájezd, přestřelka.“

Oba se znovu zaposlouchali. Seržant *hraibadar* vztekle houkl rozkaz k mlčení a stovky mužů kolem obou důstojníků znehybněly, ustaly v práci a také naslouchaly.

Vzdálený hrom zesílil. Teď už jej slyšeli všichni. Zdálo se, jako by se odrážel od okolních kopců dál a dál.

„Tohle není žádná přestřelka,“ řekl šáhr Johor. „Tohle je bitva v plném proudu, Burazi. Nevěřící zaútočili na tábor *minhraib*.“

„Opravázili by se něco takového udělat?“ zeptal se ho nevěřičně podřízený.

„Zdá se, že se opovážili. Sežeň trubače. Ať troubí poplach. Chci, aby armáda okamžitě vyrazila. A pošli kurýra sultánovi v severním táboře. Ztrestáme nevěřící za jejich drzost. Já jim vpadnu do boku v čele *ferinai*. Ty mě budeš následovat s pěchotou. Pospěš si, Burazi!“

Tábor *minhraib* byl rozložen v hrubém čtverci o straně půldruhé míle. Nacházel se na mírně zvlněné planině, kterou křížovaly úzké potůčky, lemované v místech, kde byla země vlhká, shluky olší a vrb. Na východě se zvedal do výšky pěti set stop nízký hřeben a na jeho vrcholku byl umístěn menší tábor, obývaný možná tisícovkou vojáků, kteří hlídali planinu a zajišťovali komunikační linie s ostatními merduckými tábory na východě. Hlavní ležení bylo obrovským mořem stanů, mezi jejichž řadami probíhaly blátivé cesty a na severu se nacházely ohrady s nákladními zvířaty. Jihovýchodně od něj se na mírném návrší možná dvě míle od prvních stanů táhla dlouhá hradba řídkého lesa. A v tomto lese přešla torunnská armáda z pochodového útvaru do bitevní linie.

Zpoza hradby stromů se vynořily tři velké útvary, zatímco se obloha nad táborem prosvětovala novým dnem. Přicházeli pozdě. Původně se chtěli k nepřátelskému táboru přiblížit pod rouškou předjitřího šera, ale nakonec trvalo přeskupování třiceti tisíc mužů

daleko déle, než očekávali, a nyní museli co nejrychleji překlenout dvě ploché a otevřené míle volného prostoru skoro za plného světla, aby se dostali do kontaktu s merduky.

V předstihu před hlavním vojem vyrazily pod velením plukovníka Rusia baterie lehkých polních děl a míli před nepřátelskými liniemi vypřahali a chystali se k zahájení palby. Brzy začaly šestiliberní kusy v rychlém tempu plivat oheň a kouř a působit v táboře krvavý chaos, když strhávaly stany a rvaly muže na kusy.

Za nimi vyrazila tryskem do pole králova jednotka, čítající osmnáct tisíc jezdců. Bitevní linie byla průměrně šest řad hluboká a táhla se skoro dvě míle našir, temná, rozježená a dunící apokalypsa těžce obrněných koní a jezdců. Země se pod nimi zachvívala a přímo v jejich středu se řítily do boje kyrysníci v černých zbrojích, doprovázející krále s jeho urozenou tělesnou stráží.

Zhruba míli od hlavní jednotky na východ postupoval plukovník Aras se svými pěti tisíci a jejich cílem byl menší merducký tábor na hřebeni. Měli tábor obsadit a udržet vyvýšenou pozici proti případným nepřátelským posilám. Arasovi muži měli jen lehké zbroje, takže se pohybovali rychleji, a táhly se za nimi proužky kouře ze zapálených doutníků arkebuz; při pohledu z dálky se zdálo, jako by si cestu krajinou vypalovali.

A za hlavní bojovou linií následovala další formace. Sedm tisíc pěších a tisíc jezdců – Corfeho vojáci v hlubokém útvaru, širokém možná jen dvě třetiny míle. On sám stál na levé straně s Katedrálníky, Fimbrijci byli po jeho pravici v útvaru deset mužů hlubokém a veteráni od Hráze stáli uprostřed. Za nimi v lese zůstaly stovky vozů, které tvořily zásobovací oddíly. Polní ranhojiči se svými pomocníky si už rozložili nástroje a skupiny vozků ve zběsilém tempu vykládaly bedny se střelivem a soudky střelného prachu. Desítky lehkých vozů byly připraveny okamžitě vyrazit do zápolí bojiště s municí a pro raněné. Pracovalo tu pilně tisíc mužů a Corfe tu nechal tisíc arkebuzírů pro případ, že by si přes hlavní bojovou linii proklestily cestu na druhou stranu menší skupinky nepřátel.

Zastavil svou jednotku míli před merduckým táborem. Dunění dělostřelectva dosahovalo neuvěřitelné intenzity. Sledoval horečnou aktivitu uprostřed stanového města, kde se důstojníci snažili uspořádat zmatené davy vojáků do pevné bojové linie – a to vše jen proto, aby byli vojáci na kusy roztrhání torunnskými děly, sotva se dokázali

seřadit. Hlavní královská linie postupovala kupředu za tlumeného hromu pěchotních bubnů a vřeštění polnic. Zdálo se, jako by ji nedokázalo zastavit nic na světě. Corfemu při pohledu na postupující torunnské vojáky na okamžik sevřela srdce vlna čirého divošského vzrušení, prudká, oslnivá radost. Pokud kdy dokázala válka působit krásně, bylo to při podobných příležitostech, kdy sevřené řady vojáků postupovaly jako šachové figurky na hrací desce světa. Při bližším pohledu ale všechna krása mizela a zůstával jen krvavý masakr, bolestivé utrpení mužů, kteří umírali a byli mrzačeni po tisících.

Králova formace už nechala baterii lehkých polních děl za zády. Lehké kusy pálily plochou trajektorií a tak byly při následujícím postupu nuceny zmlknout. Dělostřelci se opírali o své zbraně a jásali, když kolem nich projížděli jejich spolubojovníci. Proč nemají žádné další rozkazy? zašklebil se bolestně Corfe. Třicet děl zůstane jen tak stranou. Bylo to nezpůsobitelné přehlédnutí a on technicky vzato stál hodnostně výš než jejich velitel, plukovník Rusio. Sáhł do sedlové brašny pro tužku a papír, naškrábal spěšně zprávu a poslal s ní vojáka k mlčícím bateriím. O několik minut později už dělostřelci zapřáhli své kusy a stahovali se do svahu ke Corfeho jednotce. Viděl v jejich středu Rusia, který bez přilby a prostovlasý řval rozkazy na všechny strany. Šedivý důstojník zuřil. Jeho problém. Corfe mu najde na práci něco lepšího, aby nemusel až do konce boje sedět se založenýma rukama.

O něco dál na planině se hlavní torunnská formace zastavila sotva dvě stě yardů před táborem nepřítele a celá bitevní linie se zahalila do oblaku kouře, když arkebuzy vystřelily soustředěnou salvu. O zlomek vteřiny později se ozvalo její typické praskání. A pak zazněł ohlušivý, neuvěřitelný řev, když linie vyrazila kupředu – osmnáct tisíc mužů řvalo jako o život, když vbíhali do merduckého tábora.

Corfe viděl, jak si před zbytkem proráží cestu do tábora čelo klínu, tvořené skupinou tří tisíc jezdců s královským praporem. Koně už začínali padat, bezpochyby proto, že zakopli o natažená napínací lana nebo se jim kopyta zapletla do kusů stržených stanů. Rozvrácené skupiny nešťastníků z jednotek *minhraib* neměly nejmenší šanci přežít. Dokázaly utvořit jediné potrhanou, nepravidelnou linii, která se nejdřív rozpadla ve řvoucí dav a pak v prchající malé skupinky a jednotlivce. Během několika minut Toruňané vrazili klín hluboko do jejich tábora a všechny je tlačili před sebou. Ale už nyní se jejich řady rozdělovaly a rozpadaly. Boj ve středu stanového tábora se proměnil v obrovskou

hromadnou rvačku a přímo ve středu boje běsnil král se svými kyrysníky jako démony posedlý vražedný řezník. Lofantyr má odvahu, pomyslel si Corfe. To se mu musí nechat.

Podíval se doprava, kde na nízkém hřebeni propukl další boj v daleko menším měřítku. Aras se svými muži tam postupoval v dokonale sevřené linii a čistili si před sebou prostor soustředěnou palbou. Merdukové v táboře na hřebeni, přechíslení v poměru pět ku jedné, se jim nicméně vrhli v ústřety. Měli jen málo palných zbraní a tak se museli přiblížit nepříteli na dosah. Po celých řadách byli sráženi salvami arkebuz a ti šťastnější, kteří přežili, se brzy dali na útěk. Aras dorazil na hřeben bez nejmenších potíží a začal okamžitě rozestavovat muže do obranného tvaru.

„Doufám, že se zakope,“ zamumlal Corfe. Byl nervózní z pomyslení, jak málo mužů Aras pod sebou má. Brzy budou muset krýt ústup královny formace a pokud sem nepřítel pošle z východu dostatečné posily, dostanou se do obtížné situace.

„Plukovník Rusio se hlásí *na tvůj rozkaz*,“ zavrčel hlas vedle něho. Corfe se otočil. Rusio už vytáhl svá děla až k němu. Starší důstojník se na něho mračil, ale neměli čas, aby mu nějak podkuřoval a lichotil.

„Přesuň se se svými kusy k Arasovu postavení a připrav se odrazit útok na hřeben, plukovníku,“ nařídil stroze Corfe. „Kolik munice ti zbylo v kolesnách?“

„Deset kulí na dělo.“

„Pak bys měl raději poslat pro lehké vozy v zásobovacích oddílech a doplnit munici. Za chvíli budeš potřebovat každou kuli, kterou dokážeš nabít.“

„Při vší úctě, *pane*, mám za to, že se nám je podařilo dokonale zaskočít. Při žádné poradě jsem žádný podobný rozkaz nedostal. Nechápu, proč –“

„Dělej, co ti prikazuji!“ houkl na něho Corfe, kterému došla všechna trpělivost. „Tohle je armáda, ne nějaký debatní kroužek. Běž!“

Rusio, který byl zhruba o třicet let starší než Corfe, se znovu jedovatě zamračil, bez dalšího slova otočil koně a začal řvát rozkazy na povozy s děly. Třicet kusů, každý tažený osmi koni, se dal na cestu ke hřebeni.

Merdukový tábor zakrýval příkrov šedavého kouře. U jeho základů podmraceně tančily plameny a tu a tam se vynořovaly a zase mizely skupiny mužů. Tam dole musí panovat naprostý chaos, pomyslel si

Corfe, který škodí obráncům stejně jako útočníkům. Ale chaos byl výhodnější pro menší armádu. V podobném vroucím pekle se daleko lépe ovládalo osmnáct tisíc vojáků než devadesát tisíc. Prozatím to šlo dobře.

Mezitím už se úplně rozednilo do pošmourného jitra a z nízkých oblaků tu a tam dopadaly na krajinu sněhové přeháňky. Vycvičení váleční koně Katedrálníků byli neklidní a navzdory chladu se potili; věřili pach bitvy a krev jim vřela vzrušením. Muži se nejspíš cítili úplně stejně a řady jezdců bzučely hovorem jako úl. Ve středu Corfeho jednotek si arkebuzíři nabili zbraně, zapálili doutnáky a položili hlavně do vidlic ve furketách, které zabodli do ztuhlé země před sebou. A na pravém okraji stáli ve svých černých zbrojích Fimbrijci jako sochy, vytesané z uhlí, píky vztyčené k nebi.

Poděl řady k němu přijel Andruw a sňal si přilbu. „A co tady máme na práci my, Corfe?“ zeptal se. „To si jako budeme jen dělat poznámky?“

Musel křičet, aby ho bylo přes neuvěřitelný hluk bitvy vůbec slyšet.

„Buď v klidu, Andruwe. Tanec teprve začal.“

Andruw se postavil vedle svého generála a společně se zahleděli na levou část bitevního pole západně od merduckého tábora. Pohybovaly se tam skupinky vojáků – prchající nepřátelé, kteří se snažili uniknout ze řvoucího pekla vlastního tábora, a tercia Toruňanů, kteří jim pálili do zad jednu salvu za druhou. Ale kromě nich se tam rozkládala jen obrovská plocha prázdných kopců a vřesovišť, kde se nepohybovala živá duše.

„Myslíš si pořád, že se vrhnou na levé křídlo?“ zeptal se Andruw.

„Ty bys to snad neudělal? V téhle chvíli vraždíme po desítkách odvedence. Profesionálové zatím ještě na bojiště nedorazili. Myslím, že Aras s pomocí terénu a Rusiových děl pravé křídlo udrží. Ale nalevo jsme úplně odkrytí. Není tam vůbec nic, Andruwe – vůbec nic. Sultánovi stačí, aby podnikl jen zběžný průzkum a až si to uvědomí, přitáhne se tamtudy jako bůh zkázy.“

„A pak?“

„A pak – nu, myslím, že pak budeme mít plné ruce práce.“

„Tak proto jsi nás držel tak vzadu. Myslíš si, že budeme muset přejít dál doleva.“

„Doufám, že to potřeba nebude, ale je lepší být připravený.“

„Přesně tak. V každém případě král odvádí svůj díl. Ještě tak hodinu a vymažeme z mapy půlku merducké armády.“

„Vtrhnout na bojiště je jedna věc – stáhnout se z něj v pravou chvíli je ale něco jiného.“

„Opravdu jsem ve tvém hlase zaslechl závist, Corfe?“ zazubil se Andruw.

„Je to nádherný útok, ale lepší by bylo, kdyby se teď zastavil a věnoval minutku přeskupení. Armáda je tam úplně rozvrácená. Bude trvat hodiny, než se přeskupí a stáhnou.“ Corfe se usmál. „No tak dobře, možná jim přece jen tu slávu trošku závidím.“

„Jen ať si ji užije, zavedl je do bitvy jako ostřílený veterán. Raději se už vrátím zpátky na křídlo. Hlavu vzhůru, Corfe! Koneckonců tady píšeme dějiny.“ A vyrazil tryskem pryč.

Corfe na neklidném koni seděl další půl hodiny. Boj v táboře *minhraib* pokračoval neztenčenou měrou, přestože se už rozlil na planinu mimo stany. Viděl, jak se v poli pohybují beznadějně smíšené jednotky torunnských arkebuzírů a kyrysníků a jejich prapory probleskovaly kouřem jako jasné paprsky slunce. Obrovský dav za liniemi tábora se pomalu začínal tvarovat, jak *minhraib* opustili bojiště a snažili se na otevřené planině na severozápadě přeskupit. Dvacet, třicet tisíc jich tam bez nejmenšího obtěžování nastupovalo do sevřených řad, zatímco Toruňané rozsévají smrt v jejich táboře. Nepřítel měl strašlivé ztráty, ale mohl si je dovolit a nyní konečně z chaosu vykřesával jakýs takýs řád. Nejvyšší čas k ústupu. Merducké posily už budou na cestě.

Z kotle se vynořil posel a poháněl polomrtvého koně do svahu ke Corfemu. Ten mu vyrazil klusem naproti. Muž patřil k jednotce kyrysníků. Kůň měl na pultuctů místech sečné rány a mužova zbroj byla plná zubů, rýh a odřenin. Zasalutoval.

„Omlouvám se, pane –“ Chvíli nemohl popadnout dech. „Ale král, král...“

„Žádný spěch, vojáku,“ řekl Corfe jemně. „Cerne! Dej mu napít.“

Trubač podal kyrysníkovi měch s vodou, který měl u sedla, a posel si s úlevou stříkl do kouřem vyprahlého hrdla půl pinty čiré tekutiny. Otřel si rty.

„Pane, král chce, aby tví muži okamžitě vyrazili z tábora. Nepřítel před ním ustupuje, ale naši muži jsou vyčerpaní. Chce, aby ses

pronásledování ujal ty. Musíš zavést celou rezervní jednotku do nepřátelského tábora a ty zkurvence dorazit – omlouvám se, pane, to jsou jeho slova.“

Corfe zamrkal. „Tohle je králův rozkaz?“

„Ano, pane, a máš to udělat hned, pane. Říká, že jestli si pospíšíš, tak je dostaneme všechny.“

Právě v tom okamžiku se ozvala z pravého křídla salva děl a arkebuz. Arasovi muži zahájili palbu na prozatím neviditelného nepřítele. Corfe zavolal Andruwa.

„Pošli k Arasovi kurýra. Chci znát sílu a rozložení nepřítele, na kterého pálí, a jeho pokud možno nejlepší odhad pokud jde o to, jak dlouho udrží postavení. A Andruwe, řekni Marschovi, aby odvedl svou švadronu míli až dvě na levé křídlo. Chci v předstihu vědět, kdy na nás odtamtud vyrazí.“ Andruw zasalutoval a vyrazil ke svým vojákům. Corfe vytáhl znovu ze sedlové brašny tužku a umouněný papír a použil nástehenku své zbroje místo stolu.

„Jak se jmenuješ, vojáku?“ zeptal se unaveného posla.

„Holman, pane.“

„Tedy, Holmane, podívej se na tu planinu severně za merduckým táborem. Co tam vidíš?“

„Je to další armáda, generále, shromažďuje se tam nepřátelská armáda. Vypadá to, že chtějí zaútočit na naše jednotky v táboře!“

„Není to žádná další armáda, ale ta, se kterou bojujete – potíží je v tom, že jste se zatím potýkali jen s její polovinou. Ta druhá půlka se stáhla a už skoro celou hodinu se tam řadí k protiútoku. Brzy bude schopna vrazit zpátky do tábora a znovu jej dobýt. A nyní dorazily merducké posily i na naše pravé křídlo. Musíš králi říct, že jeho postavení je neudržitelné. Nemohu mu poslat jediného vojáka – musí se okamžitě stáhnout. A chci, abys s tím zašel nejdřív za generálem Meninem, Holmane. Je životně důležité, aby se mu tato zpráva dostala do rukou. Armáda se *musí* dát na ústup, jinak bude zničena. Rozumíš mi, vojáku?“

Holman měl vytřeštěné oči. „Ano, generále.“

„Má jednotka bude krýt váš ústup tak dlouho, jak to jen bude možné, ale hlavní voj se musí dát na ústup okamžitě.“

„Ano, pane.“ Holman se tvářil dychtivě a vyděšeně zároveň. Dole v pekelném varu merduckého tábora si nikdo nevšiml, že se merducké jednotky připravují k protiútoku. Corfe mladíkovi jeho úkol nezáviděl.

Král bude šilet vzteky, ale Menin nejspíš pochopí nebezpečí, které jim hrozí.

Holman vyrazil zpátky do boje a jeho unavený kůň se pohyboval jako těžká loď na pomalém přílivu. V téže chvíli vyrazil Marsch se svou švadronou na severozápad, aby sledoval situaci na levém křídle. Corfe udeřil sevřenou pěstí v železné rukavici do dlaně druhé ruky. Neuvěřitelně ho dráždilo, že musí sedět tady a nemůže nic udělat. Nejraději by byl znovu nižším důstojníkem, který jen poslouchá rozkazy a bojuje v poli.

Vrátil se posel, kterého poslal Andruw k Arasovi, horal na zpěněném, přešlapujícím a pofrkávajícím koni. Podal generálovi útržek papíru, neohrabaně zasalutoval a vrátil se ke své jednotce.

6 – 8000 přímo přede mnou, do posledního jezdeckvo – odhaduji je na ferinai. Několik mil za nimi se blíží pěchota. Dělostřelectvo je prozatím dokáže udržet v uctivé vzdálenosti. Shromažďují se k hromadnému útoku. Udržíme se další hodinu, možná dvě – déle ne. Aras.

„Můj Bože,“ řekl Corfe tiše. Merducký chediv rozhodně neztrácel čas.

Pobídl koně do klusu a přejel podél bitevní linie, dokud nedorazil k Fimbrijcům. Jeho muži jásali, když kolem nich projížděl, a on jim nepřítomně mával, ale v myšlenkách byl někde jinde a horečnatě přemýšlel.

„Formio? Kde jsi?“

„Tady, generále.“ Štíhlý fimbrijský důstojník vykročil ze středu svých mužů. Stejně jako oni byl vyzbrojen píkou. Od obyčejného vojína ho odlišovala jen šarlatová šerpa.

„Odved' své muže na ten hřeben na východě a přidej se k plukovníku Arasovi. Stojí proti těžkému jezdeckvo – vaše píky jim dokáží pěkně zatopit. Musíš nám získat čas, Formio. Musíš to postavení udržet, dokud ti nedám jiný pokyn. Je to jasné?“

„Naprosto, generále.“

„Hodně štěstí.“

Série ústních povelů, signál trubky a Fimbrijci se přesunuli do pochodového útvaru a vykročili na cestu hladce jako obrovský stroj, v němž funguje každý šroubek a kolečko. Corfe jednotku rozděloval

nerad, ale Aras samotný nedokáže nepřítele zadržet na dostatečně dlouhou dobu. Cítil se jako člověk, který se zoufale snaží opravit prasklou hráz, ale jakmile zacpe jednu díru, voda si prorazí jinou.

Znovu se k němu připojil Andruw. „Mám takový pocit, že nám brzy bude horko,“ řekl skoro rozjařeně. To se mu stávalo v boji pokaždé.

„Ted' můžeme čekat útok zleva,“ řekl mu Corfe. „A jestli udeří dostatečně tvrdě, budu tam muset přesunout celý zbytek jednotky. Žádné další rezervy už nemáme.“

„Myslíš, že jsme si ukousli víc, než dokážeme strávit?“

Corfe mu neodpověděl. Cítil, jak rychle ubíhá minuta za minutou, jako by mu vytékala z tepen životadárná krev. A s každým dalším okamžikem se šance na přežití armády rychle zmenšovaly.

Kapitola dvacátá druhá

Aurungzeb neujel na koni větší vzdálenost déle, než by sám chtěl přiznat. Stehna měl odřená a hýždě ho bolely, jako by je tvořila jedna velká modřina. Ale seděl v sedle zpříma, vědom si svého postavení, a nevěnoval příliš pozornosti sněhovým vločkám, které se mu usazovaly ve vousech.

„U krve prorokovy!“ zvolal podrážděně. „Copak se nemohou pohybovat rychleji?“

Šáhr Harran, jeho druhý chediv, vedle něho seděl na koni daleko uvolněněji.

„Chvíli to trvá, Výsosti, než se dá armáda na pochod. Tyto věci se zdají vždy zprvu pomalé, ale Toruňané budou na bojišti zaměstnání ještě několik hodin. Naši zvědové hlásí, že bojují přímo uprostřed tábora *minhraib* – ti hlupáci zaútočili s těžkým jezdecktvem přímo doprostřed stanů. Neuniknou nám, neměj obavy. A levé křídlo si stále nehlídají.“

„A co ti zatracení rudě obrnění jezdcí, kteří všechny tolik děsí? Kde ti jsou?“

„V nepřátelském týle, sultáne, jako záloha. A je jich sotva tisícovka. Posíláme na jejich levé křídlo dvacet tisíc jízdních lučištníků z Nalbeni a šáhr Johor by jim měl každou chvíli vpadnout do pravého boku se

svými *ferinai*. Toruňané nemohou uniknout. Tu jejich armádu naprosto rozdrtíme, a je to poslední vojsko, se kterým mohli vytáhnout do pole.“

„Tak držte tu zatracenou věc rovně, ano?“ houkl sultán. To patřilo nešťastníkům, kteří se s ním snažili udržet krok a chránit ho před sněhem velkým slunečníkem, ale silný vítr jím pohazoval nad Aurungzebovou hlavou jako papírovým drakem. „Určitě máš pravdu, šáhre Harrane; jenže poslední dobou mě mí chedivově mnohokrát ujišťovali o konečné porážce Toruňanů jen proto, aby se nakonec těm prokletým ramusianům podařilo zachránit svá vojska nějakým neuvěřitelným trikem. Tentokrát se to nesmí stát.“

„Nestane se. Ani nemůže,“ ujistil ho šáhr Harran.

Oba jezdce obklopovaly stovky dalších ve stříbrných zbrojích – sultánova osobní tělesná stráž. Kolem nich klusem projížděl zdánlivě nekonečný proud lehkého jezdecktva. I když byli vojáci dobře oblečení proti chladu, netížila je zbroj. Jejich koně byli lehčí, jemně stavění dlouhonozí klusáci, zrození pro rychlost. V sedlech se zpříma nesli snědí muži s rysy stejně jemnými jako jejich zvířata, ozbrojení luky, a z hrušek sedel jim visely toulce plné šípů, opatřených černými letkami.

„Kde je můj neohrožený bezvěrec?“ zeptal se Aurungzeb lehčím tónem. „Chci slyšet, co si o mém vojsku myslí on.“

K Aurungzebově boku přijela malá postavička na mezku. Muž byl oblečen v kutně ramusianského mnicha; jeho tvář byla strašlivě zohyděna.

„Sultáne?“

„Můj milý kněze. Jaký je to pocit sledovat moc Ostrabarů a vědět, že již brzy úspěšně dokončí duchovní osvobození tvého zaostalého národa? Mluv svobodně. Cením si těch nesmyslů, které zní z tvých úst. Nenechají mne zapomenout na to, jak beznadějně daleko jste vy ramusiané ve své víře zašli špatným směrem.“

Albrec se neobvykle usmál. „Nejen ramusiané, sultáne, ale i tvůj vlastní lid. Oba národy věří ve stejného Boha a uctívají stejného muže jako jeho posla. Je škoda pro celý tento svět, že spolu válčíme na základě pradávného nedorozumění. Na základě lži. Jednoho dne se s tím budou muset vyrovnat jak merdukové, tak ramusiané.“

„Ty arogantní malý –“ vybuchl šáhr Harran, ale Aurungzeb jen zvedl ruku, na které se zablýskaly prsteny.

„No tak, chedive, ten blázen k nám přišel v dobré víře, aby nám ukázal chybu ve způsobu, jakým přemýšlíme. Nikdy v životě jsem

neměl lepšího šaška.“ Sultán se nahlas rozesmál. „Knězi, máš ducha. Je to ostuda, že jsi ztratil rozum. Pokračuj ve svých šílených prohlášeních a je docela dobře možné, že se dožiješ jara – pokud se samozřejmě dřív nepokusíš o útěk.“ A znovu se zasmál.

Albrec se mu v sedle uklonil. Nohy měl pevně přivázané ke třmenům a mezek byl dlouhým provazem spojen s válečným ořem válečníka, který se nacházel poblíž. Útěk byl natolik nemožný, že se tomuto pomyslení nedokázal ani smát. Ale on nechtěl utéct. Pokud by si mohl sám vybrat, nechtěl by být nikde jinde. Jeho znetvořená tvář postrádala jakýkoli výraz, když trpělivě sledoval, jak kolem něho projíždí zdánlivě nekonečná mocná armáda – a podle toho, co mu řekli, šlo pouze o jednu třetinu celkového počtu vojáků a to ještě tato třetina ani nebyla největší. Srdce se mu v hrudi svíralo při pouhém pomyslení na masakr, který brzy začne. Torunna nemohla ani v nejmenším doufat, že tuto válku vyhraje silou paží a meče. Poslání, s nímž přišel mezi merduky, mu nyní připadalo důležitější než kdykoli předtím.

Té noci, kdy se připotácel na křídlech bouře do jejich tábora, ho surově zbili, a málem ho rovnou podřízli. Ale nějakého důstojníka zaujal jeho oděv. Napadlo ho, že by to mohl být přeběhlík, který by jim mohl poskytnout důležité informace, takže ho poslali do sultánova tábora, kde ho zbili znovu. Nakonec byl sultán sám zvědavý na to, kdo je tento podivný cestovatel. Aurungzeb mluvil normannštinou dostatečně dobře na to, aby nepotřeboval tlumočníka. Albreka napadlo, kdo ho to asi naučil nejspíš asi nějaký zajatý ramusian. Sultán byl nejdřív udivený a pak pobavený poselstvím, kvůli kterému Albrec svou cestu podnikl: chtěl přesvědčit merducký lid o tom, že jeho prorok je jeden a tentýž člověk jako ramusianský milosrdný Svatý.

Povolal k sobě dvojici muláhů – učených merduckých duchovních – a Albrec s nimi hovořil celou noc, po níž zůstali stejně užaslí jako sultán. Albrec totiž přečetl každý text, útržek a zprávu, kterou mohl o merducích a jejich dějinách najít – nejdřív v Charibonu a pak i v menší knihovně v Torunně. Znal Aurungzebův rodokmen a dějiny jeho klanu daleko lépe než sultán sám, a vladaři něco takového neobyčejně lichotilo. Ubytoval Albreka v lehkých řetězech přímo ve svém pavilonu jako nějaké vzácné zvíře a když se armádní důstojníci scházeli k poradám, musel tam s nimi malý antillan být a dostával příkaz, aby předstoupil a pro pobavení svých věznitelů pronášel své plamenné proslovy.

Mnozí z těch, kteří jeho slova vyslechli, ale nebyli ani zdaleka pobavení. Muže, kterého sultán označoval za zábavného šílence, mnozí pokládali za nebezpečného rouhače, jemuž přísluší jedině dlouhé umírání. A ještě další neříkali nic, ale ve tvářích měli zamýšlené a zmatené výrazy, když jim Albrec vyprávěl o tom, jak milosrdný Ramusio přišel do východních zemí za Jafrarským masivem, o jeho vyučování a proměně v proroka, který zušlechtil východní kmeny, ukončil bratrovražedné války a přetavil je v mocný národ, který dnes ohrožuje celý svět.

Při jedné z těchto příležitostí byla ve stanu přítomna i žena, jedna ze sultánových manželek, oblečená bohatě jako královna, zahalená závojem a zamlklá. Zatímco malý mnich pronášel své kázání, nespustila na jediný okamžik oči z jeho tváře. Měla světle zbarvené oči západanky. Bylo v nich zoufalství, odraz ztráty, který mu svíral srdce. Připadalo mu, že podobný výraz už v něčích očích zahlédl, ale ani za nic na světě si nedokázal připomenout, kdo ten člověk byl.

Vzdálený řev bitvy přivedl jeho mysl zpět do současnosti. Sultán s ním znovu hovořil.

„Ty víš, kdo je ten generál, který stojí v čele oněch rudě oděných jezdců, kněze? Mí špehové mi nedokázali říct nic bližšího. Vím, že torunnský král není žádný fénix a jeho generální štáb je banda ustrašených bab – a přitom proti všemu očekávání vytáhli do pole, aby s námi svedli bitvu. Přinejmenším jednomu mezi nimi koluje v žilách krev válečníka.“

„Nevím toho o mnoho více než ty, sultáne. Ale s tím generálem, o kterém mluvíš, jsem se setkal.“

Aurungzeb se v sedle otočil a v očích mu zaplála zvědavost. „Opravdu? Jaký muž to je?“

„Setkali jsme se jen krátce. Je to –“ A náhle si na to Albrec vzpomněl. Ten pohled, který viděl v očích sultánovy manželky. Nyní si uvědomoval, koho mu tenkrát připomínal. „Je to neobyčejný muž. Myslím, že ho trýzní velký smutek.“ Znovu viděl tvrdé šedé oči důstojníka jménem Corfe, kterého potkal těsně před Torunnou, a na řadu šarlatových, barbarských jezdců, kteří mu jeli za zády jako zjevení z dávných legend.

„Smutek! Ty jsi mi ale ptáček, kněze. Bez nejmenších pochybností je to jejich nejlepší generál od Mogenových časů, a v sedle je divoký jako blesk. Rád bych se s ním setkal. Možná vydám rozkaz, aby ho

poté, co rozdrtíme tuto armádu, nechali naživu.“ A Aurungzeb se pobaveně zasmál. „Jen mě poslouchej! Už jsem skoro jako šáhr Baraz – rytířský k nepřátelům.“

„Velkorysost je znakem velkého vladaře, sultáne,“ řekl mu Albrec. „Jen nevýznamní hlupáci si libují v krutosti.“

„Co to má být, nějaká otřepaná fráze tvého svatého?“

„Ne. To kdysi řekl tvůj prorok.“

Další posel, na jehož ramenou mrzl sníh, který slepoval i hřívu jeho koně. „Přijíždím od Marsche,“ řekl a ukázal na západ, aby doložil své prohlášení.

„Nuže?“ zeptal se Corfe.

„Blíží se k nám mnoho, mnoho jezdců. Malí koně, muži s luky.“

„Kolik? A jak daleko jsou?“

Posel svraštil tetovanou tvář. „Marsch mi řekl,“ vyhrkl po chvílce, „že mužů je tolik jako kolik má kolem sebe král, nebo ještě o něco víc, a blíží se od severozápadu. Budou tu do hodiny.“

Mužův výraz se uvolnil. Očividně se mu ulevilo, že zprávu předal bez větších potíží.

„Muži s luky,“ ozval se Andruw zamyšleně. „Jízdní lučištníci. To bude nejspíš nalbenský kontingent. A jestli jich má být tolik jako králových mužů...“

„Osmnáct, dvacet tisíc,“ usoudil Corfe bezvýrazně.

„Zatraceně, Corfe, je s námi konec. I kdyby se Menin s králem právě teď dali dole v táboře na ústup, do hodiny to sem rozhodně nemohou stihnout.“

„V tom případě je budeme muset zastavit sami,“ řekl rozhodně Corfe.

Andruw se zmohl na unavený úsměv. „Já vím, že když přijde na boj proti přesile, tak už jsme něco dokázali, ale nemyslíš, že teď už opravdu pokoušíme tu trochu štěstí, která nám snad zůstala? Navíc už u sebe nemáme ani Fimbrijce. Jen Katedrálníky a Ranafastovy muže. Šest tisíc.“

„Nemáme na vybranou. Musíme je odrazit dřív, než se jim podaří vpadnout nám do levého boku. Pokud to udělají, bude celá naše armáda obklíčena.“

„Jak?“ zeptal se Andruw prostě.

Corfe pobídl koně o několik kroků kupředu. Během několika posledních měsíců se o umění vést válku naučil mnoho důležitých věcí. Bylo to úplně stejné jako v jiných odvětvích lidského snažení: vnější dojem byl často stejně důležitý jako skutečnost. A lest důležitější než surová síla.

Zaútočit na jízdní lučištníky s těžkým jezdeckem? Vyložená sebevražda. Nepřítel by prostě ustoupil a po celou dobu ústupu střílel jeden šíp za druhým. Unavili by jeho muže střelbou a nikdy by nedovolili, aby se jim dostali na dosah. Musel je nějak uzavřít na jednom místě, kde zbroj a váha jeho mužů vyrovná nedostatečný počet. Musí vyrážet klín klínem, uvědomil si. Klín klínem. A pod svým velením měl pět tisíc zkušených arkebuzírů z posádky na Ormannově Hrázi.

Podíval se na obrovské bojiště. Boj v troskách tábora *minhraib* stále ještě pokračoval, i když už začínal polevovat. Obě armády se snažily přeorganizovat a viděl na vlastní oči, jak se davy torunnských vojáků vracejí a znovu se řadí. Do bahna byla zadupána nejméně polovina stanů v táboře a všude vyskakovaly plameny, které halily bojiště roztrhanými chuchvalci temně šedého kouře. Za táborem ti z *minhraib*, kteří přežili, pomalu dokončovali přeskupování bitevní linie. Brzy se vrhnou do protiútoků. Ale tohle nebyl právě teď jeho problém. Jedno po druhém.

Na východním hřebeni se Aras s Fimbrijci snažil získat čas a zadržet merduckou kolonu, která chtěla vpadnout Toruňanům do boku. Formio smísil své pikenýry s Arasovými arkebuzíry a Rusiovými děly. Jejich postavení halil oblak dýmu, který místy prozařovaly žluté a rudé záblesky výstřelů, ale zapadané se drželi. Corfe věděl, že by Formio neustoupil o jediný yard. Právě křídlo bylo prozatím v bezpečí.

Takže zbývalo levé – to křídlo, nad nímž se ze všech nejjasněji tyčila hrozící katastrofa. Jak by mohl zastavit tuto novou hrozbu s několika muži, kteří mu ještě zůstali...

A najednou mu to došlo. Lest, nikoli síla. A přesně také věděl, co je třeba udělat. Prudce otočil koně a podíval se na Andruwa.

„Vyrážíme. Chci, aby Ranafastovi muži jeli jako první – a tryskem. Andruwe, ty si vezmi Katedrálníky a přesouvej se nalevo od nich. Plán ti vysvětlím cestou.“

Kapitola dvacátá třetí

Obrovská kavalkáda jezdců, velikostí podobná hejnu kobylek. V jejich řadách nepanoval žádný řád a jak projížděli krajinou, vzájemně se pletli jeden druhému do cesty a roztahovali se a zase přibližovali s každou terénní nerovností. Jejich čelo měřilo půl míle na šířku, ale postupem času přecházely zadní řady do ostrého klusu a yard za yardem se tlačily kupředu. Ve chvíli, kdy dorazili na dohled od tábora *minhraib* a bitvy, která se tam odehrávala, se už rozjeli do velkého oblouku, do mělkého srpu narůstajícího měsíce, který se od jedné špičky ke druhé táhl skoro míli. Při jejich příjezdu se zmrzlá země chvěla a duněla pod úder kopyt. Dvacet tisíc nejlepších mužů z Nalbeni, kteří sem přišli díky spojení s ostrabarským sultanátem, aby nastražili nepříteli past a rozdrtili Toruňany na sněhu.

Corfe je mezi stromy sledoval a nemohl jinak než cítit jistý obdiv. Byl na ně nádherný pohled. V době děl a střelného prachu představovali poněkud zastaralý druh vojska z barbarské minulosti, ale věděl, že jejich silné kompozitní luky se dostřelem vyrovnají arkebuzám a daleko jednodušeji se dobíjejí. Měli dostatek zubů, aby mohli citelně kousnout.

V hradbě lesa, která se táhla až k zápolí torunnských linií, za nímčekali s rostoucí netrpělivostí jeho Katedrálníci. Nalbenští jezdci kolem nich projedou cestou do útoku na bok královské jednotky. On jim pak na oplátku vpadne do zad a smete je z povrchu zemského. Ale nejdříve bude třeba je zastavit. Musí se octnout na kovadlině, než kladivo dopadne.

A kovadlina už byla na místě a očekávala jejich příjezd.

Z úbočí kopců vál vítr oblaka a závoje prachového sněhu. Obloha se o něco prosvětliila, ale vzduch byl chladný a Corfemu se srážel dech na podhradí přilby v pavučině jinovatky. Opona sněhu skryje kouř čtyř tisíc žhnoucích doutníků. O kus dál ve sněhu ležel Ranafast se svými muži ve dvou řadách, na míli širokých, a čekali. Corfeho kovadlina.

Umístil je na dlouhý svažitý hřeben, kde budou až do posledního okamžiku skryti před příjíždějícími vojáky; sníh stejně rychle zastře ostrou čern jejich uniforem. Na tvrdé zemi, kde jim bude sníh vát přímo do obličejů, bude strašná zima, ale brzy se zahřejí v boji. Jak dlouho už vlastně ta bitva trvá? Zdálo se, jako by začala před celými věky – a přitom Corfe ještě nevytáhl šavli z pochvy. Takovou cenu musel platit

za to, že byl velitel: musel sledovat, jak jeho muži umírají podle rozkazů, které jim dal.

Ale už to dlouho trvat nebude, u Boha. Každou chvíli musí nepřítel –

Hlasitý trhaný rachot, jako by se právě roztrhla ta největší plachta na celém světě. Po pravé straně k obloze vyrazila stěna kouře. Ranafastovi muži vypálili salvu.

Corfe se v sedle napřímil. Kůň se pod ním roztančil. Vytasil Mogenovu šavli a držel ji hrotem přímo k nebesům. Cítil, jak se na něho upírají pohledy všech mužů a všichni jen dychtí, aby jim dal rozkaz k útoku. Měl pocit, jako by seděl zády k praskající hrázi a čekal jen na to, až se roztrhne.

Vypadalo to, jako by všichni muži v první řadě nalbenských jezdců v tomtéž okamžiku narazili na nástražný drát. Ranafast vystřelil z bezprostřední blízkosti – na necelých sto yardů. Corfe sledoval, jak vypálila druhá řada. V krátkých okamžicích mezi salvami slyšel slabě volání rozkazů: „Nabít! K palbě připravit! Pal!“

Nepřítel se v postupu zastavil, jako by narazil do kamenné zdi. Několik smrtících minut se jezdci otáčeli na místě, zatímco se do nich kulky zakusovaly, prostřelovaly je naskrz a trhaly jim maso od kostí. Koně řičeli, vzpínali se, kopali, padali do sněhu a muži sebou škubali, když je těžké kule srážely ze sedla a s jekem se drželi za otevřené rány. Zvířata byla na sebe tak natlačena, že jezdci v čele formace, zabíjení po desítkách, nedokázali před vražednou palbou ustoupit o jedinou stopu. Vzduchem létaly spršky šípů, ale Ranafastovi muži byli dobře krytí a u země skýтали jen nepatrný cíl. Tisíce jezdců v prvních řadách nalbenské kolony byly uvězněny jako brouk, nabodnutý na hrotu špendlíku, a samotná velikost jednotky je zradila. Během několika okamžiků se mezi útočníky a Ranafastovými střelci vytvořila doslova stěna zmítajících se těl – stovky, tisíce mužů. Byla to jedna z nejstrašnějších věcí, které Corfe kdy v životě viděl. V záblesku intuice si uvědomil, že je právě svědkem zániku jezdeckva – veškerého jezdeckva.

Ale ani zdaleka to nestačilo. Rozdělaná práce musela být dokončena. Nalbenská formace se pomalu dávala do pohybu. Koně couvali a zadní řady začaly ustupovat, aby se čelo trochu uvolnilo a mohlo se stáhnout z dosahu nepřátelské palby. Brzy vyrazí po křídlech a až naleznou okraje Ranafastovy jednotky, obklíčí ji. Musí se znovu shluknout, být zatlačeni zpátky na kovadlinu.

Corfe mávl Mogenovou šavlí. „Vpřed!“
Kladivo dopadlo.

Král Torunny si otřel saze z tváře a s úšklebkem si uvědomil, že mu z rukavice stéká krev. Chvěl se únavou a vlastní zbroj mu připadala dvakrát těžší než obvykle. Seděl dnes už na třetím koni a kotník měl po prudkém pádu ze sedla prvního zvířete tak pohmožděný, že už nemohl chodit. Přilba s korunkou byla tak těžká, že ho hlava bolela jako rozražená, a vlasy měl mokré potem. Hrdlo mu vyschlo a když promluvil, nepoznával vlastní hlas – tak byl ochraptělý.

Kolem se shlukly zbytky jeho tří tisíc kyrysníků. Téměř dvě třetiny jich padly, někteří utrpěli taková zranění, že už ani nedokázali pozvednout zbraň a devět desetin jich bojovalo pěšky. Stáli v samotném čele útoku už od rána a za tu dobu dokázali zázraky. Byl na ně pyšný – a v duchu byl pyšný i sám na sebe. Byla to jeho první bitva, první útok, a on měl za to, že si vedl jako skutečný král.

Zbytek armády se přeskupoval, přeživší důstojníci zaháněli jednotlivce a malé skupinky do spořádaných řad. *Minhraib* se na okamžik stáhli a odpoutali a tábor – nebo lépe řečeno to, co z něho zůstalo – patřil jen jemu. Byla to děsivá, dýmající pustina, posetá hromadami mrtvol, zhroucenými stany a pobitými koňmi, to vše zahalené v rubáších kouře. Tu a tam sebou zmítal a házel raněný, ale takových tu nebylo mnoho. Nikdo neprosil o milost a nikdo milost neposkytoval, a když bezmocně padl voják kterékoli z bojujících stran, brzy přiskočil nepřítel a prořízl mu hrdlo. Z míst, kde se tercia na okrajích stále ještě potýkala s nepřítelem, se ozývaly nepravidelné výstřely arkebuz, ale armáda většinou ustoupila, aby se znovu seřadila a připravila k dalšímu útoku. Ale kde jsou ty zatracené rezervy, které žádal?

Lofantyr slyšel, jak sem doléhá neustávající dunění a řev děl z pravé strany, kde Aras a jeho muži odráželi merduckou kolonu, která přicházela obyvatelům napadeného tábora na pomoc. Na levém křídle zatím nic. Nebo to byla salva arkebuz, co odtamtud právě zaslechl? Ne, to bylo příliš daleko. Nejspíš ozvěna. Měl pravdu, když jim povídal, aby si s levým křídlem nedělali nejmenší starosti. A to si mysleli, že mu chybí strategické myšlení!

Přešel k němu unavený generál Menin a zasalutoval. Paži, ve které držel meč, měl zkrvavělou až k lokti.

„Ah, generále, proč to zdržení? Kde je generál Cear-Inaf a naše posily? Posel vyrazil na cestu už před dobrou hodinou.“

Zepředu zaznělo neuvěřitelně hlasité prásknutí arkebuz, řev skupiny útočících mužů. Řady Toruňanů znehybněly a všichni se snažili prohlédnout husté kotouče páchnoucího kouře. Z osmnácti tisíc, které král vyvedl do pole, zůstalo naživu možná jen dvanáct tisíc, ale dokázali nepříteli způsobit ztráty, které čtyřikrát až pětkrát přesahovaly ztráty vlastní. Těchto dvanáct tisíc bylo nyní shromážděno v neurovnané linii zhruba míli dlouhé. V některých místech byla linie pouhé dva muže hluboká, jinde se shromáždil skutečný dav, když se vyčerpaní a poranění muži shlukli dohromady, aby získali pocit bezpečí z blízkosti druhých. Armáda byla na pokraji sil a to byla sotva polovina dopoledne nejdelšího dne, jaký většina z nich kdy poznala.

„Posel se vrátil před několika minutami, Veličenstvo.“

„Aha. A proč se mi nehlásil?“

Menin se opřel o bok králova koně. Pokračoval tišeji.

„Veličenstvo, Corfe nám rezervní jednotky neposkytne. Obává se o osud levého křídla. Kromě toho mě informoval o tom, že *minhraib* se chystají k protiútoků.“ Generál se podíval na sever, odkud se kouřem nesl stále hlasitější hluk boje. „Ve skutečnosti jej zřejmě zahájili právě teď. Radí nám, abychom se okamžitě dali na ústup. Já s ním souhlasím a už jsem v tom smyslu vydal příslušné rozkazy.“

„Cože jsi udělal? Překračuješ svou autoritu, generále. Jsme krok od neuvěřitelného vítězství. Stačí jediný další úder a bitva je naše. Potřebujeme Cear-Inafovy jednotky tady a teď.“

„Veličenstvo, poslouchej mě. Udělali jsme, co bylo v našich silách. Podle generála Cear-Inafa se na severním okraji tábora přeskupilo třicet až čtyřicet tisíc *minhraib* a dorazí k našim pozicím každou minutu. Aras na pravém křídle bojuje o přežití a Corfe *musel* nechat rezervy vzadu pro případ jakékoli nečekané situace. Musíme okamžitě ustoupit.“

„U Boha, generále –“

Ale králova slova utonula v hluku. Zvuky boje, které k nim přes oponu kouře zaznívaly dosud jen tlumeně, zesílily do řevu a v dohledu se objevovali muži, samotní i po dvou, kteří prchali. Torunnští arkebuzíři na zmateném útěku, kteří v běhu odhazovali zbraně. A za nimi beztvářá obrovská masa mužů, kteří se k nim s řevem hnali.

„Je pozdě,“ vydechl Menin. „Už jsou tady. Vojáci! Připravte se k odražení útoku.“

Vyčerpaní muži se napřímili.

„Veličenstvo, měl by ses vrátit do týla,“ naléhal na Lofantyra Menin. „Nevím, jestli se dokážeme udržet.“

„Cože? Nesmysl! Povedu další útok. Uvidíme, kdo –“

Západní linie vypálily nepravděpodobnou salvu, když se k nim čelní jednotky nepřátel přiblížily. Příliš brzy – merdukové byli stále ještě mimo dostřel. Ale nyní už byli docela blízko, nezadržitelná vlna obrněné pěchoty, pochodující pod standartami s koňskými ohony. Desítky tisíc vojáků.

Králova tvář při tom pohledu zbledla. „Můj Bože! Nevěděl jsem, že jich ještě zbylo tolik,“ zachraptěl.

Armády se střetly se strašlivým řevem. Po celé bojové linii se rozpoutal boj muže proti muži, čepel proti čepeli, protože torunnští vojáci nedokázali nabít zbraně dostatečně rychle na to, aby udrželi merduky v úctyhodné vzdálenosti.

V králově okolí propukl vražedný, divoký chaos, neboť celý jeden oddíl se začal stahovat ke královskému praporu. Další a další lehce obrnění Toruňané byli smetáváni prudkostí merduckého útoku, takže lépe chránění kyrysníci zůstali osamoceni jako ostrov; statečně se rozháněli těžkými jezdeckými šavlemi s děsivým účinkem. Během několika okamžiků byla celá bitevní linie Toruňanů vržena zpět. Menin s Lofantyrem byli obklíčeni a odříznuti od hlavního voje armády.

Lofantyr přestal vnímat. Seděl na vyděšeném koni a sledoval, jak se merdukové se sebevražedným odhodláním vrhají na řady příslušníků jeho tělesné stráže. Těžce obrnění rytíři rozpoutávali mezi útočníky jatka, ale stáli proti příliš veliké přesile. Na každého Toruňana se pokaždé vrhli tři nebo čtyři nepřátelé, strhli ho k zemi, servali mu přilbu a podřízli hrdlo.

„Je po nás,“ řekl Menin.

Lofantyr mu dokázal slova číst ze rtů, ačkoli řev bitvy, která kolem nich zuřila, přehlušil generálův hlas. Menin se usmíval. Lofantyrovi sevřela hrdlo panika jako temný oblak dusivého plynu. On že má zemřít? On, král? To přece není možné!

Jeden z nepřátel se vrhl do linie kyrysníků a skočil ke královu koni. Zableskl se talvar a kůň bolestí zařičel, když mu merduk podťal podkolenní šlachy. Menin muži srazil hlavu, ale král padl s koněm na zem. Zvíře kopajíc ztěžka dopadlo na bok a uvěznilo pod svým tělem Lofantyrovu nohu. Cítil, jak se mu kosti zkroutily a praskly a z hrdla se

mu vydral bolestný výkřik, ale ten se beze zbytku rozplynul v kakofonii, jež zaznívala ze všech stran.

Menin stál nad ním a sekal do nepřátel mocnými ranami jako titán. K zemi se hroutila těla a muži se svíjeli ve sněhu a bahně. Byla to neuvěřitelná vřava, vzepětí divoštství a smrti a Lofantyr by nikdy nevěřil, že je něčeho takového člověk schopen. Slabě zašátral po meči, který patřil ke královskému dědictví a on jej získal po otci, ale ten už byl pryč. Necítil ani bolest ani strach, jen naprostý úžas. Nedokázal uvěřit, že se děje něco takového.

Viděl, jak čtyři merdukové srazili k zemi Menina, a viděl, že starý generál bojoval do posledního dechu. Vrazili mu dýku do oka a on konečně přestal klást odpor. Kde je zbytek jeho osobní stráže? Už neexistovala žádná linie, jen několik hloučků mužů v moři nepřátelských vojáků. Poslední z kyrysníků strhli z koní na zem; vypadali jako medvědi, na které se vrhla smečka zdivočelých psů.

Někdo Lofantyrovi strhl z hlavy přilbu. Náhle se díval do tváře cizího muže. Byl ještě mladý, oči měl temné a zdivočelé a v koutcích úst mu stála pěna. Lofantyr se pokusil zvednout ruku, ale někdo mu stál na zápěstí. Zahlédl nůž a ještě se nadechl k protestu, ale pak se čepel s prchavým zábleskem snesla dolů a král zemřel.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Z osmnácti tisíc Toruňanů, kteří toho jitra zaútočili na merducký tábor, se jich dokázala vrátit sotva polovina. Ustupovali zarputile, tvrdohlavě, a nevzdali se zadarmo jediné stopy půdy. Zpráva o králově smrti se zatím ještě nestačila rozšířit a přes neustávající děsivost merduckého protiútoku ani na okamžik nepropukla panika. Velení se ujali polní důstojníci a mladší důstojníci, protože celý generální štáb ležel mrtvý na bojišti, a vyvedli mužstvo z tábora *minhraib* v jakéms takéms pořádku. Merdukové – opět rozvrácení, tentokrát nikoli úprkem, ale nečekaným postupem – neustále pokračovali až k okraji toho, co kdysi bývalo jejich ležením, a to, co spatřili, je uvedlo do naprostého úžasu.

Na vyvýšenině po pravé ruce, odkud jim podle příslibu velících důstojníků měli přijít na pomoc nalbenští jízdní lučištníci, místo svých

spolubojovníků uviděli nehybnou a nepřerušovanou linii pěti tisíc ke všemu odhodlaných torunnských arkebuzírů. A za těmi stála řada za řadou děsivá zjevení rudých jezdců, kteří rozsévali takovou hrůzu a zkázu u Severní slatiny, kopí vztyčená k nebesům a zbroje lesklé barvou, která se podobala čerstvě prolité krvi.

Merducký postup se zastavil. Muži z jednotek *minhraib* bojovali od samého jitra. Vedli si výborně a byli si toho vědomi, ale skoro čtyřicet tisíc jejich spolubojovníků jim leželo v bahně za zády a další tisíce bloudily ztracené a zmatené po bojišti. Nečekaný pohled na tyto čerstvé torunnské jednotky jim vzal vítr z plachet. Kam zmizeli Nalbenci? Velitelé jim přece slibovali, že právě oni budou podporovat jejich protiútok z torunnského levého křídla.

V odpověď vyrazil od řad šarlatových jezdců osamělý muž. Přejel na svém oři až na vzdálenost tří set yardů od místa, kde stáli *minhraib*, a tam se zastavil. V pravici držel standartu, ozdobenou koňským ohonem, na jejímž vrcholku byla podoba příde galéry. Tato standarta patřila nalbenskému generálovi. Sedě na odfrkávajícím a tančícím koni, pohrdavě vrazil žerď do země a přesně v tom okamžiku vyrazili jezdci na návrší z hrdel podivný, nepozemský pokřik, barbarský válečný řev, vítěznou píseň. Pak se otočili a vyrazili klusem zpět cestou, kterou přijeli.

Písně se ujaly řady torunnských arkebuzírů a v jejich hrdlech se proměnila v něco jiného, v jediné slovo, které opakovali stále znovu a znovu, jako by se v něm skrývala nějaká neuchopitelná moc. Pět tisíc hlasů je vykřikovalo stále dokola.

Corfe.

Palba umlkla a přes zmučené tváře kopců se přelila vlna ticha. Zimní odpoledne pomalu přecházelo do sněhem krajkovaného šíráni. Dvě armády se rozložily sotva míli od sebe a mezi nimi se táhly zčernalé a zkrvavělé trosky prostoru, kde se kdysi nacházel obrovský tábor, kolem něhož byla země pokryta mrtvými. Dvě armády tak strašlivě zřízené, že jakoby vzájemnou dohodou teď nevěnovaly jedna druhé pozornost, a otřesení muži, kteří v nich kdysi bojovali, se snažili zapálit ohně a alespoň na chvíli se prospat na tvrdé zemi; sotva jim záleželo na tom, jestli ještě kdy v životě zahlédnou záři slunce.

Z bitevního pole drkotal osamělý vozík, tažený mezkem, na jehož ploše se nacházelo tělo, zahalené v plášti. Kromě vozky jej doprovázela

jen čtveřice opěšalých mužů. Čtveřice se zastavila, sňala přilby a nechala vozík pokračovat k torunnskému táboru; kola rozpraskávala přimrzlý sníh jakoby v palbě arkebuz, zatímco oni stáli mezi ztuhlými těly mrtvých a nad hlavami se jim budily první hvězdy.

Corfe, Andruw, Marsch a Formio.

„Menin ho musel bránit až do posledního dechu, než ho dostali,“ řekl Andruw. „Ten starý zmetek. Zemřel dobře.“

„Věděl, že tu bude bojovat naposledy,“ poznamenal Corfe. „Říkal mi to. Byl to dobrý chlap.“

Čtveřice se znovu vydala na cestu bojištěm.

V houstnoucím šeru se pohybovaly další postavy, Toruňané stejně jako merduci. Muži hledali ztracené přátele, bratři pátrali po tělech bratrů. Vládla tichá dohoda o příměří a bývalí nepřátelé se společně dívali do tváří mrtvých.

Corfe se zastavil a rozhlédl se temnotou, která se pomalu snášela na svět. Byl unavený, daleko unavenější, než se kdy v životě cítil.

„Jak jsou na tom tví muži, Formio?“ zeptal se Fimbrijce.

„Ztratili jsme jen dvě stovky. Ti jejich *ferinai* – to jsou nějací vojáci. Ještě nikdy jsem neviděl, že by jezdeckto takhle vyrazilo do útoku proti píkám – pod dělostřeleckou palbou a ještě do kopce. Nemohli si samozřejmě ani na vteřinu myslet, že skrz nás prorazí, ale snažili se o to celým srdcem.“

„Celou tu dobu to bylo buď - anebo,“ potřásl hlavou Andruw. „Ještě další čtvrt hodinu sem nebo tam a prohráli jsme.“

„Tak my jsme vlastně vyhráli?“ zeptal se Corfe noční oblohy. „Tohle že je vítězství? Když je náš král mrtev a veškerá šlechta také a padla celá třetina vojáků, se kterými jsme vypochoďovali z Torunny? Jestli je tohle vítězství, tak nechci vidět porážku.“

„Přežili jsme,“ podotkl lakonicky Marsch. „To je svým způsobem vítězství určitě.“

„Může být,“ usmál se nevesele Corfe.

„A co teď?“ zeptal se Andruw. Všichni se podívali na svého generála.

Corfe neodvrátil pohled od hvězd. Pomrkávaly na obloze, jasné a čisté, nedotknutelné, bez zájmu. Svět se točil dál. Život pokračoval v neměnném běhu, dokonce i poté, co se svět zvrhl v taková jatka.

„Pořád ještě máme královnu,“ promluvil konečně. „A zemi, pro kterou stojí za to bojovat...“

Ta slova zněla prázdně a dutě dokonce i jemu samotnému. Připadalo mu, že na hrudi pod plátem zbroje cítí dotek svitku, který mu Menin předal jako svůj poslední rozkaz. To, co zbylo z poslední torunnské armády, čekalo jen na jeho rozkaz. To něco znamenalo. A tihle muži – jeho přátelé, kteří s ním stáli pod hvězdami – také něco znamenali.

„Pojďme do tábora,“ řekl. „Bůh ví, že máme spoustu práce.“

Kapitola dvacátá pátá

Potrhané zbytky zimní bouře se naposledy zatočily ve víru a pak se rozpustily v bílých hřebenech vln Hebrionského moře. Vody Západního oceánu ozářilo slunce, které vyšlo v krvavé, bouří roztrhané změti oblak, po celé západní obloze jako by přeskočila jiskra a obzor vzplál a rozjasnil se do šafránového, modrého a zeleného majestátu jitra.

A ze západu se připotácela loď na dlouhých a širokých zpěněných vlnách, které vystřikovaly zpod kýlu v duhových vějířích tříště. Plachty měla potrhané, volné lanová se zmítala kolem stěžňů a po celém trupu a všech ráhnech nesla známky nesčetných bouří a vichřic; přesto se drala dál na východ – kýlovou brázdu měla rovnou jako let vystřeleného šípu a přídi neúhybně mířila přímo do srdce abrusijského přístavu. Podle vybledlých písmen na přídi se jmenovala *Gabrionský orel* a u jejího kormidla stál vyhublý muž s divokým vousem barvy soli, kterému šaty visely na těle v cárech a jehož pokožka byla ztemnělá cizokrajným sluncem do mahagonového odstínu.

Richard Hawkwood se konečně vracel domů.

Paul Kearney

Železné války

Obálka Pavol Martinický

Překlad Robert Čapek

Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský

Odborný redaktor František Novotný

Jazykový redaktor Helena Šebestová

Sazba provedena v **LaTeXu**

Vytiskla Tiskárna Havlíčkův Brod a.s.

Vydalo Nakladatelství **laser** – books s.r.o.

Úslavská 2, Plzeň 326 00

tel+fax: 377 246 407

v edici **laser** jako 243. publikaci

Edice Fantasy svazek 60.

Plzeň 2002, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH 159 Kč